உ

ஸ்ரீ ஹரதத்தர் பக்த ஜன ஸபை, சென்னை

காரியாலயம் : 7, முருகேச முதலியார் ரோடு,
தியாகராயநகர், சென்னை 17.

ஸபையின் நோக்கம் :

ஸ்ரீ ஹரதத்தர் சரித்திரம், சிவோத்கர்ஷம், சிவபரத்வம், சிவபக்தி பிரசாரம்.

வெளியீடு 1 ஸ்ரீ ஹரதத்தர் சரித்திரம் (சுருக்கம்) விலை அணா 6.

வெளியீடு 2 ஸ்ரீ ஹரதத்தர் சிவலிங்க பூஜை: (படம்) பக்தர்கள் பூஜை செய்வதற்கு உரியவிதமாக வர்ணப்படம் தயாராகி வருகிறது. இவ்வருஷம் தைமீ சுக்ல பஞ்சமி, தினம் வெளிவரலாம். அளவு சுமார் 18" × 25" விலை ரூ. 3.

குறிப்பு : பவிஷ்யோத்தர புராணம், ஸ்ரீஹரதத்தர் எழுதிய ஹரிஹர தாரதம்யம், சுருதி ஸூக்திமாலை ஸ்ரீமத் அப்பைய்ய தீக்ஷிதர் எழுதிய சிவபக்தி ச்லோகங்கள் முதலியவைகளைக் காலக்கிரமத்தில் வெளியிட வேண்டுமென்று உத்தேசம். சிவபக்தர்களின் நன்கொடையையும் ஆதரவையும் பெற்று, எவ்வளவு குறைந்த விலைக்கு விற்கமுடியுமோ, அவ்வளவு குறைந்த விலையில் விற்க ஏற்பாடாகும்.

சுபம்.

ஸ்ரீ ஹரதத்தர் பக்தஜன ஸபை, சென்னை.

வெளியீடு. நெ. 1

உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ ஹரதத்தர் சரித்திரம்

(சுருக்கம்)

அப்பர் ஸுந்தரர் திருஞான ஸம்பந்தர் மாணிக்க வாசகர்

கிரி ப்ரஸ், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை 5.

பிரசுரம் செய்தது.

ஸர்வதாரி

சென்னை] [விலை அணா 6

உ

அன்பே சிவம்.

இஃது

பிரம்மஸ்ரீ உபந்யாஸ ரத்னம்

திருவையாறு கணபதி சாஸ்திரிகள்

அவர்களுக்கு

அவருடைய சிவபக்தியையும், அவர் செய்துவரும்
ஸ்ரீ ஹரதத்தர் சரித்திரம், சிவபரத்வம், சிவோத்கர்ஷம்
முதலிய அரிய பிரஸங்கங்களையும் பாராட்டி

அர்ப்பணம் செய்யப்பெற்றது.

சுபம்

உ

சிவமயம்

ஸ்ரீ எம். ராமகிருஷ்ணன் அவர்கள் எம்.ஏ., பி.எல். எழுதிய

வாழ்த்துரை

சைவஸமயாசார்யார் நால்வரும் ஆயிரக்கணக்கான தேவாரங்களினால் சிவபரத்வம் ஒன்றையே பாடினார்கள். தேவாரமாவது வேத ஸாரம். வேதங்களின் ஸாரமும் சிவதத்வமே. இதன் உண்மை சில ச்ருதி யாதாரங்களுடனும், தேவார ஆதாரங்களுடனும் இப்புத்தகத்தில் ஆங்காங்கு நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ பரமேச்வரனால் ஸகல வேத சாஸ்திரங்களிலும் "ஸர்வக்ஞராக" அனுக்ரஹிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீ ஹரதத்தர், நால்வரும் தமிழில் பாடிய சிவதத்வத்தைத்தான் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ச்ருதியாதாரங்களுடன் ஸ்தாபித்தார். மகாகவி காளிதாஸனும்,

वेदान्तेषु यमाहुरेकपुरुषं व्याप्य स्थिते रोदसि
यस्मिन्नीश्वर इत्यनन्यविषयः शब्दो यथार्थाऽक्षरः ।
अन्तर्यश्च मुमुक्षुभिर्नियमितप्राणादिभिर्मृग्यते
स स्थाणुः स्थिरभक्तियोगसुलभो निःश्रेयसायास्तु नः ॥

இதுபோன்ற ச்லோகங்களால் "ஈச்வரன்" என்ற நாமம் பரமேச்வரன் ஒருவனுக்கே அமையும் என்று பாடினார்.

"சிவனே பரம்" என்ற தத்வத்தை எல்லாப் பசுக்களும் அறிந்து, பாசத்தினின்றும் நீங்கி, பதியின் திருவடிப் பேற்றையடையவேண்டு மென்பதுதான் மானிட ஜன்மத்தின் பயன். இந்த உண்மையை இச்சிறு புத்தகம் நன்றாக அறிவுறுத்துகிறது.

சிவ பக்தாக்ர கண்யரான விஷ்ணுவின் அவதாரமாகவும், சைவஸ்தாபன ஆசார்யவர்யராகவும் புவியில் தோன்றி, மாயை வசப்பட்ட மானிடர்க்கு மாயாதீதனான பரமேச்வரன் தத்வத்தை போதித்த ஸ்ரீ ஹரதத்தரை, சிவ துல்யராகவே பாவித்து வணங்கிப் போற்றவேண்டியது நம் கடமை.

ஸ்ரீ ஹரதத்தர் நாமம் வாழ்க !

சிவபக்தியோங்குக !! சிவதத்வம் வாழ்க !!!

சுபம்

உ

பொருளடக்கம்.

ஸ்ரீ ஹரதத்தர் சரித்திரம்

முன்னுரை

சிவநேயச் செல்வர்காள்,

शिव एको ध्येय: शिवंकर:
सर्वमन्यत्परित्यज्य समाप्ताथर्वशिखा ॥

என்று சிரோவேதமாகிய அதர்வண வேதம் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ பரமேச்வரன் ஒருவனே ஸகல தேவதைகளாலும் பூஜிக்கப்படுபவன், அவனே மங்களத்தைச் செய்பவன், என்று அவனுடைய பரத்வத்தை உத்கோஷிக்கிறது.

त्रिमूर्त्यातीतमायी शिव: ।
शिवं प्रशान्तममृतं ब्रह्मयोनिम् ।
मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम् ।
शिवं शान्तं अद्वैतं चतुर्थं मन्यन्ते ।
स आत्मा स विज्ञेय: ।

என்ற மகா வாக்யங்களும் சிவனுடைய பரத்வத்தை நிரூபிக்கின்றன. இந்தக் காலத்தில் வேதம் படித்த பரம்பரையில் வந்து, ஸ்மார்த்தர் என்று தங்களைச் சொல்லிக்கொள்ளும் பிராம்மணர்களிற் பெரும்பாலோர் சிவபக்தியிற் குறைந்து இதர தேவதைகளுக்குப் பரத்வமும், நித்யத்வமும் கொடுத்து மயங்குகிறார்கள் என்பது பிரத்யக்ஷம். ஸுமார் 500 வருஷங்களுக்குள் வாழ்ந்திட்ட பிரம்மஸ்ரீ அப்பைய்ய தீக்ஷதர், பிரமமஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷதர், பிரம்மஸ்ரீ அய்யாவாள் முதலிய மகான்கள் சிவபக்தியிற் சிறந்து விளங்கி, சிவபரத்வத்தைப்பற்றியும் சிவநாம மகிமையைப்பற்றியும் அனேக கிரந்தங்களை எழுதி யிருக்கிறார்கள். அந்த உயர்ந்த கிரந்தங்களைத் தற்காலத்தில் எத்தனை சாஸ்திரக்ஞர்கள் எத்தனை யிடங்

களில் பிரசாரம் செய்கிறார்களென்று அடியேன் சொல்லத் தேவையில்லை! சைவசமயாசார்யாரான திருநாவுக்கரசு ஸ்வாமிகள்

"சென்று நாம் சிறு தெய்வம் சேர்வோ மல்லோம்
சிவபெருமான் திருவடியே சேரப்பெற்றோம்"

என்று திடபுத்தியுடன் சிவபக்தியில் நிலைத்திருந்தார். இக்காலத்தில் அனேகம் பிராம்மணர்கள் "எல்லாம் ஒன்று" என்று சொல்லிக்கொண்டு, சிவபக்தி தவிர, இதர தேவதா பக்தியில மனதைச் செலுத்துகிறார்களென்றால், பூர்வமா ஆறு மகரிஷிகளின் சாபவிசேஷத்தைத் தவிர வேறு காரணம் சொல்வதற்கில்லை.

இந்த ஹரதத்த சிவாசாரியார் என்பவர் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பு பீடத்தின்மீ தமர்ந்து, வேதாகம சாஸ்திர ஆதாரங்களுடன் சிவபரத்வம் ஸ்தாபித்த அதிசயத்தைக் கண்டபின், அவர் காலத்தில் வாழ்ந்த வைஷ்ணவர்கள்கூடச் சைவர்களாக மாறினார்கள். ஆகவே அவருடைய மகிமை வாய்ந்த சரித்ரத்தைக் கேட்டு, தற்காலத்து விபூதியிட்ட பிராம்மணர்களிற் சிலராவது, சிவபக்தியி லீடுபடமாட்டார்களா வென்ற ஒரே நோக்கத்துடன் ஸ்ரீ ஹரதத்தர் சரித்திர ப்ரஸங்கம் ஆங்காங்கு நடைபெற்று வருகின்றது.

இந்தக்காலத்தில், சுருதியாதாரங்களுடனும், அஸஞ்சலமான சிவபக்தியுடனும் சிவபரத்வத்தை ஸ்தாபித்துவரும் மகானொருவர் இருக்கிறாரென்றால் அவர் பிரம்மஸ்ரீ உபந்யாஸ ரத்னம் திருவையாறு கணபதி சாஸ்திரிகள் ஒருவர்தாம். அவர் பிரஸங்கங்கள் கேட்ட பலர் சிவபக்தியில் ஈடுபட்டு, அவரிடம் பஞ்சாக்ஷர உபதேசம் பெற்றுப் புனிதர்களாகியிருக்கிறார்கள்.

அவர் பிரஸங்கங்களைக் கேட்க ஸந்தர்ப்பமில்லாத ஜனங்கள், ஹரதத்தர் சரித்திரத்தைப் படித்தாவது சிவபக்தியி லீடுபடவேண்டுமென்ற நோக்கத்

முகவுரை

துடனிச் சிறுபுத்தகம் வெளியிடலாயிற்று. கல்வி கேள்விகளில் மிகச் சிறியவனுகிய அடியேன் ஸர்வக்ஞரான ஸ்ரீ ஹரதத்தர் சரித்திரத்தை எழுதத் துணிந்த காரணம் சிவபக்தி ப்ரசாரத்தில் அடியேனும் என் சிற்றறிவுக்கெட்டிய விதம் ஏதேனும் கைங்கர்யம் செய்ய வேண்டுமென்ற பேராசைதான். சிவநேயச் செல்வர்கள் குற்றங் குறைகளை மன்னித்து இது சைவஸ்தாபன ஹரதத்தாசார்ய வர்யரின் புனிதமான சரிதம் என்று இதை ஆமோதிப்பார்களாக !

இந்தச் சிறிய தொண்டில், எனக்கு அவ்வப்போது ஸகலவிதமான உதவிகளும் செய்துவந்த எனது ஆப்த நண்பர், சைவத் திருவாளர். கயப்பாக்கம். ஸோமஸுந்தரஞ் செட்டியார் அவர்களுக்கும் இதை வெளியிடுவதற்கு முன்பணம் கொடுத்து உதவிய ஸ்ரீமான் A. S. ராமச்சந்திரய்யர் அவர்களுக்கும் நான் மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இந்த ஹரதத்தா சரித்திரம பரம இதிகாஸமாகிய சிவரஹஸ்யம் ஒன்பதாவது அம்சத்தில் 73 ச்லோகங்களாலும், பவிஷ்யோத்தர புராணம் சிவபக்த மான்மியத்திலே 54 முதல 65 முடிய 12 அத்யாயங்களில் 895 ச்லோகங்களாலும கூறப்பட்டிருககின்றது.

இதில் ஸ்ரீ ஹரதத்தர் எழுதிய சிவபரத்வ ச்லோகங்கள் "பஞ்சரத்னம்" அதற்கு ஸ்ரீ சிவஞான ஸ்வாமிகள் செய்த தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு, சிவஸ்துதிகள், தேவாரங்கள் எல்லாம் சேர்த்திருக்கிறபடியால் இதை ஓர் பாராயண புஸ்தகமாகவும் யாவரும் கொள்ளலாம்.

சிவனருள் பெறுக ! சிவபக்தி யோங்குக !!

சென்னை. }
10-10-48 }

தி. வி. அ.

பாயிரம்

விநாயகர் துதி

சீர்பூத்த திருமறு மார்புடையவனே
பரமென்னச் செருக்குற்றோர்கள்
கார்பூத்த சிந்தையிடி விழுமாறு
கண்ணின்கொள் கரியபொல்லா
நீர்பூத்த விழியின் மலைப்பாம்பென்னு
முருவமதை நீக்கியாண்ட
வேர்பூத்த வைங்கரத்துப் பெம்மான
தடிமலரை யிறைஞ்சி வாழ்வாம்.

[பானுகவி]

ஸுப்ரமண்யர் துதி

சூராட்டுப் பயில்சயிலத் துணைமூலத்திண்
டகுவியர்மை தோயும் வாட்கண்,
நீராட்டுப் பெறமற நீடவுணர் ...
புலவலகை நிறையத் தேக்கிப்
பாராட்டுத் தரவடிவேல் படைபணித்த
கரனரன்பார்ப் பதிக்குச்செல்வச்
சீராட்டுப் பிள்ளையெனு முருகன் முரு
கவிழ்மலர்த்தாள் சென்னி சேர்ப்பாம்.

[சிவராத்ரிபுராணம்]

பரமேச்வரன் துதி

அங்கணு போற்றி வாய்மை யாரணு போற்றி நாக
கங்கணு போற்றி மூலகாரணு போற்றி நெற்றிச்
செங்கணு போற்றி யாதிசிவ பரஞ்சுடரே போற்றி
எங்கணுயகனே போற்றி யீறிலா முதலே போற்றி.

[திருவிளையாடற் புராணம்]

வாழ்த்து கவிகள்

அம்பிகை துதி

எழிலுறு வைகுந்தமதி லேய்ந்தவனே பரமென்ன
விசைப்போர் சிந்தை
வழியிலுறு மகந்தையுடன் வாழ்நாளு மகன்றொழிய
வலிய பொல்லா
மொழியதனு லரிமகனை யிறக்குமா றுரைசெய்த
முகின்மென் கூந்தற்
பழிதபுநல் லுமையவடன் வனஜமல ரடியிணையைப்
பணிந்து வாழ்வாம்.

[பானுகவி]

தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம்

ஆல்வருக்கந் தனிலுயர்ந்த வடநிழற்கே
தென்முகங்கொண்டு, அறவோராய
நால்வருக்கு ளிருவருக்கு மொருவருக்கு
நவின்றருளி, நவிலொணுத
நூல்வருக்க மொருவருக்கு நுவலாம
லுவுணர்ந்ரே நுதற்கண்ணனைப்
பால்வருக்கைக் கனியையருட் பசுந்தேனைப்
பரவாமற் பரவல் செய்வாம்.

[திருக்குற்றலப் புராணம்]

நந்திதேவர் துதி

ஐயிரு புராணநூல் அமலர்க் கோதியும்
செய்யப்ன் மறைகளும் தெரிந்தும் மாயையால்
பொய்யறு சூள்புகல் வியாதன் நீட்டிய
கையடு நந்திதன் கழல்கள் போற்றுவாம்.

[ஸ்காந்தம்]

சண்டேசரும் மற்ற அடியார்களும்.

தந்தை தாளொடும் பிறவித்தாளெறிந்து
நிருத்த நிருதாளைச் சேர்ந்த
மைந்தர்தாள் வேதநெறி சைவநெறி
பக்திநெறி வழாது வாய்மெய்

சிந்தைதா னரனடிக்கே செலுத்தினராய்ச்
சிவானுபவச் செல்வராகிப்
பந்தமாம் தொடக்கறுத்த திருத்தொண்டர்
தாள்பரவிப் பணிதல் செய்வாம்.

[திருவிளையாடற் புராணம்]

நால்வர் துதி

பூழியர்கோன் வெப்பொழித்த புகலியர்கோன் கழல்போற்றி
ஆழிமிசைக் கல்மிதப்பில் அணைந்தபிரா னடிபோற்றி
வாழிதிரு நாவலூர் வன்தொண்டர் பதம்போற்றி
ஊழிமலி திருவாத வூரர்திருத் தாள்போற்றி.

[உமாபதி சிவம்]

ஹரதத்தர் துதி

ஏருகிப் பூணணியா மென்பாகி அன்பாகி
எழில்கொள் மேனி
நீருகிப் பூந்தொடையா நிலையாகிக் கலையாகி
நிமலன் பாலோர்
கூருகிப் பவளவிதழ்க் கொம்பாகி யம்பாகிக்
குலவி யீசன்
பேருகியுறத்த வருஞ்செய்ச் சக்கரமா லடிமலரைப்
பேணி வாழ்வாம்.

[பானுகவி]

ஸ்ரீ கணபதி துணை

ஸ்ரீ ஹரதத்தர் ஸ்துதி-கீர்த்தனை

ராகம் : சங்கராபரணம்; தாளம் : சாபு

பல்லவி

ஹரதத்த சிவாசார்யார்-அடிமலர் துதித்து நாம்
ஹரனருட் செல்வத்தை-அடைவோமே.

முரஹரி பிரம்மர்கள்-முதலானோர் பூஜிக்கும்
பரம ஈச்வரன்பாத-பத்மத்தில் சேர்க்கவல்ல

சரணங்கள்

மகதேவன் ஆணையால்-மாலின் ஓர் அம்சமாய்
ஜகந்தனில் பிறந்திட்டான்-சைவனாய்த் திகழ்ந்திட்டான்
உகந்தவன் பக்திக்கே-உமைபாகர் மலர்க்கையால்
ஸகல சாஸ்திரஞான-சக்ரம் எழுதப்பெற்ற

ராகம் : ஆனந்தபைரவி ; (2) தாளம் : சாபு

ஐந்துவயதில் பாலனை-அற்புதத் தேனைக்கண்ட
விந்தையதனை யற்பன்-விளம்பவும் கூடுமோ
எந்தையார் திருமேனி-இறுகத் தழுவப்பெற்றான்
வெந்தீவினைகள் தீர்க்கும்-வெண்ணீறு பூசப்பெற்ற

ராகம் : தோடி ; (3) தாளம் : சாபு

சுத்தஸ்படிக லிங்கமும்-ருத்திராக்ஷமும் பெற்றான்
சித்த சுத்தியுடன் பாலன்-சிவாகம தீக்ஷைபெற்றான்
முக்தி தரும தக்ஷிணா-மூர்த்தியால் உயர் பஞ்ச
அக்ஷர உபதேச-அநுக்ரஹமும் பெற்ற

ராகம் : காம்போதி ; (4) தாளம் : சாபு

வரதன் ஸந்நிதன்னில்-வைணவர் வளர்த்த தீயில்
உருகக் காய்ந்து ஜ்வலித்த-இரும்புப்பீடமதனமேல்
இருந்து இனிதமர்ந்து-எல்லோரும் இனப வெள்ளம்
பருகும வண்ணம் சிவ-பரத்வம் ஸ்தாபித்து வென்ற

ராகம் : கல்யாணி ; (5) தாளம் : சாபு

மஞ்சுமங்கை கமலையை-மணந்து நல் மக்களுடன்
நஞ்சுண்டவர் புகழ்பாடி-நல்லதோர் தைமாதச் சுக்ல
பஞ்சமி தினந்தன்னில்-பரமன் விமானத்தில்
கஞ்சனூர் வாழ்ந்தோரைக்-கைலைக் கழைத்துச்
[சென்ற

கஞ்சனூர்த் தேவாரம்

திருநாவுக்கரசு ஸ்வாமிகள் அருளிய திருத்தாண்டகம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

மூவிலைநற் சூலம்வல னேந்தினானை
மூன்றுசுடர்க் கண்ணானை மூர்த்திதன்னை
நாவலனை நரைவிடையொன் றேறுவானை
நால்வேத மாறங்க மாயினானை
ஆவினிலைந் துகந்தானை யமரர்கோவை
யயன்திருமா லானானை யனலோன்போற்றும்
காவலனைக் கஞ்சனூர் ஆண்டகோவைக்
கற்பகத்தைக் கண்ணாரக் கண்டுய்ந்தேனே (1)

தலையேந்து கையானை யென்பார்த்தானைச்
சவம் தாங்கு தோளானைச் சாம்பலானைக்
குலையேறு நறுங்கொன்றை முடிமேல் வைத்துக்
கோணாக மசைத்தானைக் குலமாங்கைலை
மலையானை மற்றொப்பா ரில்லாதானை
மதிகதிரும் வானவரும் மாலும் போற்றும்
கலையானைக் கஞ்சனூர் ஆண்டகோவைக்
கற்பகத்தைக் கண்ணாரக் கண்டுய்ந்தேனே (2)

தொண்டர்குழாந் தொழுதேத்த வருள்செய்வானைச்
சுடர்மழுவாட் படையானைச் சுழிவான் கங்கைத்
தெண்டிரைகள் பொருதிழிசெஞ் சடையினானைச்
செக்கர் வானொளியானைச் சேராதெண்ணிப்
பண்டமரர் கொண்டுகந்த வேள்வியெல்லாம்
பாழ்படுத்துத் தலையறுத்துப் பற்கண்கொண்ட
கண்டகனைக் கஞ்சனூர் ஆண்டகோவைக்
கற்பகத்தைக் கண்ணாரக் கண்டுய்ந்தேனே. (3)

விண்ணவனை மேருவில்லா வுடையான்றன்னை
மெய்யாகிப் பொய்யாகி விதியானானைப்
பெண்ணவனை ஆணவனைப் பித்தன்தன்னைப்
பிணமிடுகா டுடையானைப் பெருந்தக்கோனை

எண்ணவனை யெண்டிசையுங் கீழுமேலு
மிருவிசும்பு மிருநிலமு மாகித்தோன்றும்
கண்ணவனைக் கஞ்சனூ ராண்டகோவைக்
கற்பகத்தைக் கண்ணாரக் கண்டுய்ந்தேனே. (4)

உருத்திரனை யுமாபதியை யுலகானானை
யுத்தமனை நித்திலத்தை யொருவன்தன்னைப்
பருப்பதத்தைப் பஞ்சவடி மார்பினானைப்
பகலிரவாய் நீர்வெளியாய்ப் பரந்துநின்ற
நெருப்பதனை நித்திலத்தின் றொத்தொப்பானை
நீறணிந்த மேனியராய் நினைவார்சிந்தைக்
கருத்தவனைக் கஞ்சனூ ராண்ட கோவைக்
கற்பகத்தைக் கண்ணாரக் கண்டுய்ந்தேனே (5)

ஏடேறு மலர்க்கொன்றை யரவுதும்பை
யிளமதிய மெருக்குவா ளிழிந்த கங்கை
சேடெறிந்த சடையானைத் தேவர்கோவைச்
செம்பொன்மால் வரையானைச் சேர்ந்தார் சிந்தைக்
கேடிலியைக் கீழ்வேளூ ராளுங்கோவைக்
கிறிபேசி மடவார்பெய் வளைகள் கொள்ளுங்
காடவனைக் கஞ்சனூர் ஆண்ட கோவைக்
கற்பகத்தைக் கண்ணாரக் கண்டுய்ந்தேனே. (6)

நாரணனு நான்முகனு மறியாதானை
நால்வேதத் துருவானை நம்பி தன்னைப்
பாரிடங்கள் பணிசெய்யப் பலிகொண்டுண்ணும்
பால்வணனைத் தீவணனைப் பகலானானை
வார்பொதியு முலையாளோர் கூறன்றன்னை
மானிடங்கை யுடையானை மலிவார் கண்டங்
கார்பொதியும் கஞ்சனூ ராண்டகோவைக்
கற்பகத்தைக் கண்ணாரக் கண்டுய்ந்தேனே. (7)

வானவனை வலிவலமு மறைக்காட்டானை
மதிசூடும் பெருமானை மறையோன்றன்னை
ஏனவனை யிமவான்றன் பேதையோடு
மினிதிருந்த பெருமானை யேத்துவார்க்குத்

தேனவனைத் தித்திக்கும் பெருமான்றன்னைத்
    தீதிலா மறையவனைத் தேவர் போற்றும்
கானவனைக் கஞ்சனூ ராண்டகோவைக்
    கற்பகத்தைக் கண்ணாரக் கண்டுய்ந்தேனே. (8)

நெருப்புருவு திருமேனி வெண்ணீற்றானை
    நினைப்பார்த நெஞ்சானை நிறைவானானைத்
தருக்கழிய முயலகன்மேற் றாள் வைத்தானைச்
    சலந்தரனைத் தடிந்தானைத் தக்கோர்சிந்தை
விருப்பவனை விதியானை வெண்ணீற்றானை
    விளங்கொளியாய் மெய்யாகி மிக்கோர்போற்றும்
கருத்தவனைக் கஞ்சனூ ராண்டகோவைக்
    கற்பகத்தைக் கண்ணாரக் கண்டுய்ந்தேனே. (9)

மடலாழித் தாமரையா யிரத்திலொன்று
    மலர்க்கணிடந் திடுதலுமே மலிவான்கோலச்
சுடராழி நெடுமாலுக் கருளசெய்தானைத்
    தும்பியுரி போர்த்தானைத் தோழன்விட்ட
அடலாழித் தேருடைய விலங்கைக் கோனை
    யருவரைக்கீ ழடர்த்தானை யன்பர்க்கருணைக
கடலானைக் கஞ்சனூர் ஆண்டகோவைக்
    கற்பகத்தைக் கண்ணாரக் கண்டுய்ந்தேனே. (10)

திருச்சிற்றம்பலம்

கஞ்சனூர் ஸ்தல மகிமை.

ஸ்ரீ கஞ்சனூரென்னும் சிவஸ்தலம் தஞ்சாவூர் ஜில்லா, கும்பகோணம் தாலுக்காவில், காவேரி நதிக்கு வடகரையில் இருக்கிறது. அதில் கோயில் கொண்டிருக்கும் ஈச்வரன் திருநாமம் ஸ்ரீ அக்னீச்வரர். ஒரு ஸமயம் அக்னிபகவான் மகாலிங்கத்தைப் பூஜித்து அருள் பெற்றபின் தன்பெயரை வகிக்க வேண்டுமென்று பகவானைப் பிரார்த்திக்க, பகவா னவர் பிரார்த்தனை

யையேற்று அக்னீச்வரர் என்ற பெயருடன் விளங்கு கிறார். அம்பிகையின் திருநாமம் ஸ்ரீ கற்பகாம்பிகை. (அடியவர்களுக்குக் கேட்டதையெல்லாம் குறைவறக் கொடுக்கும் கற்பகம் போன்ற பார்வதியம்மை.) பிராகாரத்தில் சிவாலயங்களிருக்கும் தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு ஸமீபமாக இரண்டாவது தக்ஷிணாமூர்த்தியிருக் கிறார். இவர்தான் ஸ்ரீ ஹரதத்தருக்குப் பஞ்சாக்ஷரம் உபதேசம் செய்து, ஸ்படிக லிங்கம் கொடுத்துச் சிவ பூஜா விதியையும் சொன்ன மூர்த்தியாவர். நடராஜா விற்கும் சிவகாமியம்மைக்கும் மூல விக்ரஹங்கள் இருக்கின்றன (மூலஸ்தானம் இருப்பது வெகு அரிது)

ஸ்ரீ ஹரதத்தாசாரியார், அவர் பத்னி, அவர் புத்ரர்கள் மூவர், இவர்களுக்கும் உற்சவ விக்ரகங்கள் இருக்கின்றன. உற்சவ காலங்களில் பஞ்சமூர்த்திகளுடன் ஸ்ரீ ஹரதத்தர் விக்ரஹங்களுக்கும் புறப்பாடு உண்டு

கோயிலினின்றும் காவிரிக்குப் போகும் திரு வீதியில் ஸ்ரீ ஹரதத்தர் கோயில் இருக்கிறது. அதில் சிவலிங்கமும், பக்கத்தில் பூஜை செய்யும் ஹரதத்தர் விக்ரஹமும் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

பிரதி வருஷமும் தை மாதம் சுக்ல பஞ்சமியில், பகவான் ஹரதத்தரைக் கைலாஸத்திற் கழைத்துச் சென்ற உற்சவம் வெகு விமரிசை.

ஹரதத்தர் சிவபரத்வம் ஸ்தாபித்த வரதராஜப் பெருமாள் கோவில், ஹரதத்தர் கோவிலுக்கு மேற் கில் கொஞ்சதூரத்துக்கப்பால் இருக்கிறது. இந்தக் கோவிலில் சிவலிங்கம் ஒன்று இருந்து பூஜிக்கப்பட்டு வருவது, ஒரு பெருஞ் சிறப்பு. பக்கத்தில் கற்பகாம் பிகையும் எழுந்தருளியிருக்கிறாள். இருவரும், பழுக் கக் காய்ச்சிய இரும்பு பீடத்தின்மீது அமர்ந்து ஹர

தத்தர் சிவபரத்வம் ஸ்தாபித்தபோது காக்ஷியளித்த மூர்த்திகள் ஆவர்.

ஈச்வரன் கோயிலில், கம்ஸன், இந்திரன், பிரம்மா விஷ்ணு எல்லாரும் அக்னீச்வரைப் பூஜித்து அவரவர் பெயரால் ஸ்தாபித்த பல லிங்கங்களும் இருக்கின்றன. கஞ்சனூர் தேவஸ்தானத்தார் வெளியிட்ட "கஞ்சனூர் ஸ்தல புராணம்" என்னும் அரிய நூலில் (விலை தபாற்கூலியுள்பட 3 அணுதான்) இந்த ஸ்தலத்தின் மகிமைகள் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இங்கு ஸ்ரீ ஹரதத்தர் சரித்திர ஸம்பந்தமாயுள்ள மகிமையை மாத்திரம் சிறிது குறிப்பாம்.

ஒரு ஸமயத்தில், தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் நடந்த யுத்தத்தில் அஸுரர்கள் தோல்வியுற்று, அஸுரகுருவான பிருகு மகரிஷியின் ஆச்ரமம் சென்று, குரு வெளியிற் போயிருந்தபடியால், அவர் பத்னியைச் சரணடைந்து அவ்வுத்தமியால் அபயமளிக்கப் பெற்றார்கள். தேவர்களுக்கு உதவி செய்த திருமால் அஸுரர்களைத் துரத்திக்கொண்டு பிருகு மகரிஷியின் ஆச்ரமம் போனார். அங்கு முனிவரின் பத்னி, முனிவர் வெளியே போயிருப்பதாகவும், அஸுரர்களுக்குத் தான் அபயமளித்திருப்பதாகவும் சொல்லியும்கூட விஷ்ணுவானவர் அதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல், சக்ராயுதத்தைப் பிரயோகம் செய்தார். அந்தச் சக்ரமானது அஸுரர்களைக்காக்கும்பொருட்டு முன்வந்த ரிஷிபத்னியின் சிரஸை யறுத்துத் தள்ளியது. அதே ஸமயம் வெளியே போயிருந்த பிருகு மகரிஷி திரும்பிவந்து, விஷ்ணுவின் அடாத செயலைக் கண்டு சினங்கொண்டு, பலவிதமான குத்ஸித யோனி ஜன்மங்கள் அனேகம் எடுக்கும்படி விஷ்ணுவிற்குச் சாபம் கொடுத்தார். விஷ்ணு அச்சாபத்தைக் கேட்டு நடுநடுங்கி நின்றார். மகா சிவபக்தரான பிருகு முனிவர், பஞ்சாக்ஷரம் ஓதித் தன் மனைவியை,

விஷ்ணு பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போதே உயிர்ப் பித்துக்கொண்டார்.

சபிக்கப்பட்ட விஷ்ணு தனது சாப விமோசனார்த்தம், மந்தர மலைச் சாரலில், பஸ்மதிஷ்டராய் பரமசிவனைக் குறித்து ஆயிரம் தேவ வருஷம் கடுமையான தவம் செய்தார். பரமசிவன் ரிஷபாரூடராய் பிரத்யக்ஷமானார். விஷ்ணுவும் அவரைக் கண்டு பல வாறு துதித்து, பிருகுவின் சாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டார். அப்பொழுது பகவான் "குழந்தாய்! எனது பக்தருக்குச் செய்த துரோகம் எனக்கும் செய்ததாகும். இதுகாறும் நீ செய்த தவத்தால் எனக்குச் செய்த துரோகம் நீங்கும்படி அருள் செய்தேன். காவேரிக்கு வடகரையில் கஞ்சனூர் என்ற திவ்ய க்ஷேத்ரத்தையடைந்து, அங்கு தவம் செய்வாயாகில், பிருகுமகரிஷியின் சாபம் கொஞ்சம் சமனமடையலாம்" என்றருள, அதே பிரகாரம் விஷ்ணுவானவர் கஞ்சனூர் க்ஷேத்ரத்தையடைந்து விபூதி ருத்ராக்ஷமணிந்து, பின்னும் பல்லாயிர வருஷங்களை தவம் செய்தார். அவருடைய பிரம்மரந்திரத்தினின்றும் கிளம்பின தபோக்னி மூன்று லோகங்களையும் வியாபிக்க ஆரம்பித்தது. கடவுள் கருணை கூர்ந்து பிரத்யக்ஷமாகி, வேண்டிய வரத்தைக் கேட்கும்படியருள, விஷ்ணுவானவர் பிருகு ரிஷியின் சாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டார். அப்பொழுது பகவான் "அப்பனே! எமது பக்தர் சாபத்தைக் கடத்தல் யாவர்க்கும் அரிது ஆயினும் எமதருளால், உனது ஜன்மங்களை 25 ஆகக் குறைப்போம். அதில் மத்ஸ்யம், கூர்மம், வராகம், நரஸிங்கம், தன்வந்திரி, மோகினி நாரதா, பிருது ஸனத்குமாரர், விராட்டு இந்தப் பத்து அவதாரங்களும் ஆவிர்ப்பாவமாகுக. பார்க்கவர், ராமர், பரசுராமர், கிருஷ்ணர், வியாஸர், பலபத்ரர், கபிலர், நரநாராயணர், யஞ்ஞர், வாமனர், தத்தாத்ரேயர், விருஷபர், புத்தர், கற்கி, ஸுதர்சனர், என்

னும் பதினைந்து அவதாரங்களும் யோனிஜமாகுக. இந்த 25 அவதாரங்களும் லோகோபகாரமாக ஏற்படட்டும். ஐந்து அவதாரங்களில் நீ கர்வமடைய உனது கர்வத்தை நாசம் செய்து ஆட்கொள்வோம். மற்ற 20 அவதாரங்களில் நீ எமது பக்தனாய் எம்மைப் பூஜை செய்வாய். உனது பூஜையை ஏற்று விரும்பியது அருள்வோம்" என்று பிருகு முனிவரின் கொடிய சாபத்தைச் சமனம் செய்தருளினார். விஷ்ணுவும் தலை வணங்கிநிற்கையில் பகவான் பின்னும் சொல்வார்.

"முன்னொரு ஸமயம், நீயும் நாரதருமாகச்சென்று திரிபுரங்களில புருஷர்களுக்கு வேத மார்க்கங்களை நம்பவேண்டாமென்று போதித்து, சிவபூஜையில் நம்பிக்கையிழக்கும்படிச் செய்து, ஸ்திரீகளைப் பதிவிரதா தர்மம் குறையும படிக்கும் செய்த பாபம் இன்னும் உன்னைத் தொடர்ந்து நிற்கிறது. சிவாபராதத்துக்குப் பிராயச்சித்தமே கிடையாது. ஆயினும் நீ நமது பிரதம பக்தனாக விருக்கிறபடியால் ஓர் பிராயச்சித்தம் சொல்வோம். சிவாபராதம் செய்த பாபத்தைச் சிவபரத்வம ஸ்தாபித்துப் போக்கிக் கொள்வாய் ஒருகாலததில், இதே கஞ்சனூரில் வைஷ்ணவர்கள் சிவநிந்தா பராயணர்களாக வாழ்வார்கள்; அவர்கள் குலத்தில் நீ அவதரித்து, சிவபரத்வம் ஸ்தாபித்து, சுருதியாதாரங்களுடன் சைவக் கிரந்தங்கள் செய்து கடைசியில் நமது லோகம் அடைவாயாக." என்று சிவாபராதத்திற்கும் இக்கஞ்சனூரிலேயே பாபவிமோசனத்தையும் அருளி மறைந்தார். திருமாலும் மகாதேவன் அருளியபடி காலக்ரமத்தில் பதினைந்து அவதாரங்களில் ஓர் அவதாரமாகக் கஞ்சனூரில் வைஷ்ணவ குலத்திற் பிறந்து சிவபரத்வம் ஸ்தாபித்து சிவஸாயுஜ்ய பதவியடைந்தார்.

ஃபம்

शिवलिङ्गाष्टकम्

ब्रह्ममुरारिसुरार्चितलिङ्गं निर्मलभाषितशोभितलिङ्गम् ।
जन्मजदुःखविनाशकलिङ्गं तत्प्रणमामि सदाशिवलिङ्गम् ॥

देवमुनिप्रवरार्चितलिङ्गं कामदहनकरुणाकरलिङ्गम् ।
रावणदर्पविनाशकलिङ्गं तत्प्रणमामि सदाशिवलिङ्गम् ॥

सर्वसुगन्धिसुलेपितलिङ्गं बुद्धिविवर्धनकारणलिङ्गम् ।
सिद्धसुरासुरवन्दितलिङ्गं तत्प्रणमामि सदाशिवलिङ्गम् ॥

दक्षसुयज्ञविनाशनलिङ्गं कनकमहामणिभूषितलिङ्गम् ।
फणिपतिवेष्ठनशोभितलिङ्गं तत्प्रणमामि सदाशिवलिङ्गम् ॥

कुङ्कुमचन्दनलेपितलिङ्गं पङ्कजहारसुशोभितलिङ्गम् ।
सञ्चितपापविनाशकलिङ्गं तत्प्रणमामि सदाशिवलिङ्गम् ॥

देवगणार्चितसेवितलिङ्गं मानवभक्तिभिरेवच लिङ्गम् ।
दिनकरकोटिप्रभाकरलिङ्गं तत्प्रणमामि सदाशिवलिङ्गम् ॥

अष्टदलोपरिवेष्टितलिङ्गं सर्वसमुद्भवकारणलिङ्गम् ।
अष्टदरिद्रविनाशनलिङ्गं तत्प्रणमामि सदाशिवलिङ्गम् ॥

सुरगुरुसुरवरपूजितलिङ्गं सुरवनपुष्पसदार्चितलिङ्गम् ।
परंपरं परमात्मकलिङ्गं तत्प्रणमामि सदाशिव लिङ्गम् ॥

लिङ्गाष्टकमिदं पुण्यं यःपठेत् शिवसन्निधौ ।
शिवलोकमवाप्नोति शिवेन सह मोदते ॥

திருமூலர் திருமந்திரம்

சிவனொடொக் குந்தெய்வம் தேடினும இல்லை
அவனொடொப் பார்இங்கு யாவரும் இல்லை
புவனங் கடந்தன்று பொன்னொளி மின்னுந்
தவளச் சடைமுடித் தாமரை யானே.

அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே.

அப்பர் தேவாரம்

காயமே கோயிலாகக் கடிமனம அடிமையாக
வாய்மையே தூய்மையாக மனமணிலிங்கமாக
நேயமே நெய்யும்பாலா நிறையநீ ரமையஆட்டிப்
பூசனை யீசனார்க்குப் போற்றவிக காட்டினோமே.

தோடய மங்களம்

ஜய சங்கர ஸதாசிவ-தேவ தேவ மகா தேவா
ஜய சின்மயானந்த ரூபா-ஜய மகானுபாவா

ஜய பார்வதி மனோஹர-ஜகதீச்வரபுரஹர
ஜய ஸுந்தர மதகர-ஜய கருணாகரா (ஜய-ஜய)

ஸுப்ரகாச ஜகதீச-ஸோம சேகரவுலாஸா
சிதபராபர விலாஸ-ஸ்ரீ கைலாஸவாஸா (ஜய-ஜய)

ஸ்ரீ ஹரதத்தர் சரித்திரம்

உபமன்யு மகரிஷி நைமிசாரண்ய வாஸிகளுக்கு சொன்ன பிரகாரம்

அத்யாயம் 1

ஸுதர்சனர் ஜனனம்

புண்ணிய நதியாகிய காவேரியின் வடகரையில் கஞ்சனூர் என்று ஓர் சிவஸ்தலமிருக்கிறது. அந்த ஸ்தலத்தில் இன்றைக்கு ஸுமார் ஆயிரம் வருஷங்களுக்குமுன் ஒரு தெருவில வைஷ்ணவர்களும் மற்றொரு தெருவில் சிவபக்தர்களும் வாழ்ந்துவந்தார்கள். வைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் ஆசார்யராகவிருந்தார் வாஸுதேவர் என்ற ஓர் பிராம்மணர். அவர் மகாவிஷ்ணுவிடம் பரமபக்தியுள்ளவர். மகாவிஷ்ணுவே தனக்குப் புத்ரனாகப பிறக்கவேண்டுமென்று தவம் செய்தார். பக்கத்து அகரஹாரத்தில் வசித்த சிவபக்தர்களுள் ஒருவர், ஸுப்ரதீகா என்பார், தனக்கு ஓர் ஸத்புத்ரி வேண்டித் தவமிருந்தார். இவ்விருவர் தவத்திற்கும மகாவிஷ்ணுவானவர் திருபதியடைந்து, ஏற்கனவே பரமசிவன் ஆக்ஞையும் அருளும் இருந்தவண்ணம், தனக்கேற்பட்ட 15 அவதாரங்களில ஒன்றான ஸுதர்சனவதாரமாக வஸுதேவருக்குப் புத்ரராக அவதரிக்கத் திருவுளம் கொண்டார். மகாலக்ஷ்மியையும் ஸுப்ரதீகருக்குப் பெண்ணாகப பிறக்கும்படி சொன்னார். அதேப்ரகாரம், வஸுதேவருடைய பத்னி கர்ப்பமாகி, காலக்ரமத்தில் ஓர் சுபதினத்தில், ஐந்து கிரஹங்கள் உச்சமாகவிருந்த ஓர் சுபலக்னத்

தில் மகாவிஷ்ணுவின் அவதாரமாய் ஓர் புத்ரனைப் பெற்றாள். அந்த வேளை புஷ்பமாரி பெய்தது. சிவ பக்தர்களுக்கு வலது புஜமும், வலது காலும், வலது கண்ணும் துடித்தன. வைஷ்ணவர்களுக்கோ இடது புயமும் இடது காலும் இடது கண்ணும துடித்தன. ஆனால் இந்த ஸூசகங்களின் உண்மையை அப்போது யாரும் அறியவில்லை.

'புத்ர ஜனனம் ஆனதைக் கேட்ட வாஸுதேவர் பரம ஸந்தோஷமடைந்து பூதானம கோதானம் முத லியன செய்தார். பதினோராம் நாள் புண்யாக வச னம் செய்து, பெரியோர்களைக்கொண்டு குழந்தைக்கு ஸுதாசனர் என்று நாமகரணமும் செய்விததார்.

அத்யாயம் 2

ஸுதர்சனர் பாலலீலை

ஸுதர்சனர் என்ற குழந்தை வளர்பிறைச் சந்தி ரனைப்போல் வளர்ந்துவநதது. இரண்டு வயதாகி வெளியில் நடக்கும பருவம் வந்தபோது, குழந்தை விபூதி ருத்ராக்ஷம் அணிந்தவர்கள் வசித்த பக்கத்துத் தெருவிற்கு அடிக்கடி ஓடிவிடும. அவர்கள் காவேரி யில் ஸநானம் செய்து திரும்பி வருகையில் அவர்க களுக்கு நமஸ்காரம் செய்து அவர்களுடைய பாத தூளிகளைத் தன் சிரஸில் போட்டுக்கொள்ளும். தனக் கும் விபூதியிடும்படிக்கும், ருத்ராக்ஷம் கொடுக்கும் படிககும் அவர்களைப் பிரார்த்திக்கும். இரண்டுவயது குழந்தை இவ்வளவு பக்தியுடன் கேட்பதைப் பார்த் துப பரம ஸந்தோஷமடைந்து ஒவ்வொருவரும் அதற்கு விபூதியிடுவார்கள். சிலர் ருத்ராக்ஷமும் கொடுததார்கள். உடனே குழந்தை சிவாலயத்திற்

குப்போய் அக்னீச்வர மகாலிங்கத்தையும் கற்பகாம்பிகையையும் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து ஹரஹர வென்று கோஷிக்கும். வைஷ்ணவ குலத்திற் பிறந்த இச்சிறு குழந்தை விபூதி ருத்ராக்ஷம் தரித்து சிவபக்தியில் ஈடுபட்டதைப் பார்த்த சைவப்ராம்மணர்களெல்லோரும் ஆதியில் மகாதேவரைத் தனது நேத்ர மலரால் பூஜித்த விஷ்ணுவே, உலகத்தில் சிவபக்தியை நிலைநாட்டுவதற்காக அவதரித்தாரோவென்று அதிசயித்தார்கள் குழந்தை சாப்பாட்டுக்காக வீட்டுக்குப் போகும் நேரங்களில் தவிர மற்ற வேளைகளில் சிவாலயத்திலும், சிவபக்தர்களோடும் இருந்து வளர்ந்தது.

குழந்தையின் நடத்தையையும் செய்கைகளையும், வாஸுதேவன் குழந்தையின் விளையாட்டென்றே பல நாள் நினைத்துவந்தான். நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவன் மனம் வருந்தியது; குழந்தையைக் குளிப்பாட்டி நல்ல ஆடையுடுத்தி, ஆபரணங்கள் போட்டு, நாமமும் ஸ்ரீ சூர்ணமும் இட்டுத் தாயார் விளையாடவிட்டால், வெளியிற்சென்ற குழந்தை உடனே நாமத்தையழித்துவிட்டு விபூதி பூசிக்கொண்டு ருத்ராக்ஷமாலையுடன் வீட்டுக்கு வரும். பிதா குழந்தையை மடியில் வைத்துக்கொண்டு " என் கண்ணே, இனிமேல் சிவன் கோவிலுக்குப் போகாதே, இதுபோல் சாம்பலை வாரிப் பூசிக்கொள்ளாதே; நம்முடைய தெய்வமான ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் பாதத்தையே பூஜிக்கவேண்டும்; நம் குலத்திறகேற்பட்ட ஸ்ரீ சூர்ணம்தான் போடவேண்டும்." என்று அன்புடன் உபதேசிப்பான். ஆனால் குழந்தையின் குணம் மாறவில்லை; வாஸுதேவனுக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை.

இப்படியிருக்க குழந்தைக்கு ஐந்தாம் வயது வந்தது. வெகு விமரிசையாகப் பூணூல் கல்யாணம் நடத்திவைத்தான். குல ஸம்பிரதாயப்படி த்வாதச நாமங்களும் இட்டு, மறுபடியும் மடியில் வைத்துக்

கொண்டு " அப்பா ஸுதர்சனு, இதுவரையில் இருந் ததுபோல் இனியும் இராதே. உனக்குப் பூணூல் போட்டாகிவிட்டது. சிவன் கோவிலுக்குப் போனால் மகாபாபம். விபூதியிட்டவர்களைக் கண்டால் ஸ்நா னம் செய்யவேண்டும். அப்படிக்கிருக்க நீயே விபூதி யிட்டுக்கொள்ளலாமா? இனிமேலாவது நமது குலா சாரப்படி நாமமும் ஸ்ரீ சூர்ணமும் இட்டுக்கொண்டு மகாவிஷ்ணுவைப் பூஜித்துக்கொண்டிரு" என்று பலவாறு உபதேசித்தான்.

சிவபக்தியை ஸ்தாபிக்க வந்த மூர்த்தியின் செவி யில் இந்த உபதேசம் ஏறுமா? பிதா வெளியில் போனதும் பாலனும் வெளியே போய் நாமங்களை யழித்துவிட்டு விபூதியை நன்றாக உத்தூளனமாகவும் திரிபுண்டரமாகவும் பூசிக்கொண்டு சிவாலயம் போய் விட்டான். ஸாயந்திரம் விபூதிருத்ராக்ஷத்துடன் வீட் டுக்குத் திரும்பிவந்ததைப் பார்த்த பிதாவிற்குக் கடுங் கோபம் வந்துவிட்டது. அக்ரஹாரத்தில் வைஷ்ண வர்கள் எல்லாரும் தங்கள் குலத்தைக் கெடுக்கவந்த ஓர் கோடாலிக் காம்பென்று குழந்தையைக் கோபித் தார்கள். பையனை ஒரு தூணில் கட்டிவைத்து, சாட் டையால் அடித்தான். அடித்தும் என்ன? பிதா மறைந்த ஸமயம், பாலன் கட்டுகளையவிழ்த்துக் கொண்டு சிவாலயம் போய்விட்டான்.

வாஸுதேவன் நரஸிம்மரூபமாக மாறினன். புத்ர வாத்ஸல்யம் நீங்கிற்று. பையன் தன் வார்த் தைக்கு அடங்கி நடக்கும் வரையில் வீட்டுக்கு வரக் கூடாதென்றும், அவனுக்கு அன்னம் போடக்கூடா தென்றும் கட்டளை விதித்தான். பெற்றதாய் மனம் நொந்தாள். பாலன் வழக்கம்போல் மத்யான்னம் வீட்டுக்குவந்து " அம்மா பசிக்கிறது சாதம் போடு" என்று சொன்னன். பெற்றதாய் மனம் புழுங்கினள். " என் கண்ணே, நீ யேனடா அப்பா வார்த்தையைக்

கேட்காமலிருக்கிறாய்? அப்பா மனம் கோணாமல் நீ நடக்கும் வரையில் நீ வீட்டுக்கு வரக்கூடாதென்றும் நான் உனக்கு அன்னமிடக்கூடாதென்றும் விதித்திருக்கிறாரே! அவர் உனக்குப் பிதாவல்லவா? அவர் வார்த்தையை நீ கேட்கவேண்டாமா? அவர் எனக்கு தெய்வமல்லவா? அவர் கட்டளையை நான் எவ்வாறு மீறுவேன்; நீ 'பசிக்கிறது' என்று சொல்ல என் மனம் தவிக்கிறதே; பெற்ற வயிறு ஸங்கடப்படுகிறதே"யென்று பிரலாபித்தாள். பாலன் தாயைப் பார்த்து "அம்மா! அப்பா வார்த்தையின்படி நடப்பதுதான் உங்கள் கடமை நான் வெளியே போகிறேன். உலகத்திற்கெல்லாம் மாதாபிதாக்களான பார்வதி பரமேச்வரரை வழிபடுவேன். நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள்" என்று தேற்றி, தாயை நமஸ்கரித்து, வெளியே வந்து நேராக அக்னீச்வரர் ஆலயம் சென்றான்.

அத்யாயம் 3

ஈச்வரானுக்ரஹம்;
ஹரதத்தர் நாமதீக்ஷை

பாலன் நேராக அக்னீச்வரர் ஆலயம் சென்றான். ஸ்ரீ அக்னீச்வரரையும் கற்பகாம்பிகையையும் பிரதக்ஷண நமஸ்காரம் செய்து அக்னீச்வரர் ஆலயத்தில் ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்திக்கெதிரில் தியானத்தில் அமர்ந்தான். பையன் தியானத்தில் அமர்வது ஸகஜமானதால் இரவு பத்துநாழிகைக்கு மேல் கோவில் அர்ச்சகர்கள் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு அவர்கள் வீடு சென்றுவிட்டார்கள். சிறிது நேரத்தில் பையன்

எழுந்து நின்று பரமசிவனைப் போற்றுவான் ஆயினன். "ஹே மகாப்ரபோ! நான் தங்களையே சரணமடைந்தேன். என்னுடைய சரீரத்தைப் பெற்றெடுத்த தாய் தந்தையரை விட்டுவந்தேன். ஜகத் பிதாவாகிய தாங்கள்தான் இனி எனக்குப் பிதா. ஜகந்மாதாவாகிய கற்பகாம்பிகையே எனக்கும் மாதா. ஸ்ரீ விக்னேச்வரரும் ஸுப்ரமண்யரும் எனது சகோதரர்கள். பிரமதகணங்கள்தாம் எனது தோழர்கள். அடியேனை ஆட்கொள்ளவேண்டும். பிதா வார்த்தையைக் கேட்காத பையனுக்கு அருள் செய்யமாட்டேன் என்பீரோ? அதோ அடுத்த பிராகாரத்தில் சிவாபராதம் செய்த பிதாவின் காலை வெட்டின ஸ்ரீ சண்டேச்வரர் உட்கார்ந்திருக்கிறார் எனது விதி நான் கஷ்டப்படத்தான் வேண்டுமென்பீரோ, விதியைமாற்ற உமக்கு சக்தியுண்டென்பதற்கு ஸாக்ஷியாக மார்க்கண்டேயர் இருக்கிறார்: நான் ஒரு சிறு பையன் விதிப்படி உங்களை பூஜை செய்யவில்லையென்பீரோ, அது என் குறைபாடல்ல, இன்னமும் ஸாக்ஷாத் விஷ்ணு பிரம்மாதியர் தங்கள் திருவடியையும் முடியையும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால், யாவர்தான் தங்களுக்கு அங்கபூஜை செய்யமுடியும்? தாங்கள் கருணை புரிந்தாலன்றி நான் இவ்விடம்விட்டு அகலேன். இவன் மிகவும் பிடிவாதமுள்ளவனாகவிருக்கிறான் என்று கோபித்துச் சபிப்பீரோ-சாக்கடைப் புழுவாகப் போகும்படி சபித்தாலும் எனக்கு ஸந்தோஷம்தான். இதே இடத்திற்கிடந்து சிவபக்தர்கள் பாதங்களில் நசுக்குண்டு தங்கள் லோகம் வந்து சேர்வேன். நான் இவ்வளவு வேண்டியும் தங்களுக்கு என்மீது கருணையேற்படவில்லையா! என் போன்ற அபலைகளுக்கு அருள் செய்யாவிடில் கிருபா ஸமுத்ரம் என்ற பெயர் தங்களுக்கு நிலைக்குமா? குழந்தை யழுவதைப் பார்த்து மனம் இரங்காத தாய் தந்தையர் உண்டா?" என்று பலவாறு போற்றிப் புகழ்ந்து, இறுதியில் சோர்ந்து விழுந்துவிட்டான்.

பகவான் கற்பகாம்பிகையைப் பார்த்து புன்முறுவல் பூத்தார். லோகமாதாவாகிய கற்பகாம்பிகையும், குழந்தையை மேலும் சோதிக்க வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொண்டாள். உடனே பகவான் குழந்தையின் மனப்பான்மையின்படி அதன் ஸஹோதரர் விக்னேச்வரர் ஸுப்ரமண்யரோடும், அதன் தோழர்கள் பிரதமகணங்களோடும், முனிவர்கள் வேதமோத, தும்புரு நாரதாதிகள் கானம்பண்ண, தேவர்கள் புஷ்பமாரி பெய்ய, பார்வதி தேவியுடன் ரிஷபாரூடராய் காக்ஷியளித்தார். குழந்தையின் கண்களுக்குத் தங்களைத் தரிசிக்கவல்ல சக்தியையும் கொடுத்தார். குழந்தையெழுந்து விழுந்து நமஸ்கரித்து மெய்ம்மறந்து நின்றான். பரமசிவன் பாலனைத் தன் மடிமீதிருத்தி உச்சிமுகர்ந்து, ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டார். குழந்தைக்குற்ற துயரம் என்னவென்று கேட்டார். குழந்தையும் ஈச்வர தர்சனம் கிடைத்தபின் தனக்கு யாதொரு குறையும் இல்லையென்று சொல்லிவிட்டான். "அப்பா, உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள்" என்று சொன்னார். குழந்தையும் அந்தக்ஷணம் முதல பகவானுடைய திருவடிகளைவிட்டுப் பிரியாத வரம் கேட்டான். கற்பகாம்பிகை குழந்தையின் ஞான விசேஷத்தைக் கண்டு மனம் பூரித்தாள். பகவான் "உனக்கு இருந்த வருத்தத்தை நான் அறிவேன் உனக்கு ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் தேர்ச்சி வரும்படி அருள்புரிகிறேன்" என்றார். பையன் திருப்தியடையவில்லை. "எத்தனை சாஸ்திரங்கள் படித்தாலும் அதன் பயன் தங்களையறிவதுதானே; தங்களை நேரில் கண்ட அடியேனுக்கு சாஸ்திர ஞானம் ஏதும் தேவையில்லை" யென்று சொல்லிவிட்டான். பகவான் அவனை 'வேண்டும்' நிலைமை வந்துவிட்டது, "குழந்தாய்! பூர்வம் கௌதமர், ததீசி, கண்ணுவர், சியவனர், பிரம்மா நந்தியென்னும் ஷண்முனிகள் ஒவ்வோர் ஸமயம் சிவத்ரோகம் செய்த பிராம்மணர்களை வைதிகநெறி பிறழ்ந்தவர்களாகவும் சிவநிந்தாபராய

ணர்களாகவும், போகும்படிச் சபித்துவிட்டார்கள் இவர்கள் சாபம் கல்ப கல்பங்களிலும் சிறிக்கொண்டிருக்கிறபடியால் ஜனங்கள் சிவபக்தியேற்படாமல் வாழ்ந்துவருகிறார்கள். சாபவசப்பட்ட வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தாம், இந்தவூரில் இருக்கும வைஷ்ணவர்களும். ஆகவே ஸகல வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் உனக்கு அருள் செய்கிறேன். நீ உலகத்தில் சைவ ஸ்தாபனம் செய்து, வைஷ்ணவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் சிவபரத்வம் போதித்து, கீர்த்தியுடன் சிலகாலம் வாழ்ந்து வருவாய். காலக்ரமத்தில் உன்னை நான் அழைத்துக்கொள்ளுகிறேன்" என்று அருளி, குழந்தையை "ஸர்வக்ஞோபவ!" என்று அனுக்ரஹித்தார். உடனே ஸகல வேதங்கள், உபநிஷத்துக்கள், ஆகமங்கள், சாஸ்திரங்கள், புராணங்கள் எல்லாம் குழந்தையில் ஹிருதயத்தில் வந்து லயித்தன. குழந்தைக்கு உபதேசம் செய்யும் பொருட்டு பிரத்யேகமான தக்ஷிணாமூர்த்தியாக அமர்ந்து, குழந்தைக்குத் தனது மலர்கையால விபூதியிட்டு, ருத்ராக்ஷமாலையணிந்து பஞ்சாக்ஷர உபதேசம் செய்து, ஸ்படிக லிங்கம் கொடுத்து, சிவபூஜா விதியையும் தாமே உபதேசித்தார். 'ஸுதர்சனன்' என்ற பெயரை மாற்றி "ஹரதத்தர்" என்ற திவ்ய சிவ நாம தீக்ஷையும் செய்தார். தேவர்கள் புஷ்பமாரி பெய்தார்கள். "இனி நீ உன் கிருஹம சென்று, உன் பிதாவையும் இதர வைஷ்ணவர்களையும் வாதில் வென்று, சிவ பரத்வம் ஸ்தாபித்து, சிவபக்திலைய நிலைநாட்டுவாயாக!" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

பையன் பரமானந்தமடைந்து சுருதி வாக்யங்களால் பகவானை ஸ்துதித்தான். பகவான் மறைந்தருள, பையனும் சிவாக்ஞையை மேற்கொண்டு வீட்டுக்குச் சென்றான்.

அத்யாயம் 4

அய: பீடாரோகணம்
சிவபரத்வ ஸ்தாபனம்.

வீட்டில் மனக்கவலையால் தூங்காது விழித்திருந்த தாயார் குழந்தையின் குரலைக் கேட்டதும் ஓடோடியும் போய்க் கதவைத் திறந்து குழந்தையை அணைத்து முத்தமிட்டாள். பிதாவும் எழுந்து வந்தான். பையனுடைய சிவஸ்வரூபத்தைக் காணவே அடங்காக் கோபம் கொண்டு சீறினான். சிவசின்னங்கள் அணிந்த துரோகி தன் வீட்டுக்குள் அடிவைக்கக்கூடாதென்று விரட்டினான். ஹரதத்தரோ, பொறுமையுடனும் புன் சிரிப்புடனும், "ஆறு முனிவர்களின் சாப வசப்பட்ட பிராம்மணர்களில் நீரும் ஒருவர் போலும்! ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவே விபூதி ருத்ராக்ஷமணிந்து சிவபெருமானைத் தனது நேத்ர கமலத்தால் பூஜித்தார் என்ற விஷயம் உமக்குத் தெரியுமோ? அதற்கு ஆதாரமான சுருதியை நீர் படித்திருக்கிறீரோ அல்லது நான் சொல்லவோ?" என்றான்.

பையனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட பிதா பிரமித்தான்; திடுக்கிட்டான். ஐந்து வயது பூர்த்தியாகாத பாலன்-சுருதி சொல்லவாவது!! அவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. குழந்தை 'ஸர்வக்ஞன்' ஆனதை அவன் எப்படி அறிவான்! குழந்தையை ஏமாற்றிவிடலாம் என்றெண்ணி "விஷ்ணு அவ்வாறு செய்தது யதார்த்த பூஜையல்ல. உலகத்தை ஏமாற்றவே அவ்வாறு செய்தார்" என்றான். குழந்தை "ஓகோ அப்படியா! அதற்குத்தான் ஆதாரமாக ஓர் சுருதி வாக்யம் சொல்லுமே, கேட்போம். விஷ்ணுவிற்கு பரத்வம் சொல்லும் வேதவாக்யங்களைச் சொல்லும் கேட்போம்" என்றான். பிதா 'இது ஏதோ விபரீதமாகவிருக்கின்றதே' யென்று விழித்தான். இதற்குள்

பொழுதுபுலர அக்ரஹாரத்து ஜனங்களும் கூடினார் கள். தர்க்கம் முற்றியது. வைஷ்ணவர்கள் கேட்ட கேள்விகளுக் கெல்லாம் ஹரதத்தர் உடனுக்குடன் பதில் சொன்னார். இந்த அதிசயத்தைக் கேட்ட சைவ ப்ராம்மணர்களும் அங்கே போந்து ஹரஹர கோஷம் செய்து ஹரதத்தரைப் போற்றிப் புகழ்ந் தார்கள்.

வைஷ்ணவர்கள் பார்த்தார்கள், இந்தப் பாலன் உயிருடனிருந்தால் தங்கள் மதத்திற்கே ஆபத்தென் பதை யுணர்ந்தார்கள். ஆகவே ஓர் யுக்தி செய்து "அட பயலே, சாஸ்திரங்களில் கரை கண்டவன் போல் பேசுகிறாயே, பழுக்கக் காய்ச்சின இரும்பு பீடத்தின் மீதிருந்து, சிவபரத்வ நிரூபணம் செய்வா யானால் நாங்கள் ஒப்புக்கொள்கிறோ" மென்றார்கள், ஹரதத்தர் அவ்விதமே செய்ய ஒப்புக்கொண்டு, அக்னீச்வரர் ஆலயத்தில், வேண்டிய ஏற்பாடுகள் நடக்கட்டு மென்றார். அதற்கு வைஷ்ணவர்கள் "அது கூடாது; அரன் கோயிலுக்கு நாங்கள் வர மாட்டோம். உனக்குத் திறமையிருந்தால் வரதராஜர் ஸந்நதியிலேயே சொல்வதற்கென்ன" வென்று ஏசி னார்கள். ஹரதத்தர் அதற்கும் உடன்பட்டார்.

வைஷ்ணவர்களுக்குப் பரம ஸந்தோஷம். குல த்ரோஹியான பையன் ஒழிந்துவிடுவான் என்று மன நிம்மதி யடைந்தார்கள். வரதராஜர் ஸந்நதியில் அகலமாகவும் ஆழமாகவும் குழிவெட்டி பெருந் தீ மூட்டினார்கள். நடுவில் முக்காலி போடப்பட்டு, உருகுந்தருவாயில் பழுக்கப் பழுக்கக் காய்ந்து நின் றது. பலபல ஊர்களிலிருந்தும் வைஷ்ணவர்களும் சைவர்களும் லக்ஷக்கணக்கான பேர் வந்து கூடினார் கள். ஆனால் ஒருவராவது தீக் குழிக்கு 100 அடி தூரத்தில் கூட நெருங்க முடியவில்லை.

குறித்த வேளையில் ஹரதத்தர் பிரம்ம தீர்த்தத்தில் நீராடி, விபூதி பூசி, ருத்ராக்ஷம் அணிந்து, சிவ பூஜை செய்து, சிவாலயம் சென்று அக்னீச்வரரையும் கற்பகாம்பிகையையும் வலம் வந்து நமஸ்கரித்துப் பின் வரதராஜர் கோயில் வந்துசேர்ந்தார். சைவ ப்ராமணர்கள் ஸாக்ஷாத் சிவபிரானுடைய தேஜஸ்ஸுடன் விளங்கிய ஹரதத்தரைப் பார்த்ததும் ஹர ஹர கோஷம் செய்தார்கள். ஹரதத்தர் வரதராஜரை மும்முறை வலம் வந்து, நமஸ்கரித்து,

"ஹே, ஸ்வாமின்! நான் தங்கள் ஸந்நதியில் ஸர்வவேத சாஸ்திர முறைப்படி சிவனே பரம் என்று ஸ்தாபிக்கப் போகிறேன்! சிவனே பரம் என்பது உண்மையானால், சிவனுடைய திருவடியில் தாங்கள் கண்ணை யர்ப்பணம் செய்து சிவனைப் பூஜை செய்ததும் உண்மையானால் இந்த அக்னிக்குழி—மலர்கள் பரப்பின குழிபோல் குளுமையாக இருக்கட்டும்! இந்த இரும்புப்பீடம் ஜில்லென்று சந்தனப் பீடம் போலிருக்கட்டும்" என்று பிரார்த்தித்து பழுக்கக் காய்ச்சின இரும்பு பீடத்தின் மீதேறி இனிது அமர்ந்தார். பீடம் செந்தாமரை மலர்போல் மெத்தென்றிருந்தது.

ஹர ஹர நம: பார்வதீ பதயே!
ஹர ஹர மகா தேவ!!

வேதங்களிலிருந்தும் சாஸ்திரங்களிலிருந்தும் உபநிஷத்துக்கள், ஆகமங்கள், புராணங்கள் எல்லாவற்றிலிருந்தும் ஆதாரங்களைச் சரமாரியாகப் பொழிந்து சிவனேபரம்! சிவனே பரம்! சிவனே பரம்! என்று மும்முறை ஸத்யம் செய்து தேஜோமயமாய்ப் பிரகாசித்தார். இந்த அற்புதத்தைக் கண்ட ஸகல

ஜனங்களும் வைஷ்ணவர்கள் உள்பட ஹரஹர வென்று கோஷித்தார்கள். ஸ்ரீ ஹரதத்தர் சிவபிரானே யென்று துதித்து, அவர் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித் தார்கள். பிதாவும் பையனுடைய பாதத்தில் விழுந்து தன் பிழையைப் பொறுக்குமாறு வேண்டினான். தனக் கும் மற்ற வைஷ்ணவர்களுக்கும் தகுந்த பிராய: சித் தம் சொல்லும்படிக்கும் சிவதீக்ஷை செய்யும்படிக்கும் வேண்டினான்.

சங்கு சக்ரங்களால் சுடப்பட்டவர்களுக்கு விபூதி உத்தூளன திரிபுண்டரமே பிராய:சித்தமென்று சொல்லி, எல்லோரையும் காவேரியில் ஸ்நானம் செய்துவரச் சொல்லி, பிதாவுக்கும் மற்றவர்க்கும் விபூதியிட்டு, ருத்ராக்ஷம் கொடுத்து, பஞ்சாக்ஷர உப தேசம் செய்து சிவதீக்ஷை செய்து ஸ்படிகலிங்கம் கொடுத்து, சிவபூஜாவிதியையும் உபதேசித்தார். அன்று முதல் எல்லா வைஷ்ணவர்களும் சிவபூஜையி லும் சிவபக்தியிலும் ஈடுபட்டுச் சைவரானார்கள்.

அத்யாயம் 5

ஹரதத்தர் விவாகம்.

ஸ்ரீ ஹரதத்தர் சிவபரத்வம் ஸ்தாபித்த மகிமை யும், ஸர்வக்ஞராக விளங்கின மகிமையும் நாடெங்கும் பரவியது. பாண்டிய நாட்டரசன் சிவலிங்கபூபதி யென்பான் கஞ்சனூர் வந்து, ஹரதத்தாசாரிய ஸ்வாமி களைத் தரிசித்து அவர் பாதங்களில் நமஸ்கரித்து நின் றான். ஸ்வாமிகளும் அருள்கூர்ந்து, அவனுக்குப் பஞ்சாக்ஷரோபதேசம் செய்தார். அரசனும் உள்ளம் பூரித்து, அவருக்குக் கனகாபிஷேகம் செய்து விடை பெற்றுப் போனான்.

ஹரதத்தாசாரியார் பிரம்மசர்யவிரத மனுஷ்டித்து வந்தார். சில வருஷங்கள் சென்றன. அடிக்கடி சிவலிங்கபூபதியும் கஞ்சனூர் வந்து, ஸ்வாமிகளைத் தரிசித்து, அவருக்கு வேண்டிய ஸௌகர்யங்களைச் செய்து, அவர் ஆசீர்வாதம் பெற்றுப்போவான்.

நிற்க, சைவ அக்ரஹாரத்தில், வாதுல கோத்ரத்தில் ஸுப்ரதீகர் என்ற சிவபக்தர் செய்த தவத்தின் பயனுய் ஸாக்ஷாத் மகாலக்ஷ்மியே அவருக்குப் புத்ரியாக அவதரித்து, கமலாக்ஷியென்ற பெயருடன் வளர்ந்து வந்தாள்.

ஒரு ஸமயம் சிவலிங்கபூபதியார் வாஸுதேவருடன் ஸம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கையில், ஆசார்யாருக்கு விவாகத்திற்குரிய பருவம் வந்துவிட்டதென்று சொல்ல, பக்கத்தில் வீற்றிருந்த ஸுப்ரதீகர் தனது பெண்ணை அங்கீகரிக்கும்படி வேண்டினர். வாஸுதேவரும் மற்ற பெரியோர்களும் அவர் வார்த்தையை அங்கீகரித்தார்கள். உடனே ஜோதிடர்களைக் கூப்பிட்டு ஓர் சுப முகூர்த்தம் பார்த்தார்கள். சிவலிங்கபூபதி நேரில் இருந்து வெகு விமரிசையாக ஸ்ரீ ஹரதத்தருக்கும், கமலாக்ஷிக்கும் விவாகத்தை நடத்தி வைத்தான். வந்திருந்த ஜனங்கள் எல்லாருக்கும் பட்டுகளையும், பீதாம்பரங்களையும் வழங்கினுன். ஆசார்யாரையும் கமலாக்ஷியையும் முத்துச்சிவிகையிலேற்றி ஊர்வலம் செய்துவைத்தான். கோவிலில் அக்னீச்வர மகாலிங்கத்துக்கும் கற்பகாம்பிகைக்கும் விசேஷமான அபிஷேகாதி ஷோடசோபசாரங்கள் விமரிசையாகச் செய்தான். வேதவிதிப்படி விவாஹம் விமரிசையாக நடந்தேறியது.

அத்யாயம் 6

ஸ்ரீ ஹரதத்தர் வாழ்க்கை அற்புதங்கள்.

ஸ்ரீ ஹரதத்தரும் கமலாக்ஷியும் இல்லற தர்மத்தை வெகு ஒழுங்காகவும் சிவபக்தியில் ஈடுபட்டவர்களாகவும் நடத்தி வந்தார்கள். ஸ்ரீ ஹரதத்தர் பிரதிதினம் காலையில் காவேரியில் ஸ்நானம் செய்து ஸந்தியோபாஸனம் செய்து, காயத்ரீ ஜபம், ஹோமம், சிவபூஜை முதலியன செய்து, அக்னீச்வரரை வணங்கி, பின்னர்த் திருக்கோடிகா, திருவாலங்காடு, திருவாவடுதுறை, ஆடுதுறை, திருமங்கலக்குடி திருமாந்துறை, என்ற ஆறு ஸ்தலங்களையும் தரிசித்து வணங்கி, பிறகு மத்யான்னிக ஸ்நானம் செய்து, சிவபூஜை முடித்து, அதிதி யாராதனை செய்து, பின்னர் ஸாயங்காலம் அனுஷ்டானங்களைச் செய்து, சிவதர்சனம் செய்து வந்தார். அவருடைய பத்னியார் கணவருக்கு வேண்டிய சிச்ருஷைகளையும் சிவ பூஜைக்கு வேண்டிய ஸாதனங்களையும் பக்தியுடன் செய்து வந்தாள். ஒழிந்த நேரங்களில் ஹரதத்தர் சிவ கதைகளைச் சொல்லியும் சிவமகிமைகளை கிரந்தங்களாக எழுதியும் காலக்ஷேபம் செய்துவந்தார். உலகத்தார் உண்மையறிந்து உய்யும் பொருட்டு சிவபரத்வத்தைப் பற்றிய ச்லோகங்கள் பல பல எழுதினார். மிகவும் கீர்த்திவாய்ந்து தினப்படிப் பாராயணத்துக்கு யோக்யதையான "பஞ்சரத்னம்", தச ச்லோகங்களைக் கவனம் செய்தார். "ஹரிஹர தாரதம்யம்" என்று 100 ச்லோகங்கள் கொண்ட ஓர் கிரந்தம் எழுதினார். கடவுளுக்கு ஸாதாரண மலர்களால் போடப்படும் மாலை மறுநாள் வாடி விடுகிறதேயென்று மனம் வாடி, வாடாமாலையாக ஒரு மாலை சூட்டினார். அதுதான் "சுருதி ஸூக்திமாலை" யென்ற கிரந்தம். 'சதுர் வேதஸாரஸங்கிரஹம்

என்றும் பெயர்கொண்டது. நான்கு வேதங்களி லும் ஸாரமான சுருதிகளால் சிவபரத்வத்தை ஸ்தா பிக்கும் நூல்.

அவருடைய வாழ்க்கையில், சிவபக்தி மகிமை யால் அவர் செய்த அற்புதங்கள் பல பல. சிலவற் றைச் சுருக்கமாகக் கீழே குறிப்பாம்.

ஒரு ஸமயம் ஸ்வாமிகள் மாத்யான்னிக ஸ்நானம் செய்து சிவலிங்க பூஜை செய்கையில் ஒரு நாய் தாக மேலிட்டு அபிஷேக ஜலத்தை ஏந்திச்சாப்பிடுமாறு நாக்கை நீட்டிற்று. அப்பொழுது ஆசார்யார் அந்தச் சங்காபிஷேக ஜலத்தை நாயின நாவிலே விட்டு, மிஞ் சிய ஜலத்தை சிவலிங்கத்திற் கபிஷேகம் செய்தார். பூஜையை தர்சனம் செய்துகொணடு ஸமீபத்திலிருந் தவர்கள் ஆசார்யருடைய மனோபாவம் தெரியாமல் தயங்கி நிற்க, ஆசார்யார் தன்பேரில் உள்ள அன்பி னால் சிவபெருமானே நாய் ரூபத்தில் தன்னைக் கடா க்ஷிக்க வந்தார் என்று தெரிவித்தார். அவருக்குச் சிவபெருமானிடத்திலிருந்த அன்பின் திடத்தையும், ஸகல ஜீவராசிகளிடத்தும் அவர் வைத்திருந்த சிவ தத்வத்தையும ஜனங்கள் அறிந்து அதிசயித்தார்கள்.

2. பின்னொருநாள் சிவலிங்க பூபதியானவர் ஓர் உயர்ந்த பட்டு பீதாம்பரத்தை ஸ்ரீ அக்னீச்வரருக் குச் சாத்தும்படியாக ஓர் பிராம்மணர்மூலம் கொடுத் தனுப்பினார். பிராம்மணர் வந்த ஸமயம் ஆசார்யார் அக்னி ஹோமம் செய்யும் ஸமயமாக விருந்தது. ஹோமாக்னியே அக்னீச்வர ஸ்வரூபம் என்ற திட புத்தியுடன் அக்னீச்வரப்ரீத்யர்த்தமாக, அந்தப் பீதாம் பரத்தை அக்னியிலேயே ஆகுதி செய்துவிட்டார். பீதாம்பரம் க்ஷணப்பொழுதில் எரிந்து சாம்பலா யிற்று. வந்த பிராம்மணர் ஆச்சர்யப்பட்டாலும் ஆசார்யார்முன் வாய் திறக்கவில்லை. விடை பெற்றுக்

கொண்டு, அரசனிடம் நடந்த விஷயத்தைத தெரிவித்தார். அரசனும் உண்மையறியத் திறனில்லாது மயங்கினுன். ஸாயங்காலம் ஸ்வாமிகளைத் தரிசனம் செய்தபோது, மிகவும் பயபக்தியுடன், காலையில் அனுப்பிய பீதாம்பரம் ஸந்நிதானத்தில் சேர்ந்ததோ வெனக் கேட்டான். ஸ்வாமிகளும் அது நல்ல ஸமயத்தில் சேர்ந்ததென்றும் அக்னீச்வரருக்கு அர்ப்பணமானதென்றும் சொன்னுர். அப்பொழுதும் அவனுக்கு மனம் தெளியவில்லை. ஆனுல் ஆசார்யாருடைய மகிமையை யறிந்தவனுதலால், அவரை மேற்கொண்டு ஒன்றும் கேட்கவுமில்லை. ஸ்வாமிகளுடன் கோயிலுக்குப் போய் ஈச்வர தர்சனம் செய்கையில், தான் அனுப்பிய பீதாம்பரம் அக்னீச்வர மகாலிங்கத்தின் மேல் சாத்தப்பட்டிருந்த அற்புதம் கண்டு மனம் தெளிந்தான்.

3. ஒரு நாளிரவில் ஒரு பிராம்மணர் மாட்டுக் கொட்டிலில் இளம் பசுங்கன்று கட்டியிருந்ததைப் பார்க்காமல் அதன்மீது வைககோல் பொதியைப் போடவே, சிறிது நேரத்தில் அது மரித்துவிட்டது. பொழுதுவிடிந்து விஷயம் தெரிந்த பிராம்மணர் மிகவும் துக்கித்துத் தான் அறியாமற்செய்த கோவத்ஸஹத்திக்குப் பிராயச்சித்தம் சொல்லும்படிப் பல பிராம்மணர்களைக் கேட்டார். அவர்கள் ஒரு முகமாய் கோஹத்திக்குப் பிராயச்சித்தமே கிடையாதென்று சொல்லி அவனை ஜாதிப்ரஷ்டம் செய்துவிட்டார்கள். பிராம்மணர் ஹரதத்தாசார்யாரே கதியென்று அவர் வீட்டுக்குள் நுழையும்போது வாயிற்படி தலையில் இடிக்க "சிவ சிவ" வென்று சொல்லிக்கொண்டே நுழைந்தார். அந்த வார்த்தைகள் உள்ளேயிருந்த ஆசார்யார் காதுகளில் விழ, அவர் யாரோ பெரிய சிவபக்தர் வருகிருரென்று பரபரப்புடன் ஓடி வந்து பிராம்மணரை நமஸ்கரித்து உபசாரம் செய்தார். பிராம்மணர் தான் உபசாரத்திற்கு அருகனல்ல

வென்று தன் விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்தார். ஸ்வாமிகள் அவரைத் தேற்றி "பயப்படாதீர்! ஓர் முறை 'சிவ' என்ற மாத்ரத்தில் உம்முடைய பாபம் நீங்கிற்று. மறுமுறை சொன்னதால் மோக்ஷமும் அடைவீர்" என்றார். பிராம்மணர் அவரை வணங்கி, உற்சாகத்துடனும் தெளிந்த மனதுடனும் விடைபெற்றுக் கொண்டார். ஊர்* பிராம்மணர்களுக்கு ஸந்தேகம் தீரவில்லை. ஆகவே ஸாயங்காலம் ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் கோவிலில் தர்சனம் செய்கையில் தங்கள் ஸந்தேகத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். "'சிவ' என்று சொன்ன மாத்ரத்தில் கோஹத்தி பாபமும் அகலும் என்று அருளிய தங்கள் வாக்கை நாங்கள் நம்புகிறோம்; ஆயினும், எங்களுடைய அஞ்ஞான மனது தெளிவடையும் வண்ணம் அதற்கு அத்தாக்ஷியாக ஏதாகிலும் ஓர் பிரத்யக்ஷ ப்ரமாணம் செய்து காட்டவேண்டு" மென்று ப்ரார்த்தித்தார்கள். ஒருவர், "இதோ மகாலிங்கத்திற் கெதிரில் இருக்கும் இக் கல் நந்தி, இந்த அருகம்புல்லைத் தின்னும்படிச் செய்தால் எங்கள் மனம் தெளிவடையும்" என்றார். ஸ்வாமிகள் அந்தப் புல்லை வாங்கி நந்தியிடம் காட்ட, அது தன் முகத்தைத் திருப்பி நாவை நீட்டிப் புல்லை வாங்கி மென்று தின்றது. எல்லாரும் சிவநாம மகிமையை யுணர்ந்து மனமகிழ்ந்து ஆசார்யாரையும் புகழ்ந்தார்கள்.

4. ஒரு ஸமயம் வாசலில் நெல் உலர்த்தி இருந்தது. அதை ஒரு காளை தின்ன வந்தது. ஆசார்யார் ஸமீபத்தில் போய், நெல்லைக் கூட்டிக் கூட்டிக் காளைக்குக் கொடுத்து உண்பித்தார். அவர் தாயார் இதைப் பார்த்து விட்டு அஞ்ஞானத்தினால், அந்தக் காளையை அடித்து விரட்டினாள். ஹரதத்தர் "அம்மா, என்ன காரியம் செய்தாய்! வாயில்லா ஜீவனாயிற்றே!" என்று துக்கித்தார். தாயார் "ஸாயங்திரம் சிவ பூஜா நிவேதனத்துக்கு அரிசியில்லை, இந்த நெல்லைத்

தான் குத்தி உபயோகிக்கவிருந்தது", என்று பதில் சொன்னாள். இது நடந்த ஏழெட்டு நாழிகைக்குப் பின் சிவலிங்கபூபதியிடமிருந்து 200 அரிசி மூட்டைகள் வந்திறங்கின. தாயாரும் வந்து பார்த்து ஆனந்தமடைந்தாள். அரிசையைக் கொணர்ந்த ஸேவகர்கள் அரசர் 400 மூட்டைகள் அனுப்பியதாகவும், வழியில் 200 மூட்டைகள் நதி ப்ரவாகத்தில் போய் விட்டதென்றும் சொல்லி வருந்தினர்கள். ஆசார்யார் அவ்விதம் போனது கடவுள் செயலென்று தேற்றி, தாயாரைப் பார்த்து "நெல்லைத் தின்ற காளையைப் பாதி தினனும்போதே அடித்து விரட்டினதன் பலனாக, பாதி அரிசி மூட்டைகள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை யென்று விளக்கிக் காட்டினார்.

5. மறுநாள் ஆசார்யார் மனைவி முற்றத்தில் அரிசி களைந்துகொண்டிருக்கையில் ஏதோ அவசர வேலையாக உள்ளே போக நேர்ந்தது. அது 'ஸமயம் ஒரு நாய் வந்து அந்த அரிசையைத் தின்ன, மனைவியார் ஒரு அரிவாளை அந்த நாய்மீது விட்டெறிந்தாள் அதுவும் விதிவசத்தால இறந்துவிட்டது. இது விஷயம் ஆசார்யாருக்குத் தெரிந்தபோது, நாய ஸ்பர்சிக்கும்படி வைத்திருந்தது மனைவியின் குற்றமென்று சொல்லி, மனம் வருந்தி, இறந்த நாயைத் தன் மடியில் போட்டுக்கொண்டு அதற்கு விபூதி பூசி, ருத்ராக்ஷமணிந்து அதன் காதில் பஞ்சாக்ஷர உபதேசமும் செய்தார். உடனே ஆகாயத்திலிருந்து ஓர் விமானம் வந்து நாய் தனது பூத சரீரத்தை விட்டு, தேவசரீரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு, கைலாஸம் சென்றது. ஹரதத்தர் மனம் ஒருவாறு திருப்தியடைந்தது.

6. ஆயினும் தன் தாயார் காளையை யடித்த பாபத்திற்கும், மனைவி நாயைக் கொன்ற பாபத்திற்கும் பிராய: சித்தம் யோஜித்தது ஒரு ஓலையில் 'தெரிந்தும் தெரியாமலும் செய்த பாபங்கள் மகத்தா

பாபங்களாக விருந்தாலும்' என்ற கருத்துடைய—(ச்லோகத்தின்) முதல் வரியை எழுதினார்.

ज्ञानाज्ञानप्रयुक्तानाम् पापानां महतामपि ।

ஞானாக்ஞான ப்ரயுக்தானாம் பாபானாம் மகதாமபி.

இரண்டாவது வரி சீக்ரம் ஊதிக்கவில்லை. ஓலையைக் கூரையிற் சொருகிவிட்டுக் காவேரிக்குச் சென்றார். அப்பொழுது பகவானே, ஹரிதத்தர் ரூபத்தில் வீட்டுக்கு வந்து, சொருகியிருந்த ஓலையை எடுத்து ச்லோகத்தைப் பூர்த்தி செய்துவிட்டுப் போனார். ஆசார்யார் ஸ்நானம் அனுஷ்டானாதிகளை முடித்துக் கொண்டு, வீட்டுக்கு வந்து சிவ பூஜையும் செய்து, போஜனத்துக்குப் பின் ச்லோகத்தைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக ஓலைச் சுருளை யெடுத்தார். அதில்

एकान्तनिष्कृतिः शंभोः सकृदेव हि कीर्तनात् ॥

ஏகாந்த நிஷ்க்ருதி: சம்போஸ் ஸகிர்தேவஹி கீர்தனாத்

என்று 2-வது வரி எழுதப்பட்டு, ச்லோகம் பூர்த்தியாகியிருந்தது (அதாவது ஏகாந்தத்திலிருந்து சிவ நாமாவை உச்சரித்தலே பிராயச்சித்தமாம் என்று அர்த்தம்.)

ஹரதத்தர் பரம ஆச்சர்யமடைந்து மனைவியை அழைத்து விசாரிக்க, அவள் "ஸ்நானத்திற்குப் போன நீங்கள்தான் திரும்பி வந்து, ச்லோகம் எழுதி வைத்து மறுபடி ஸ்நானத்திற்குப் போனீர்களே" என்றாள். ஸ்வாமிகள் ஆஹா! ஸாக்ஷாத் பரமேச்வரனே இவ்வாறு அருள் புரிந்தாரென ஆனந்தக் கூத்தாடினார். அதே ப்ரகாரம் தன் தாயாருக்கும் மனைவிக்கும் பிராயச் சித்தம் செய்துவைத்தார்.

7. சோழமகாராஜன் இவருடைய மகிமைகளைக் கேட்டு இவரை அண்டி நமஸ்கரித்து பாத காணிக்கைகள் ஸமர்ப்பித்து "அடியேன் இந்த சரீ

ரத்துடன் கைலாஸம் போக விரும்புகிறேன்; அருள் புரிய வேண்டு"மென்று வணங்கினன். ஆசார்யாரும் கிருபை கூர்ந்து, கஞ்சனூர் முதலாக ஏழு சிவ ஸ்த லங்களையும் அரையாமத்தில் தரிசித்து வந்தால் அவன் எண்ணம் ஈடேறுமென்று சொன்னூர். அரச னும் ஸந்தோஷித்து, அவர் ஆசீர்வாதம் பெற்று, பஞ்சகல்யாண குதிரைமீதேறி குடைபிடித்தவன் ஸமீபத்தில் ஓடிவர, ஆறு ஸ்தலங்களையும் அரையா மத்தில் தரிசித்து மறுபடி அக்னீச்வரர் ஆலயம் வந்து, குதிரையையும் குடைபிடித்தவனையும் வெளியே நிறுத்தி, கோயிலுக்குள்ளே போய் ஸ்வாமிகளை வணங்கினன். வாயு வேகமாக ஓடிவந்த குதிரையும் குடைபிடித்தவனும் களைத்து மூர்ச்சித்தார்கள். அந்த க்ஷணமே கைலாஸத்திலிருந்து விமானம் வர குதிரையும் குடைபிடிக்தவனும் அதிலேறிக் கைலா ஸம் போனூர்கள். அந்த அதிசயத்தைக் கண்ட சோழராஜன் தானும் சுற்றி வந்தும் தனக்குமட்டும் அந்த பாக்யம் கிடைக்கவில்லையே என்று வருந்தி நிற்கையில் ஹரதத்தர் "ராஜன், குதிரையும் குடைபிடிப்போனும் பாதசாரிகளாகச் சுற்றிவந்த படியால், பாக்யம் பெற்றூர்கள். குதிரைமேல் ஸுகமாக ஸவாரி செய்த உமக்கு அதே பாக்யம் எப்படிக் கிட்டும்?" என்றூர். ராஜனுந்தன் தவறை யுணர்ந்து மறுபடியும் பக்தியுடன் ஏழு ஸ்தலங்களையும் பாத சாரியாகச் சுற்றிவர, அவனுக்கும் விமானம் வந்தது. ஹரதத்தரை நமஸ்கரித்து அவர் ஆசீர்வாதம் பெற்று விமானம் ஏறிக் கைலாஸம் சென்றுன்.

8. கிருஹஸ்தாச்ரம தர்மத்தை விதிப்படி நடத்தி வந்த ஹரதத்தாசார்யார் ஸ்வாமிகளுக்கு ஏழு பிள்ளைகளும் இரண்டு பெண்களும் பிறந்தார்கள். அவர்கள் எல்லாருக்கும் ஈச்வரன், ஈச்வரி நாமாக் களையே வைத்தார். மகாதேவன், நீலகண்டன், சங் கரன், சந்திரசேகரன், சம்பு, மத்யார்த்துனேச்வரன்,

கோவடுநாயகர், என்று பிள்ளைகளுக்கும், கற்பகாம் பிகை, மீனுக்ஷி யென்று பெண்களுக்கும் பெயரிட் டார்.

ஓர் ஸமயம், அக்னீச்வரர் ஆலயத்தில் ரதோற் சவம் நடைபெற்றது. எல்லாப் பெண்களும் குழந்தை களும் நானுவித பட்டாடைகள் உடுத்தி, விலை உயர்ந்த ஆபரணங்களும் போட்டுக்கொண்டு உற்சவத்தில் ஈடு பட்டார்கள். ஆசார்யாரின் குழந்தைகளுக்கும் நல்ல பாவாடைகளும் நகைகளும் வேண்டுமென்று ஆசை. ஆசார்யார் தனக்கென்ருே, தன் குடும்பத்திற் கென்ருே யர்தொரு திரவியமும் சேர்த்து வைத்துக் கொள்ளாதவர். ஆகவே குழந்தைகளைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு ஸமாதானம் சொன்னுர்.

"நீங்கள் பூசும் விபூதியும் குங்குமமுமே சரீரத் துக்கு ஆபரணம். சிவநாம ஸ்தோத்ரங்களையும், சிவன் பெருமைகளையும் கேட்பதுவே காதுகளுக்கு அலங்காரம். சிவாலய ப்ரதக்ஷணம் செய்வதே பாத பூஷணம்." என்ருர். குழந்தைகள் "தந்தையே! தாங்கள் சொன்ன ஆபரணங்கள் எல்லாம் இருக்கின் றன, உண்மைதான். ஆயினும் மற்ற தோழிகளைப் போல் லௌகிக ஆபரணங்களும் ஒரு முறையாவது அணிந்துகொள்ள விரும்புகிருேம்; தாங்கள் பகவானை ஸ்மரித்தால் இவைகளை யடைவது அரிதா?" வென் ருர்கள். குழந்தைகள் ஈச்வர பக்தியில் வைத்த அபிப்ராயம் ஸித்தியாக வேண்டுமென்ற விருப்பத் துடன் பகவானை த்யானித்தார். சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் ஒரு காளை அவ்வழியே போக, ஆசார்யார் குழந்தைகளைப் பார்த்து "அந்தக் காளையின் குளம்பு கள் பதிந்த இடங்களில் தேவையான ஆபரணங்கள் கிடைக்கும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்ருர். அதே பிரகாரம் விலைமதிக்கொணுத நவரத்னுபரணங் கள் அனேகமாய் கிடைக்க, குழந்தைகளும் தாயாரும் அவைகளை யணிந்துகொண்டு மகிழ்வெய்திஞர்கள்.

9. ஓர் இரவு திருவாவடுதுறையில் ஸ்ரீ கோவடு நாயகரைத் தரிசித்து வீட்டுக்குத் திரும்புகையில், இடியும் மழையுமாக விருந்தபடியால் வழி தெரியாது சிரமப்பட்டபோது, கோவடுநாயகரே ஓர் இடையன் போல் வந்து அவருக்கு வழிகாட்டி, வீடு சேர்த்தார். ஆசார்யார் இடையனைச் சாப்பிட்டுப் போகும்படி உபசரிக்க, அவன் 'கையில் கொடுத்துவிடுங்கள், வீடு போய் மனைவி மக்களுடன் சாப்பிடுகிறேன்' என்று சொல்ல, ஹரதத்தர் பாகற்காய்க் குழம்பும் அன்னமும் நல்ல புத்துருக்கு நெய் விட்டுக் கலந்து கொடுத்தனுப்பினர்.

மறுநாட் காலையில் கோயில் ஸந்நதியில், பாகற்காய்க் குழம்பும், சாதமும் சிதறியிருந்ததைப் பார்த்த அர்ச்சகர்கள் பரிசாரகர்களைக் கண்டிக்க, கடவுளே அசரீரி வாக்கால், தான் முதல் நாள் இரவு ஹரதத்தாசாரியாருக்குத் துணைசென்ற திருவிளையாடலைத் தெரிவித்தார். அது கேட்ட ஜனங்கள் எல்லாரும் சிவானுக்ரஹம் பரிபூர்ணமாகப் பெற்ற ஹரதத்தாச்சாரியாரைப் பலவாறு புகழ்ந்தார்கள். ஈச்வரனின் இந்தத் திருவிளையாடலைக் கேட்டறிந்த ஹரதத்தரும், மெய்சிலிர்த்து கடவுள் கருணையைப் போற்றினர்.

10. ஸ்ரீ ஹரதத்தாசாரியாருடைய சகோதரிக்கு ஓர் புதல்வர் முடவராக விருந்தார். (அவரை நாம் கங்காதரன் என்ற பெயரால் அழைப்போம்) அவர் காசி போய் கங்கா ஸ்நானம் செய்ய விரும்பி ஹரதத்தாசாரியாரைப் பிரார்த்தித்தார். அவர் அந்த ஊர் பிரம்ம தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்துவரும்படிச் சொன்னர். பிரம்ம தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்த அவர் காசியில் மணிகர்ணிகா கட்டத்தில் எழுந்தார். காசி விச்வேச்வரரையும் விசாலாக்ஷி யம்மையையும் தரிசித்துக்கொண்டு சில காலம் வாழ்ந்தார். ஒரு நாள் விச்வேச்வரர் ஆலயத்திற்கு ஸமீபத்தில் விபூதியிட்ட ஓர் மகா புருஷர் தன் பத்னியுடன்

சொக்கட்டாடிக் கொண்டிருந்தார். அவர் கங்கா தரரைப் பார்த்து "உங்கள் கிராமத்தில் காச்யப கோத்ரோத்பவரான ஹரதத்தர் என்ற சிவபக்தரும் குடும்பமும் க்ஷேமமாக விருக்கிறார்களா"வென்று விசாரித்தார். கங்காதரர், ஹரதத்தர் தனது மாதுலர் தானென்றும், எல்லாரும் ஸௌக்யமென்றும் சொன்னார். மகா புருஷர். "அவர் க்ஷேமத்தைக் காசியில் ஒருவர் விசாரித்தார் என்று சொல்லும்" என்றார். பக்கத்திலிருந்த பெருமாட்டியும், புன்சிரிப்புடன் "நானும் விசாரித்தேன் என்று சொல்லும்" என்றார். கங்காதரர் அவ்விருவர்களையும் நமஸ்கரித்து "நான ஹரதத்தர் அருளால், பிரம்ம தீர்த்தத்தில், ஸ்நானம் செய்து இங்கு எழுந்தேன்; இப்பொழுது ஊருக்குத் திரும்பிப்போக வகையறியாது இங்கே தாமதிக்கிறேன" என்றார். மகா புருஷர். "ஏன் தயங்கவேண்டும், எப்படி யிங்கு வந்தீரோ, அப்படியே திரும்பியும் போகலாமே! ஹரதத்தரை நினைத்து மணிகர்ணிகையில் ஸ்நானம் செய்யுங்கள்" என்றார். கங்காதரர் அப்படியே மணிகர்ணிகையில் ஸ்நானம் செய்து, கஞ்சனூர் பிரம்ம தீர்த்தத்தில் எழுந்து ஹரதத்தாசாரியாரை நமஸ்கரித்து அவர் கிருபையால் கங்கா ஸ்நானப் பேறு கிடைத்த மகிமையைச் சொன்னார். ஸ்வாமிகள் "அங்கே யாராவது தன்னை யறிந்த மனிதர் இருந்தனரோவென்று கேட்க, விச்வேச்வர ஆலயத்திற்கு ஸமீபத்தில் ஓர் மகா தம்பதிகள் விசாரித்ததாகவும், அவர் சொற்படிதான், மணிகர்ணிகையில் மூழ்கி கஞ்சனூரில் எழுந்ததாகவும் சொன்னார். ஆசார்யார், காசி விச்வநாதரும், விசாலாக்ஷியம்மையும்தான் தன் க்ஷேமத்தைப் பற்றி விசாரித்திருக்க வேணடுமென்ற உண்மையை யறிந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கினார். பின்னர் கங்காதரரே ஹரதத்தாசார்யாருக்குப் பிரதம சிஷ்யராக விருந்து அவரெழுதிய சில கிரந்தங்களுக்கு வியாக்யானமும் எழுதினார். கஞ்சனூரில் அவர் மூழ்கி

யெழுந்த தீர்த்தத்திற்கு மணிகர்ணிகை தீர்த்தம் என்று பெயர் வழங்கலாயிற்று.

11. அந்தக் கஞ்சனூரில், சிவப்ரியரென்று ஓர் பிராம்மணோத்தமர் இருந்தார். அவருக்குத் தரும பாலன், ஸுமதியென்று 2 பாலர்கள் இருந்தார்கள் ஒருநாள் காலை சிவப்ரியர் காவேரிக்கு ஸ்நானத்திற்குப் போய் காலை யனுஷ்டானங்களை முடித்து வீட்டுக்குத் திரும்பி வருவதற்குள், ஒரு புதல்வன் கூடத்தில் வாந்திபேதியால் இறந்து கிடந்தான். மற்றவன் தோட்டத்தில் பாமபு கடியால இறந்து கிடந்தான். சிவப்ரியர் ஏக காலத்தில் இரண்டு புத்ரர்களும் இறந்து கிடந்ததைப் பார்த்து புத்ரசோகம மீறிக் கதறினர். அந்த சரீரங்களைக் கட்டிக்கொண்டு புரண்டழுதார். கிராமத்தார் எவ்வளவு தேற்றியும அவர் துக்கம் சாந்தியடையவில்லை. மேல நடக்கவேண்டிய கிரியை களைச் செய்ய மனமில்லாது தவித்ததைக் கண்டு, கிராமத்தார் ஸ்ரீ ஹரதத்தரிடம் விஷயத்தைத் தெரி வித்தார்கள. அவர் சிவப்ரியரின் புத்ர சோகத்தைக் கேட்டு வருந்தி, அவர் கிருஹம் சேர்ந்து, பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் ஜபித்து, மந்திர விபூதியைக் குழந்தைகளின் சரீரத்தினமேல தடவி காவேரி ஜலத்தையும் புரோ க்ஷணம் செய்ய குழந்தைகள் உயிருடன் எழுந்து ஹரதத்தரையும் ஏனையோரையும் வணங்கி, முன் பிறப்பில் தாங்கள் சிவப்ரியருக்கு அடிமைகளாக விருந்தாகவும், நியாயமான கூலி தங்களுக்குச் சேராத படியால் அவருக்கே புத்ரர்களாகப் பிறநது, அவர் அன்னம் சாப்பிட்டதாகவும், அன்றுடன் கடன் தீர்ந்ததாகவும், ஹரதத்தர் விபூதி மகிமையால், உயிர் பெற்றுப் பூர்வ ஜன்ம ஞானமும் ஏற்பட்டதாகவும் விவரங்களைச் சொன்னார்கள். அதே ஸமயம் சிவ கணங்கள் விமானத்தில் வந்திறங்கி, ஹரதத்தர் இட்ட விபூதி மகிமையால் குழந்தைகளுக்குச் சிவ லோகப்ராப்தி கிடைத்ததென்று சொல்ல, குழந்தை

களும் பூத உடலங்களை விட்டு, தேவ உருவெடுத்து, ஹரதத்தரை நமஸ்கரித்து விமானத்தில் ஏறிச் சென்றார்கள். கூடியிருந்த ஜனங்கள் எல்லோரும் ஹரதத்தரின் சிவபக்தியையும் விபூதி மகிமையையும் போற்றினார்கள்.

அத்யாயம்

ஸ்ரீ ஹரதத்தர் மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யம்.

இவ்விதமாக சிவபக்தி மகிமையாலும், சிவநாம மகிமையாலும், விபூதி மகிமையாலும், அனேக மற்புதங்கள் செய்து வாழ்ந்துவரும் நாளில், ஹரதத்தருக்கு வயது ஆகித் தள்ளாமை வந்து, பிரதிதினமும் ஏழு ஸ்தலங்களுக்குச் சென்று தரிசித்துவரச் சக்தியிலராய் தமது ஆன்மார்த்த பூஜையிலேயே, ஏழு ஸ்தலத்து லிங்கங்களையும ஸதாபித்துப் பூஜை செய்து வருவாராயினர். ஸ்ரீ அக்னீச்வரரையும் கற்ட காம்பிகையையும் தன்னை யாட்கொள்ளும்படிப் பிரதிதினமும் பிரார்த்தித்து வந்தார். ஒரு நாள் தை மாதம் சுக்ல பஞ்சமி தினம் காலையில் சிவபெருமான் அவருக்கு ஸாயுஜ்ய பதவி கொடுக்கத் திருவுளம் கொண்டு பார்வதி தேவியாரோடும் ஸகல தேவர்களோடும், ரிஷிகளோடும், பிரதமகணங்களோடும் காக்ஷி யளித்தார். ஹரதத்தர் சிவபிரானை வணங்கி மெய்ம்மறந்து ஆனந்தக் கூத்தாடினார்.

“ஹே மகாப்ரபோ! அடியேனை யாட்கொள்ள வேண்டும். இந்த அக்ரஹாரத்திலுள்ள பதினொன்கு வீட்டார்களையும், அடியேனையும் மீண்டும் ஜன்மம எடுக்காத முக்தி நெறியிலே சேர்த்தருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். பகவான் ‘அவ்விதமே யாகுக’ என்று திருவாய் மலர்ந்தருள, கோடி ஸூர்ய ப்ரகாசம் கொண்டதும், நவரத்னங்கள் இழைக்கப் பெற்றதுமான ஓர் விமானம் வந்திறங்கியது அதில்

பதின்மூன்று வீட்டுக்காரர்களும் தங்கள் தங்கள் பந்துக்கள் ஸ்நேகிதர்கள் பசுக்கள் உள்பட எல்லாரும் ஏறினார்கள். பதினான்காவது வீட்டில் இருந்த ஓர் வயது முதிர்ந்த கிழவி மாத்திரம் வரவில்லை. ஹரதத்தர் அவளுக்கு ஆளனுப்பினார். அவள் ஒவ்வோர் நாளும் விநாயகருக்கு மோதகம் நிவேதனம் செய்வது வழக்கம். ஆகவே "இப்பொழுதுதான் மோதகம் அடுப்பில் வைத்திருக்கிறேன். அது நன்றாக வெந்து, விநாயகருக்கு நிவேதனம் செய்த பிறகுதான் நான் வரக்கூடும். கைலைக்கு முந்தி போகிறவர்கள் போகலாம்"மென்று சொன்னாள்.

ஹரதத்தர் அவள் அப்ப்ராயத்தைப் பகவானுக்குத் தெரிவிக்க, பகவான் புன்சிரிப்புடன், பக்கத்திலிருந்த விநாயகரைப் பார்த்தார். விநாயகரும தந்தையின் திருவுள்ளத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அக்னீச்வரர் ஆலயத்தின் புறத்திலே கோவில் கொண்டார்.

பிறகு எல்லாரும் விமானமேறிய பின்; ஹரதத்தரும் ஏறும்போது அவர் வீட்டில் தினம் எச்சில் இலை தின்றுவந்த நாயொன்று இரக்கந்தோல் அழ, அதையும் விமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டார். விமானம் கைலை நோக்கிக் கிளம்பியது.

கிழவி மோதகம் பக்குவமானபின் எடுத்து, அதிகமான பக்தியோடும் நிதானத்தோடும் விநாயகருக்குப் பூஜை செய்து நிவேதனம் செய்தாள. விநாயகர் அவளுடைய பக்தியை நிலை நாட்டும் நோக்கம் கொண்டு வேண்டிய வரம் கேட்குமாறு சொன்னார். கிழவியும் லோகோபகாரமாக "ஸ்வாமீ, என் போன்ற ஓர் கிழவி தங்களைத் தினம் பூஜித்து வந்த விஷயம் உலகத்தில் நிலைத்து நிற்குமாறு இந்த விடத்தில் ஸாந்நித்யமாக விருந்து உங்களைப் பக்தியுடன் பூஜித்து, மோதகம் நிவேதனம் செய்யும் ஸகல ஜனங்களுக்கும் கைலாஸப் பதவி யருளவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்

தாள். விநாயகரும் அவ்வாறே செய்வதாக அருளித் தனது துதிக்கையால் அவளை யணைத்துக் கைலையில் சேர்ப்பித்து, அவள் விருப்பத்தின்படி, கஞ்சனூரி லும், ஸ்ரீ அக்னீச்வரர் ஆலயத்திற்குப் புறத்திலே நிரந்தரமாகக் கோயில் கொண்டார். அவர் கோயில் கொண்ட இடமே இப்பொழுது கற்பக விநாயகர் கோயில். இன்றைக்கும் கஞ்சனூரில், எல்லா ஜனங் களும் ஹரதத்தர் முக்தியடைந்த தினமான தைமீ சுக்ல பஞ்சமி யன்று மோதகங்கள் செய்து விநாயக ருக்கு நிவேதனம் செய்து நற்கதி யடைகிறார்கள்.

நிற்க, கிழவி கைலையில் சேர்ந்து கொஞ்ச நேரத் திற்குப் பிறகுதான் ஹரதத்தரும் மற்றவரும் ஏறிச் சென்ற விமானம் கைலாஸத்தை யடைந்தது. ஹரதத்தாதியர் தங்களுக்கு முன் கைலை சேர்ந்த கிழவியின் மகிமையை யறிந்து உள்ளம் பூரித்தார்கள்.

இவ்விதமாக ஸ்ரீ ஹரதத்த சிவாசார்யாரும், அவர் வசித்த கஞ்சனூர் வாஸிகளும் இக் கலியுகத்தில் உயிருடன் கைலாஸம் சேர்ந்து சிரஞ்சீவிகளாக இன்றும் சிவஸந்நிதானத்தில் விளங்கி வருகிறார்கள்.

அன்பே சிவம் ! அரனருள் பெறுக !

சுபம். மங்களம். சுபம்.

இந்தச் சரித்திரத்தைப் படிப்போரும் பாரா யணம் பண்ணுவோரும், சிவபக்தியிற் சிறந்து விளங்கி சிவஸாயுஜ்ய பதவி யடைவார்கள் என்ற பல சுருதி யுடன், இந்தச் சரித்திரம் (சுருக்கம்) முற்றும்.

சுபம். சிவமயம். சுபம்.

ஹரஹர நம: பார்வதீ பதயே !

ஹரஹர மகா தேவ ! !

ஸ்ரீ ஹரதத்தாசார்யார் பழுக்கக்காய்ச்சிய இரும்பு
பீடத்தின் மீதமர்ந்து, சிவனே பரமென்று
மும்முறை ஸத்யம் செய்த
சிவபரத்வ ச்லோகங்கள்

महादेवो देवः श्रुतिशिखरमौलिस्थवचनै
स्तथाऽन्ये विष्ण्वाद्या विधिहरिहरेन्द्रानलयमाः ।
महादेवाज्जाताः श्रुणुत वस्सोमेन जनिता
अतो वेदैर्वेद्यो भवति शिव एकः शिवकरः ॥

मखानामेवायं प्रभुरखिलावेश्वाधिकहरो
महर्षिर्वेदादौ स्वरजनिततारः परशिवः ।
यतो ब्रह्मेन्द्राद्या हरिरविमुखा रुद्रनिवहाः
प्रसूता ध्येयोऽयं श्रुतिशिखरवाक्यः पराशवः ॥

ऋतं सत्यं देवः पुरुषपरमो भूतहृदयो
नतोऽन्तानां शेषी श्रुतिवरमहारुद्रवचसा ।
रवेरन्तर्ध्येयो भवति स हि भर्गेन वचसा
द्विजै र्गायत्र्यां तु प्रतिपदमुपास्यः परशिवः ॥

यतो वाचः शम्भोर्भवति च निवृत्ताश्च मनसा
महानन्दं यस्माद्भवति जनतास्वेव निपुणं ।
जगद्यस्माज्जातं प्रभवति महेशेन जनितं
अतोऽन्ते यस्मिंस्तद्भवति च विलीनं परशिवे ॥

द्विजानां जाबालश्रुतिशिखरवाक्यैश्च विहितो
महात्रैविद्योक्तश्रुतिगदितवर्णाश्रमविधि
शिवस्यार्चा लिंगे श्रुतिगदितभस्माक्षविधृत
र्जपो रुद्राध्यायश्रुतिगदितपञ्चाक्षरमनोः ॥

विष्णुब्रह्मानलेन्द्रा मुनिनृपदितिजाः यस्य लिंगार्चनाद्वै
संप्राप्ताः पदवीं सदैव प्रसादतास्ते कर्मदेवा जनाः ।
एतत्सत्यमहो त्रिसत्यमधुना वच्मीदमभीशितु
स्सान्निध्ये निवसामि शीतलमहापद्मे व तप्तायसे ॥

ஸ்ரீ ஹரதத்தர் 22 காரணங்கள் சொல்லி சிவபரத்வம் ஸ்தாபித்தருளிய பஞ்சரத்னம்

गायत्रीवल्लभत्वात् दशरथतनयस्थापिताराधितत्वा
च्छौरेः कैलासयात्राव्रतमुदिततयाऽभीष्टसन्तानदानात् ।
नेत्रेण स्वेन साकं दशशतकमलैर्विष्णुना पूजितत्वात्
तस्मै चक्रप्रदानादपि च पशुपतिस्सर्वदेवप्रकृष्टः ॥

कन्दर्पध्वंसकत्वात् गरळकबलनात् कालगर्वापहत्वात्
दैतेयावासभूतत्रिपुरविदळनात् दक्षयागे जयत्वात् ।
पार्थस्य स्वास्त्रदानात् नरहरिविजयात् माधवे स्त्रीशरीरे
शास्तसंपादगत्वादपि च पशुपतिस्सर्वदेवप्रकृष्टः ॥

वाराणस्यां च पाराशरनियमिभुजस्तंभनात् प्राक्पुराणाम
प्रध्वंसे केशवेनाश्रितवृषवपुषा धारितद्वारतत्वात् ।
अस्तोकैर्ब्रह्मशीर्षैर्निगळकृतालङ्कृताभूषितत्वात्
दानात्प्रज्ञानमुक्त्यारपि च पशुपतिस्सर्वदेवप्रकृष्टः

भूमौ लोकैरनेकैः सततविरचिताराधनत्वादमीषा
मष्टैश्वैर्यप्रदानाद्दशविधवपुषा केशवेनाश्रितत्वात् ।
हंसक्रोडाङ्गधारिद्रुहिणमुरहरान्विष्टशीर्षाङ्घ्रिगत्वात्
जन्मध्वंसाद्यभावादपि च पशुपतिस्सर्वदेवप्रकृष्टः ॥

वैशिष्ट्ये योनिपीठायितमुररिपुश्लिष्टभावेन शंभोः
स्त्रीकार्धे प्रतिकायितहरिवपुषाऽलिंगितत्वेन यद्वा
अप्राधान्यात् विशिष्टाद्वयसमधिक मे दानवानामरातेः
शंभोरुत्कृष्टभावादपि च पशुपतिस्सर्वदेवप्रकृष्टः

இந்த பஞ்சரத்ன ச்லோகங்களுக்கு திராவிட பாஷ்ய
கர்த்தாவான ஸ்ரீ சிவஞான ஸ்வாமிகள்
மொழிபெயர்ப்பாக வெழுதிய அகவல்

உயர் காயத்திரிக் குரிய பொருளாதலிற்
றசாதன் மதலைத் தாபித் தேத்தலிற்
கண்ணன் கயிலையி னண்ணி நின்றிரப்பப்
புகழ்ச்சி வினைமைந்த மகப் பேறுதவலிற்
றனது விழியுட னொராயி ரங்கமலப்
புது மலர் கொண்டரி பூசனை யாற்றலி
னுங்கவர்க் கிரங்கி யாழி யீக் தருடலி
னங்கனைக் கிழவனை யழல்விருந்தாக்கலி

ணமைப் பருங் கடுவிட மமுது செய்திடுதலிற்
றென்னிசைத் தலைவனைச் செருத்துயிர்பருகலி
னவுணர் முப்புற மழியவில் வாங்கலி
றக்கன் வேள்வி தகர்த்தருள் செய்தலிற்

தனஞ்சயன் தனக்குத் தன்படை வழங்கலின்
மானுட மடங்கலை வலிதபக் கேறலின்
மாயோன் மகவே உவாகிய காரி
தடமுலை திளைத்துச் சாத்தனைத் தருதலி

ஞூழ்கடல் வரைப்பி னொன்றிரு ரனேக
ரன்பு மீதூர வருச்சனை யாற்றலி
னொன்றிரு செல்வமு மாங்கவர்க் கருடலி
னைபிரு பிறப்பினு மரிவருச் சித்தலி

னிருவரு மன்னமு மேனமு மாகி
யடிமுடி தேட வழற் பிழம்பாகலிற்
பிறப் பிறப்பாதி யுயிர்க்குறை யின்மையிற்
கங்கைசூழ் கிடந்த காசிப் பதில் வரைப்பிற்

பொய் புகல்வியாதன் கைதம் பித்தலின்
மூப்புற மிறப்புழி முக்குந்தப் புத்தேள்
மால்விடையாகி ஞாலமொடு தாங்கலி
னயன் சிரமாலை யுரவில வணிதலின்

ஞானமும் வீடும் பயனினைற் குதவலிற்
பசுபதிப் பெயரிய தனிமுதற் கடவு
ளும்பர்களெவர்க்கு முயர்ந்தோ
னென்பது தெளிக வியல்புணர்ந்தோரே !

ஸ்ரீ ஹரதத்தாசார்யார் அருளிய தச ச்லோகங்கள்

विष्ण्वाद्याश्च पुरत्रयं सुरगणा जेतुं न शक्तास्स्वयं
यं शम्भुं प्रणतावयं तु पशवोऽस्माकं त्वमेवेश्वरः
तेनास्मिन् शरणागतान्पशुपते पाहीत्यवोचं द्रुतं
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥

यस्येषुः कमलेक्षणः पशुपतेरब्जोद्भवस्सारथि
यस्य ज्याफणिनामिनोरथपदे यस्येन्दुसूर्यावुभौ ।
मेरुर्यस्य शरासनं रथवरो भूमिस्तु यस्याभवत्
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥

यद्भक्तो भृगुरिन्दिरापतिमहो शापस्य लक्ष्यं भृशं
कृत्वा स्वां दयितां ... स्वमनुभिश्शैवैरयुङ्क्तासुभिः ।
यं ताराधिपचूडमागमशिरा विश्वाधिकं गायते
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥

गोविन्दादधिकं नदैवतमिति प्रोच्चार्य हस्तावुभौ
उद्धृत्याथ शिवस्य सन्निधिगतो व्यासो मुनीनां पुरः ।
यस्यस्तम्भितपाणिरानतिकृता नन्दीश्वरेणाभवत्
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥

विष्णुस्थावरजङ्गमात्मकजगत्स्वामी विरिञ्चाधिको
यद्भक्तेन सहासुरेश्वररिपुर्युद्धं दधीचेन स. ।
कृत्वा शीघ्रमहो द्विजादपजयं तस्माद्गतोभूद्भृशं
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥

कादीनाञ्च भयंकरः स्वमहसा क्रूरैश्च कृत्यैर्भृशं
कोपान्तो जितदानवो नरहरिर्यस्यांशभूतेन सः ।
लोकेशश्शरभेण शिक्षितमदोभूल्लीलयाऽर्धक्षणात्
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥

विष्वक्सेनमपीन्दिरापतिसमं तं रक्तभिक्षाच्छलात्
संहृत्याथ सभैरवश्शशिधरो यस्यांशभूतो जटी ।
ब्रह्माद्यामरशिक्षकस्य बलिनो विष्णोर्मदं व्याहरत्
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥

येनापादितमङ्गजाङ्गभसितं दिव्याङ्गरागैस्समं
येनस्वीकृतमब्जसंभवशिरस्सौवर्णपात्रैस्समम् ।
येनाङ्गीकृतमच्युतस्यनयनं पूजारविन्दैस्समम्
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥

विष्णुब्रह्मसुराधिपप्रभृतयस्सर्वेऽपि देवा भृशं
संभूताज्जलधेर्विषात्परिभवं प्राप्ता यमेत्येश्वरं ।
स्वस्वस्थाननियोजिता गतशुचः स्वस्था बभूवुर्दृढाः
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥

सृष्ट्वा यस्त्रिगुणान्विधातृमधुभिच्छूलायुधेभ्यश्शिवो
दत्वैतानथ तान् ग्रहीतुमनयोश्शक्त्या पुनर्हीनयोः ।
ताभ्यां साकमहो गुणत्रयभृते रुद्राय साम्यं ददौ
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥

ஸ்ரீ ஹரதத்த சிவாசார்யார் அருளிய ஹரிஹர தாரதம்யத்தில் 6 ச்லோகங்கள்.

1. அயோநிஜத்வம்

एकस्तु योनिज इति प्रसिद्धिमन्यस्त्वजात इति सर्वजगत्प्रसिद्धम् ।
कोवाऽनयोरधिक इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥

ஒருவன் யோனியிற் பிறக்கும் ஜன்மங்களெடுத்தது பிரஸித்தம். மற்றொருவனோ பிறவாதவன் என்று ஸகல சுருதிகளும் முறையிடுகின்றன. இவர்களில் யார் மேலான தெய்வமென்று பெரியோர்களும் ஞானிகளுமான நீங்கள் ஸத்யமாகச் சொன்னால், அந்த மகாபுருஷனை நாங்கள் சரணமடைகிறோம்.

(விஷ்ணுவின் 25 அவதாரங்களில் 15 அவதாரங்கள் யோனிஜம் 13ம் பக்கம் பார்க்க)

अजात इत्येवं कश्चिद्भीरुः प्रपद्यते ।

2. நித்யத்வம்

एकस्त्वनित्यो सुप्रथितो जगत्यामन्यस्तु नित्यः इति श्रुतिलोकसिद्धिः ।
कोवाऽनयोरधिक इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥

ஒருவன் அநித்யன் அடிக்கடி ஜனனமரணத்திற் குட்பட்டவன்; மற்றொருவன் நித்யன் என்று சுருதிகளால் வணங்கப்பட்டவன். இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவனை பெரியோர்களாக நீங்கள் உண்மையாகச் சொன்னால் அந்த மகா புருஷனை நாங்கள் சரணமடைகிறோம்.

अनादि निधनं वस्तु परापर विवर्जितम् ।
आदिमध्यान्तरहितं अप्रमेयमनूपमम् ॥

மிருத்யுஞ்ஜயன் என்ற பெயர் பரமேச்வரன் ஒருவனுக்கே உரித்து.

चन्द्रवर्णं जगद्योनिं मृत्युञ्जयमुपास्महे ।

தேவாரம்

நூறு கோடி பிரம்மர்கள் நொந்திடு
ஆறு கோடி நாராயண ரங்ஙனே
ஏறு கங்கை மணலெண்ணில் இந்திரர்
ஈறிலாதவன் ஈசன் ஒருவனே.

திருவாசகம்

நங்கா யிதென்ன தவம் நரம்பொடு எலும்பணிந்து
கங்காளம் தோள்மேல் காதலித்தான் காணேடி
கங்காளம் ஆமாகேள் காலாந்தரத் திருவர்
தங்காலஞ் செல்லத் தரித்தனன்காண் சாழலோ.

3. பூஜ்யத்வம்

एकस्सभक्तियुदहरन्निजमक्षिपुष्पं अन्योऽम्बुजं नयनमस्य ददौ च चक्रम् ।
कोवाऽनयोरधिक इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥

ஒருவன் கண்மலரால் அர்ச்சித்தான். மற்றொருவன் அவன் பூஜையை ஏற்று அவனுக்குச் சக்ராயுதமும், பத்மாக்ஷமும் அளித்தான். இவ்விருவரில் யாவர் சிறந்தவரென்று ஞானிகளும் பெரியோர்களுமாகிய நீங்கள் ஸத்யமாகச் சொன்னால், நாங்கள் அந்த மகா புருஷனைச் சரணமடைகிறோம்.

4. பக்தானுக்ரஹம்

भक्तं बलिं पुनरधः कृतवानिहैको भक्तं कुबेरमकरोदधिकश्रीयन्यः ।
कोवाऽनयोरधिक इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥

ஒருவன் பக்தனை பலிச்சக்ரவர்த்தியை (கபடம் செய்து) பாதாளத்தி லழுத்தினான். மற்றொருவனோ பக்தனை குபேரனுக்கு மிகுதியான ஸம்பத்தையும், கைலாஸத்தில் தன் பக்கத்தில் இருக்கும் பதவியையும் கொடுத்தான். இவ்விருவரில் யார் சிறந்தவனென்று ஞானிகளும் பெரியோர்களுமான நீங்கள் உண்மையைச் சொன்னால் அந்த மகாபுருஷனை நாங்கள் சரணமடைகிறோம்.

5. சிவபரத்வம்

एको नृसिंहतनुमेत्य जघान दैत्यमन्यस्तमेव हतवान् शरभावतारी ।
कोवाऽनयोरधिक इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥

ஒருவன் நரஸிம்ஹ ரூபமெடுத்து அஸுரனைக் கொன்றான்; மற்றொருவன் சரபாவதாரமெடுத்து அந்த நரஸிம்ஹத்தையே கொன்றான். இவ்விருவரில் யாவர் சிறந்தவரென்று பெரியோர்களாகிய நீங்கள் ஸத்தியமாகச் சொன்னால் அந்த மகாபுருஷனை நாங்கள் சரணமடைகிறோம்.

சுருதி ருக்வேதம்:—

अहं मृणाः शरभाय ऋषि भन्दवे

சுருதி தைத்திரீயகம் :—

हरिं हरंतं अनुयन्ति देवाः । विश्वस्येशानं ऋषभं मतीनाम् ।

சரபோபநிஷத் :—

यो घोरं वेषमास्थाय शरभाख्यमहेश्वरः ।
नृसिंहं लोकयन्तारं सञ्जघान महाबलः ॥
हरिं हरन्तं पादाभ्यामनुयान्ति सुरेश्वराः ।
मावधीः पुरुषा विष्णुं विक्रमस्व महानिशि ॥
कृपया भगवान्विष्णुं विददार नखैः खरैः ।
चर्माम्बरो महावीरो वीरभद्रो बभूवह ॥

6. சிவபக்தன் மகிமை

ग्राहाशितं शिशुमजीवयदेकदासो गत्वाऽपरः पुरवरं स्वयमन्तकस्य ।
कोवाऽनयो रधिक इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥

ஒருவனுடைய தாஸனே (ஸ்ரீ ஸுந்தரமூர்த்தி நாயனர்) முதலையுண்ட பிள்ளையை (சில வருஷங்கள் ஆனபின்) யமனுக்கு உத்தரவு போட்டு உயிருடன் வரவழைத்தான். மற்றவனே முதலை யுண்ட பிள்ளையை எழுப்பும்பொருட்டு தானே எமலோகம் சென்று எமனைக்கேட்டு எழுப்புவித்தான். இவர்களில் யாவர் சிறந்தவரென்று பெரியோர்களும் ஞானிகளுமாகிய நீங்கள் சொல்லுகிறீர்களோ, அந்த மகாபுருஷனை நாங்கள் சரணமடைகிறோம்.

சிவநாம மகிமை

ஸ்ரீதர் வெங்கடேச "அய்யாவாள்"

அருளிய ஆக்யா ஷஷ்டியில் மூன்று ச்லோகங்கள்

शिवं परमकल्याणमव्याजकरुणानिधिम् ।
तदाख्यां सौख्यजननीम् वन्दे वक्त्रार्तिहारिणीम् ॥

(எல்லாவற்றையும்விட) உயர்ந்த மங்களமாயும், நிர்ஹேதுகமான கருணையின் இருப்பிடமுமான சிவனையும், தன்னைச் சொல்பவர்களின் இன்னல்களைப் போக்கி இன்பத்தைக் கொடுக்கவல்ல சிவநாமாவையும் வணங்குகிறேன்.

समाचक्षाणस्य स्मरभिदभिधे देवि भवती-
महो यस्यां यस्यां हरिति नयनान्तोऽवतरति ।
हरास्तस्यां तस्यामलिकनयनाश्चन्द्रमकुटाः
शरज्योत्स्नागौराः सह गिरिजयोद्यन्ति शतशः ॥

ஹே தேவி, சிவநாமாவே! உன்னைச் சொல்லுகிறவனுடைய கடைக்கண் எந்த எந்த திக்கில் விழுகிறதோ அந்த அந்த திக்கில் என்ன ஆச்சர்யம்! நெற்றிக் கண்ணரும் மதிமுடியரும், சரத்சந்திரிகைபோன்ற வெண்மேனியருமான பரமசிவன்கள் பார்வதி தேவிகளுடன் கூடியவர்களாய் நூற்றுக் கணக்காய் எழுந்திருக்கிறார்கள்.

தாத்பர்யம் :—

சிவநாமம் சொல்பவர்களுடைய கடாக்ஷத்திற்குப் பார்த்த மாத்ரத்தில் சிவஸாரூப்யம் அளிக்கும் சக்தி யுண்டு.

दिवं क्षोणीं क्षोणीं दिवमपि निरिन्द्रं जगदिदम्
तथान्येन्द्रं वीरिद्रुहिणमपि वाऽन्यद्रुहिणकम् ।
प्रगल्भन्ते कर्तुं प्रसवशिखद्रोग्धुरभिधे
प्रपन्नास्त्वां शान्त्याऽपि न सहजयोदासते इमे ॥

ஏ சிவநாமாவே! உன்னை கதியாக அடைந்தவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தைப் பூமியாகவும் பூமியை ஸ்வர்க்கமாகவும் இந்த ப்ரபஞ்சத்தை இந்திரன் அற்றதாகவும் அப்படியே வேறொரு இந்திரனைக் கொண்டதாகவும், பிரம்மனை யகற்றவும் வேறு பிரம்மனை சிருஷ்டிக்கவும் சக்தர்களாக விருந்தும் இந்த அதிசயங்களைக் கையாள்வதில்லை. சிவராஜ யோகத்தில் அமர்ந்து சிவானந்த வெள்ளத்தில் திளைத்திருக்கிறபடியால் அமைதியே பெரிதாகவும், அன்பே சிவமாகவும் அமர்ந்திருப்பார்கள்.

परित्यज्याशेषं जननि भवतीमेव भजतां
त्वमेवाशानाख्ये यदभिलषितं दैवतवरम् ।
तदाकृत्या दृष्टिं श्रुतिमपि तदुक्त्या सफलतां
नयन्ती धत्से नन्ववधिविधुरां निर्वृतिधुराम् ॥

மற்ற எந்த ஸங்கங்களையும், வழிபாடுகளையும் தெய்வங்களையும் நாடாது சிவநாமா வொன்றையே கைப்பிடித்து வரும் ஏக பக்தருக்கு மற்றெல்லா தேவதைகளும் பிரத்யக்ஷமே. எந்த தெய்வத்தால் எந்தக் கார்யமாக வேண்டுமானாலும் சிவநாமாவின் மகிமையால் அந்தத் தெய்வம் பிரத்யக்ஷமாகி, காரியத்தை நடத்தி வைக்கும். அப்படிப் பல தெய்வங்கள் ரூபமாய்த் தோன்றி பல விதமாய்ப் பேசுவதும் இந்தச் சிவதத்வம் ஒன்றே.

ஸ்ரீமதப்பைய்ய தீக்ஷிதர் அவர்கள் செய்த சிவஸ்தோத்ரங்களில் இரண்டு

श्रीकान्तद्रुहिणोऽपमन्युतपनस्कन्देन्द्रनन्द्यादयः
प्राचीनागुरवोऽपि यस्य करुणालेशाद्गता गौरवम् ।
तं सर्वादिगुरुं मनोज्ञवपुषं मन्दस्मितालङ्कृतं
चिन्मुद्राकृतिमुद्रपाणिनळिनं चित्ते शिवं कुर्महे ॥

तव श्रीपादाब्जे कथमपि च भक्तिर्न सुलभा
निहन्त्री दुःखानां निखिलपुरुषार्थैक वसतिः ।
विना पुण्यैः जन्मान्तरशतसहस्रेषु विहितैः
नरश्रेयोमात्रं खलु बहुळविघ्नैर्न लभते ॥

श्रीमत्परमहंस परिव्राजकाचार्य्यवर्य श्रीमच्छङ्करभगवत्पादपूज्यकृत

शिवपञ्चाक्षरीस्तोत्रम्

ओम् । ओङ्कार बिन्दुसंयुक्तं नित्यं ध्यायन्ति योगिनः ।
कामदं मोक्षदं तस्मादोङ्काराय नमो नमः ॥

ओं नं । नमन्ति मुनयस्सर्वे नमन्त्यप्सरसाङ्गनाः ।
नराणामादिदेवानां नकाराय नमो नमः ॥

ओं मं । महत्तत्वं महादेवप्रियं ज्ञानप्रदं परम् ।
महापापहरं तस्मान्मकाराय नमो नमः ॥

ओं शिं । शैवं शान्तं शिवाकारं शिवानुग्रहकाराय नमो नमः

ओं वां । वाहनं वृषभं यस्य वासुकिः कण्ठभूषणम् ।
वाग्शक्तिधरं देवं वाकाराय नमो नमः ॥

ओं यं । यकारे स्थितो देवो यकारं परमं शुभम् ।
यन्नित्यं परमानन्दं यकाराय नमो नमः ॥

यः क्षीराम्बुधिमन्थनोद्भवमहाहालाहलं भीकरं
दृष्ट्वा तत्र पलायितान् सुरगणान् नारायणादींस्तदा ।
यः पीत्वा परिपालयज्जगदिदं विश्वाधिकं शङ्करं
सेवध्वं सकलापदः परिहरन् कैलासवासी विभुः ॥

षडक्षरमिदं स्तोत्रं यः पठेच्छिवसन्निधौ ।
तस्यमृत्युभयं नास्ति ह्यपमृत्युभयं कुतः ॥

यत्कृत्यं तन्नकृत्यं यदकृत्यं कृत्यवत्तदाचरितं ।
उभयोः प्रायश्चित्तं शिवतवनामाक्षरद्वयोच्चरितम् ॥

शिव शिवेति शिवेति शिवेति वा भव भवेति भवेति भवेति वा
हर हरेति हरेति हरेति वा भज मनश्शिवमेव निरन्तरम् ॥

பஞ்சாக்ஷர மகிமை

आदौ प्रासादमन्त्रं तदनुमृतिहरं पञ्चभिर्व्याहृतैश्च
प्रोद्यत्रियंबकं यमप्रतिमृतिहरं भूयएवैतदाद्यम् ।
कृत्वा न्यासं षडङ्गं स्रवदमृतरुचैः मण्डलं चण्डरश्मौ
ध्यात्वा योगीश रुद्रं सजयतिमरणं शुक्रविद्याप्रसादात् ॥

पातञ्जलसूत्रम्

विद्यासु श्रुतिरुत्कृष्टा तत्रैकादशिनी श्रुतौ ।
तत्र पञ्चाक्षरी तस्यां शिव' यक्षरद्वयम् ॥

தேவாரம் : (ஞானஸம்பந்தர்)

காத லாகிக் கசிந்துகண் ணீர்மல்கி
ஓது வார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொரு ளாவது
நாதன் நாமம் நமச்சி வாயவே

மந்த ரம்தன்ன பாவங்கள் மேவிய
பந்த னையவர் தாமும் பகர்வரேல்
சிந்தும் வல்வினை செல்வமும் மல்குமால்
நந்தி நாமம் நமச்சி வாயவே

தேவாரம் : (அப்பர்)

நமச்சி வாயவே ஞானமும் கல்வியும்
நமச்சி வாயவே நானறி விச்சையும்
நமச்சி வாயவே நாவின் றேத்துமே
நமச்சி வாயவே நன்னெறி காட்டுமே

பூவினுக் கருங்கலம் பொங்கு தாமரை
ஆவினுக் கருங்கலம் அரன்அஞ் சாடுதல்
கோவினுக் கருங்கலம் கோட்ட மில்லது
நாவினுக் கருங்கலம் நமச்சி வாயவே

திருமந்திரம் : (திருமூலர்)

சிவ சிவ என்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவ சிவ என்றிடத் தீவினை மாளுஞ்
சிவ சிவ என்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவ சிவ என்னச் சிவகதி தானே

விபூதியின் மகிமை.

भक्षणात्सर्वपापानां भस्मेति परिकीर्तिता ।

தேவாரம் : (ஞானஸம்பந்தர்)

மந்திர மாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு
சுந்தர மாவது நீறு துதிக்கப் படுவது நீறு
தந்திர மாவது நீறு சமயத்தி லுள்ளது நீறு
செந்துவர் வாயுமை பங்கன் திருஆல வாயான் திருநீறே

முக்தி தருவது நீறு முனிவ ரணிவது நீறு
சத்திய மாவது நீறு தக்கோர் புகழ்வது நீறு
பக்தி தருவது நீறு பரவ இனியது நீறு
சித்தி தருவது நீறு திருஆல வாயான் திருநீறே

அருத்த மாவது நீறு அவல மறுப்பது நீறு
வருத்தந் தணிப்பது நீறு வானம் அளிப்பது நீறு
பொருத்தம தாவது நீறு புண்ணியர் பூசும்வெண் ணீறு
திருத்தகு மாளிகை சூழ்ந்த திருஆல வாயான் திருநீறே

திருமந்திரம் : (திருமூலர்)

கங்காளன் பூசுங் கவசத் திருநீற்றை
மங்காமற் பூசி மகிழ்வரே யாமாகில்
தங்கா வினைகளுஞ் சாருஞ் சிவகதி
சிங்காரமான சிவனடி சேர்வரே

திருவாசகம் : (மாணிக்கவாசகர்)

பிணியெலாம் வரினுமஞ்சேன் பிறப்பினோ டிறப்பு மஞ்சேன்
துணிநிலா வணியினான்றன் தொழும்பரோ டழுந்தி யம்மால்
திணிநிலம் பிளந்துங்காணாச் சேவடிபரவி வெண்ணீ
றணிகிலா தவரைக் கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாறே

ஸ்ரீருத்ராக்ஷ மகிமை

உண்டு மணிகள் பலவு மவற்றுள்ளும்
கண்டி விசிட்டமெனக் காண் (சைவஸமயநெறி)

கடம்பவன புராணம்

திரிபுர ரெனும்பே ரவுணராற் சிதை
சிந்திய மாண்முதற் றேவர்
புரிதரு தவமோ ராயிரம் வருட
புரிந்திட வியந்து போய்ப்பூரி

யரிதிடெதன் றிரங்கிக் கண்ணிமை யாது
பார்ப்பழுக் கண்ணினு ளமைந்த
விரிதுளி தாழ்ந்து கண்டிகை மரமா
பொழுந்தது விழுந்த தொண் புவியில்

உபதேச காண்டம்

மெய்யருப்பிய வேர்வையின் விரிபுனலாட்டின்
மையரும்பிய மழையினின் மசகண்மெய்ந் நெகுக்குற்
றெய்வ வெண்டிரு நீற்றணி சிவதருஞ் சிதைந்தால்
வெய்ய பூதம்வெல கழுதரா வரக்கரான் மெலிவார்.

ஆலங்குமாமணி யுருத்திர வக்கமொன் றணியின்
விலங்கெயிற் று வெம்பூதமே முதலிய மேவா
புலங்கொண் மாமணி புனைதரிற் போக்கினு மிதனு
விலங்கு மாமணி நீற்றொடும் புனைவதற் கிசையும்

பிறவியின் பயன்

தேவாரம்: (அப்பர்)

திருநாமம் அஞ்செழுத்தும் செப்பாராகில்
தீவண்ணர் திறமொருகால் பேசாராகில்
ஒருகாலுந் திருக்கோயில் சூழாராகில்
உண்பதன்முன் மலர்பறித்திட் டுண்ணாராகில்

அருநோய்கள் கெடவெண்ணீ றணியாராகில்
அளியற்றார் பிறந்தவா றேதோவென்னிற்
பெருநோய்கள் மிகநலியப் பெயர்த்துஞ் செத்தும்
பிறப்பதற்கே தொழிலாகி யிறக்கின்றாரே.

திருவாசகம் : (மாணிக்கவாசகர்)

புற்றில் வாள் அரவும் அஞ்சேன் பொய்யர்தம் மெய்யும் அஞ்சேன்
கற்றைவார் சடைஎம் அண்ணல் கண்ணுதல் பாதம் நண்ணி
மற்றும் ஓர் தெய்வந் தன்னை உண்டென நினைந்தெம் பெம்மான்
பற்றிலாதவரைக் கண்டால் அம்ம நாம் அஞ்சுமாறே.

சிவதரிசனம்

பொன்னொத்த மேனிமேற் பொடியுங் கண்டேன்
புலித்தோலுடை கண்டேன் புணரத்தன்மேல்
மின்னொத்த நுண்ணிடையாள் பாகங்கண்டேன்
மிளிர்வதொரு பாம்பும் அரைமேற் கண்டேன்
அன்னத் தேரூர்ந்த அரக்கன்தன்னை
அலற அடர்த்திட்ட அடியுங்கண்டேன்
சின்ன மலர்கொன்றை கண்ணிகண்டேன்
சிவனை நான் சிந்தையுட் கண்டவாறே (அப்பர்)

சிவகதி

சிவகதி போகதி மற்றுள்ள எல்லாம்
பவகதி பாசப் பிறவியொன் றுண்டு
தவகதி தன்னொடு நேரொன்று தோன்றில்
அவகதி மூவரும் அவ்வகை யாமே (திருமூலர்)

சிவபக்தி மகிமை

ओङ्काररथमारुह्य विष्णुं कृत्वा तु सारथिं ।
ब्रह्मलोकपदान्वेषी रुद्राराधनतत्परः ॥

வாழ்த்து.

வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆனினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனும் ஓங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாம்அரன் நாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

ஸ்ரீ ஹரதத்தர் பக்த ஜன ஸபை, சென்னை

வேண்டுகோள்

பிரதி வருஷமும் தைமீ சுக்ல பஞ்சமி தினம் ஸ்ரீ ஹரதத்தர் மோக்ஷமடைந்த தினம். அன்றைய தினத்தை சிவபக்தர்கள் எல்லோரும் ஓர் புண்ய தினமாகவும் பண்டிகை தினமாகவும் கொண்டாடவும்.

காலையில் ஸ்நானம் செய்து, விபூதி ருத்ராக்ஷமணிந்து சிவன் கோயிலுக்குப்போய் அபிஷேகம், அர்ச்சனாதிகள் செய்து, பஞ்சமூர்த்திகளையும் ஸேவித்து, வீட்டிலும் சிவ பூஜை செய்து, மகாநைவேத்யம், அறுசுவை பக்ஷ்ய பதார்த்தங்கள் நிவேதனம் செய்து, ஸ்ரீ ஹரதத்தர் அருளிய சிவபரத்வ ச்லோகங்களைப் பாராயணம் செய்து, பஞ்சாக்ஷர ஜபம் 108 அல்லது 1008 செய்து, பிரத்யேகமாக ஸ்ரீ விக்னேச்வரருக்கும் பூஜைசெய்து, 108 மோதகங்கள் நிவேதனம் செய்து கொண்டாடவும்.

மாலையிலும், இரவிலும் ஆகாசங்கு பார்வதி பரமசிவன் ஸுப்ரமண்யர், விநாயகர், ராஜராஜேச்வரி, ஹரதத்தர் முதலிய படங்களை அலங்கரித்து நமஸ்கரித்து, சிவபஜனை, தேவாரபஜனை, சிவபரத்வ உபந்யாஸங்கள், ஹரதத்தர் சரித்திரம் முதலியன நடத்த ஏற்பாடு செய்யலாம்.

தைமீ சுக்ல பஞ்சமியோடு முடியும் 11 தினங்கள் (ஏகாதசாஹம்) தொடர்பாக "ஹரதத்தர் ஜயந்தி" யென்று கொண்டாடலாம்.

முடிந்தவர்கள் கஞ்சனூர் க்ஷேத்திரத்தில் அன்றைய தினம் உற்சவம் கண்டு ஸேவிக்கலாம்.

இந்த வருஷம் அதிக விமரிசையாக நடத்துவதற்கு ஏற்பாடுகள் முற்றுப்பெறாது போனாலும் முடிந்த வரையில் கொண்டாடவும். அடுத்த வருஷம் முதல் பலபல இடங்களிலிருந்தும், ஸ்ரீ ஹரதத்தர் தினம் வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடப்படும் செய்திகள் கிடைக்குமென்று எதிர்பார்க்கிறோம். அன்பே சிவம்.

ஸ்ரீ ஹரதத்தர் பக்த ஜன ஸபை, சென்னை
7, முருகேச முதலியார் ரோடு, தியாகராயநகர், சென்னை 17

எமது சொந்த ப்ரசுரங்கள்

	ரூ.	அ.	பை.
ஸௌந்தர்யலஹரீ	[illegible]	0	0
ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்	[illegible]	0	0
மஹிஷமர்தினீ ஸ்தவம்	2	0	0
கனகதாரா ஸ்தோத்ரம்	0	12	0
த்ரிபுரஸுந்தரீ ஸ்தோத்ரம்	0	10	0
சாரதா புஜங்கப்ரயாதாஷ்டகம்	0	8	0
கௌரீ தசகம்	0	8	0
தக்ஷிணாமூர்த்தி அஷ்டோத்தரம்	0	6	0
ஸ்ரீ மீனாக்ஷி பஞ்சரத்ந ஸ்தோத்ரம்	0	5	0
லலிதா பஞ்சரத்னம்	0	5	0
ஸப்த ஸ்துதி:	0	5	0
ஆனந்தலஹரீ	0	4	0
ஸ்ரீ சங்கர விஜயம்	0	4	0
ஸ்ரீ கணேச பஞ்சரத்னம்	0	4	0
ஸ்ரீ மஹா த்ரிபுரஸுந்தரி படம்	1	0	0

கிரி ப்ரஸ், பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை 5

Printed & Published by:
GIRI PRESS, TRIPLICANE.—1000 Copies.

பதிப்புரை

சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ் திரிசிரபுரம் மகாவித்வான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களால் செய்யப்பெற்ற சில வைப் பிரபந்தங்களுள் சிறந்து விளங்குவதாயும் பெருஞ் சுவைச் சிறப்புள்ளதாயும் இவ்வாண்டியாயும் திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கப் பரீட்சைக்குப் பாடமாக வைக்கப்பட்டிருத்தலானும் அதனைக் குறிப்புரையுடன் சேர்த்து வெளியிடல் கற்போர்க்குப் பெரும்பயன் விளைவிக்குமென்று கருதியிருந்தனம் - கப்பாக்கம் சதாசிவச்செட்டியார் பி. ஏ., அவர்களைக் கொண்டு எழுதுவித்த குறிப்புரை, சரித்திரச்சுருக்கம், முன்னுரை முதலியவற்றைச் சேர்த்துத் தமிழ் மக்கள் கையகத்துப் பதிப்பித்து வெளியிடலானோம். இது போல் இன்னும் அரிய நூல்கள் பலவற்றிற்குக் குறிப்புரை யெழுதுவிக்க வைத்து அச்சிட்டு வெளியிட எண்ணியுள்ளோமாதலின் அன்பர் பலர் இம்முயற்சிக்கு உதவி புரிந்து ஆதரவளிக்குமாறு அன்னவர் பெரிதும் வேண்டிக் கொண்டு பணிவுடன் வணங்குகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

முன்னுரை

திருச்சிற்றம்பலம்

தூக்கு சீர்த்திருத் தொண்டத் தொகைவிரி
வாக்கி னாற்சொல்ல வல்லபி ரானெங்கள்
பாக்கி யப்பய னாப்பதி குன்றை வாழ்
சேக்கி ழானடி சென்னி யிருத்துவாம்.

காஞ்சிப்புராணம்.

குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ் என்பது குன்றத்தூரிலே திருவவதாரஞ் செய்தருளிய சேக்கிழார் பெருமானைப் பாட்டுடைத்தலைவராக வைத்துப் பாடிய பிள்ளைத்தமிழ். குன்றத்தூர், தொண்டைமண்டலத்தே உள்ள புழற்கோட்டம் முதலிய இருபத்துநான்கு கோட்டங்களுள் ஒன்றாகிய புலியூர்க் கோட்டங் கொண்ட பேறூர் முதலிய ஐந்தூர்களின் ஒன்றாக விளங்குவதாம்.

சேக்கிழார் என்னும் இத்திருநாமம் வேளாளர் குலத்து சேக்கிழார் குடியிலே திருவவதரித்த இந்நாயனாருக்கு அக்குடியிலுதித்த தலைவர் எல்லோரினுஞ் சிறந்து விளங்கிய செய்கையால், ரகுவின் மரபிற்றோன்றிய தலைவரெல்லவரினுஞ் சிறந்து விளங்கிய ராமனுக்கு ராகவன் என வந்ததுபோல வந்த சிறப்புப் பெயராகும்.

இனிப் பிள்ளைத்தமிழ் என்பது தமிழ்மொழியிலுள்ள தொண்ணூற்றாறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றாகவுள்ளது. அப்பிள்ளைத் தமிழ் ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ் பெண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ் என இருவகைப்படும்.

அவற்றுள், ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ் காப்பு, செங்கீரை, தால் சப்பாணி, முத்தம், வருகை, அம்புலி, சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர், என்னும் பத்துப்பருவங்களுள் வைத்துக் கூறப்படும். இனி இப் பருவங்களைப்பற்றிக் கூறுமிடத்துக் காப்புப்பருவம் பாட்டுடைத் தலைவனைத் திருமால் முதலிய தெய்வங்கள் காக்குமாறு வேண்டிக் கோடலையும், செங்கீரைப்பருவம் அக்குழவி செவ்விய மழலைச் சொல்லைப்பேசுதலையும், தாலப்பருவம் அச்சேய் தாலாட்டைக் கேட்டு மகிழ்ந்தயர்தலையும், சப்பாணிப்பருவம் அக்குழந்தை தனது இருகைகளையும் ஒன்று சேர்த்துக் கொட்டி மகிழ்தலையும், முத்தப் பருவம் அம்மகவு முத்தமிடப் பெறுஞ் செய்கையையும், வருகைப் பருவம் அப்பொருள் வருதலை விரும்பிய தன்மையையும், அம்புலிப் பருவம் அப்பிள்ளை சந்திரனைத் தன்னோடாட அழைத்தலையும், சிற்றிற்பருவம் சிறுமியர் கட்டிய சிறுவீடுகளை யச்சிறுவன் அழிக்கும் ஆடலையும், சிறுபறைப்பருவம் அம்மதலை சிறுபறை முழக்கி விளையாடுதலையும், சிறுதேர்ப்பருவம் அம்மகன் நடை வண்டி யுருட்டி விளையாடுதலையும் முறையே கூறுவனவாகும்.

பெண்பாற் பிள்ளைக்கவி ஆண்பாற்குக் கூறிய பருவங்களுள் சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர் என்பன வொழித்தொழிந்தவற்றோடு அம்மனையாடுதலைக் கூறும் அம்மானை, புனல்விளையாட்டயர்தலைக் கூறும் நீராடல், ஊசலாட்டயர்தல் கூறும் ஊசல் என்னும் மூன்றினையும் சேர்த்துக் கூறப்பெறுந் தன்மையதாம்.

இப்பிரபந்தம் தாம் வழிபடும் தெய்வங்கள், பெரியோர்கள் என்னும் இருகூட்டத்துட்படும் ஒரு தெய்வத்தை அன்றி ஒரு பெரியோரைப் பிள்ளையாகப்பாவித்துத் தம் அன்புடைமை தோன்றுமாறு பாராட்டிப் பாடுவதாகும். இதனிலக்கண விரிவையெல்லாம் பன்னிருபாட்டியல் முதலிய நூல்களிற் கண்டுகொள்ளக்கூடும்.

இதனையியற்றிய ஆசிரியராகிய திரிசிரபுரம் மகாவித்வான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் திருக்கைலாய பரம்பரைத் திரு

வாவடுதுறை யாதீனத்து வித்வானாக இருந்தவராதலானும், அவ்வாதீனத்துத் தெய்வீக மகாவித்வான்களாகிய திராவிடமாபாடியங் கண்டருளிய மாதவச் சிவஞான யோகிகள், அவர் மாணாக்கருட் சிறந்து விளங்கிய கச்சியப்பமுனிவர் முதலிய சிவாநுபூதிமான்களது திருவாக்குகளை நன்கு பயின்றவராதலானும், அவ்வாதீனத்தும் பிறவிடத்தும் பன்னிரு திருமுறைகளையும் சிறப்புற ஓதக்கேட்டுப் பயின்றவராதலானும், சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள் பண்டார சாத்திரங்கள் முதலியவற்றின் திட்பநுட்பங்களை அவ்வாதீனத்து மகாசந்நிதானங்களோடும் முனிவர்களோடும் விரவிப்பழகிய அநுபவமுடையாராதலானும், அந்தாதி, கலம்பகம், உலா, பிள்ளைக்கவி முதலிய சிறு பிரபந்தங்களையும், பெருங்காப்பியங்களாகிய புராணங்களையும் பலபாடிய நாவன்மை முதிர்ந்தவராதலானும் தொண்டர் சீர் பரவுந் தூயராகிய குன்றைமாமுனிவரது பிள்ளைத்தமிழினைப்பாட மேற்கொண்டதும் அதனைச் சொல்வளம் பொருள்வளம் முதலிய எல்லா வளங்களும் ஒருங்குறவும் சைவ மணம் வீசுமாறும்பாடிச் சைவ உலகத்திற்குஉதவியதும் ஒரு வியப்பன்று என்னலாகும். இந்நூலினைப் பாடி யுதவிய பெருநன்றிக்குச் சைவவுலகமும் தமிழுலகமும் இயற்றுங் கைம்மாறு என்னையோ யாமறியோம்?

இந்நூலில் இவ்வாசிரியர் ஏனைய பிள்ளைத்தமிழ் ஆசிரியர்கள் அந்நூன்முறைபற்றிக் கூறிய உறுப்புக்களோடு அமையாது 'குரு வணக்கமும், அவையடக்கமும்' என ஒருறுப்பு சிறப்புறக் கூறியது மிகவும் பாராட்டற்பாலதாகும். இதனுள் தமது ஆதீனச் சிறப்பையும், ஆதீன மகாசந்நிதானங்களின் வரிசைக் கிரமத்தையும் அவருட்டமது குருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிக மகா சந்நிதானத்தின் பெருமையையும், திருக்கைலாய சந்தானத்தையும் அதனுள் அச்சந்தானத்தையும் தமதாதீனத்தையும் சேர்த்திணைக்கும் உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளது எண்ணிறந்த மகிமையையும் அவர் எடுத்துக் கூறுவது இவ்வாதீ

னத்து இவர்க்கிருந்த அளவுபடாத பெரும் பற்றுதலை விளக்கிக் காட்டுகின்றது. இது ஒன்றுமே இவரது சைவசீலத்தையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றது.

இன்னும் இச்செய்யுளில் சேக்கிழார் பெருந்தகையை முருக வேளுக்கும், மூத்தபிள்ளையார்க்கும், சிவபெருமானுக்கும் ஒப்புமை கூறும் சிலேடை பாராட்டற்பாலது.

இச்செய்யுளிற்றானே அளவிறந்த மகிமை வாய்ந்த உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளைக் கூறி அவரால் பாடப்பெற்ற புராண முடையாராகிய பெருந்தகைக்குத் தாம் பிள்ளைத்தமிழ் பாடுவது நகையெனா அவையடக்கங்கூறுஞ்சிறப்பு மிக்க நயமுடையதாயிருக் கின்றது. புராணம் பெற்றார்க்குப் பிள்ளைத்தமிழ் என்னேயென் றும், அப்பெரியார் பாடியதைத் தாம் பாடுவதென்னே யென்றும், தாம் பிள்ளைத்தமிழென ஒன்று பாடுவேன் என்றும்,பிள்ளையவர்கள் பிள்ளைத்தமிழ் பாடுவது இயல்பேயென்றும் இன்னோரன்னவாகப் பல நயங்களெல்லாம் காண்கின்றனவன்றோ?

காப்புப்பருவத்தில் மற்றையாசிரியர்கள் கூறிய முறையையும் இலக்கண முறையையும் அடியோடுமாற்றித் தமது பாட்டுடைத்தலை வராகிய சேக்கிழார்பெருமான் இயற்றியருளிய திருத்தொண்டர் புராணத்துப் பாட்டுடைத்தலைவர்களாகிய உண்மை நாயன்மார் களையே காப்புக்கடவுளர்களாக வைத்துப்பாடிய முறை மிகவும் கொண்டாடத்தக்கதாகும். 'செத்துச் செத்துப் பிறப்பதே தே வென்று, பத்தி செய்மனப் பாறைகட் கேறுமோ' 'என்றும், 'மூவ ரென்றே யெம்பிரானொடு மெண்ணி விண்ணுண்டு மண்மேற், றேவரென்றே யிறுமாந்து என்னபாவந் திரிதவரே' என்றும், 'வம்பறு வரிவண்டு மணநாற மலரு மதுமலர் நற்கொன்றையா னடி யலாற் பேணு, எம்பிரான்' என்றும் கூறிய வருண்மொழிகளைத் தேறிய பெருவாழ்வுடையராம் பெருமானுக்கு அவ்வுண்மை நாயன் மார்களைக் கூறுதலன்றி ஏனையோரைக்கூறுவது மரபன்று, பெரும்

பாவமும் பேதைமையும் ஆம் எனவும் அறிந்து கூறிய செய்கை விளங்குகின்றது. அன்றியும் இவரது திருத்தொண்டர் புராண ஆராய்ச்சியும் நன்கு புலனாகின்றது, அப்புராணத்து ஆளுடைய பிள்ளையார் புராணத்தில் பாட்டுடைத் தலைவராகிய சேவையர் குலாதிபர் 'ஆறலவு செய்யசடை யையரு ளாலே, பேருலகி னுக்கென வரும்பெரி யவர்க்கு, வேறுபல காப்புமிகை யென்றவை விரும்பார், நீறுதிரு நெற்றியி னிறுத்திநிறை வித்தார்' எனக் காப்புக்கூறும் முறைமையினைக் கண்டறிந்து அதனைத் தாமும் மேற்கொண்டு கூறுவதனால். காப்புப்பருவத்து முதற்செய்யுளில் இறைவன் அடியெடுத்துக்கொடுத்து நம்பியாரூரர் திருத்தொண்டத் தொகை பாடியதைத் திருவாரூரர் ஓரரைக்காலும் நம்பியாரூரர் முக்காலரைக்காலுமாகப் பாட்டுப் பாடினார்கள் எனக் கூறுவதும், சிவபெருமானுடைய திருவாக்காகிய 'உலகெலாம்' என்னும் முதலெடுத்துக்கொடுத்த திருவருளுபகாரமே திருத்தொண்டர் புராணமாக நிரம்பியதென்பது அம்முதன்மொழி நடுவணும் ஈற்றிலும் பொருந்தியதனால் அறிவுறுக்கப் பெறுகின்றதென்பதும்,

இரண்டாவது கவியில் திருத்தொண்டர் புராண வியாபாரத்திற்குப் பரமசிவன் முதல்கொடுத்துதவினானென்றதும், அலைமலி சுணங்கனேப்பேனென்று கூறிய அவையடக்கத்தில் 'பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல்' என்னுந் திருக்குறளைப் பொருத்திக் காட்டுவதும், மூன்றாவது பாட்டில் சமயகுரவர் மூவர்க்கும் சேக்கிழார் பெருமானைச் சிலேடையால் ஒப்புக்கூறி யவர்தேவார நுட்பங்களை யறிந்து காட்டினார் என்பதும்,

ஆறாவது பாட்டில் சோழர்பெருமானைச் சிந்தாமணிப் பாராட்டினின்றும் விலக்கியது ஞாயமென்பதை அமைச்சரிலக்கணத்திற் பொருத்திக் காட்டுவதும்,

பதினொராம்பாட்டில் திருத்தொண்டத்தொகை திருவந்தாதி யென்பவை முதனூலென்னும் ஆதிநூலாகலான் ஆதிசைவாருளி

னார், திருத்தொண்டர் புராணம் பின்னர்க் கடைசியில் வந்த நூலாதலின் அந்திய சைவாருளினார் என்றதும், பிறவுமாகிய பலநயங்கள் பருவங்கடோறும் செய்யுள்தோறும் மலிந்துகிடத்தல் காணற்பாலது. இன்னும் இவைகள் திருத்தொண்டர்புராண ஆராய்ச்சிக்கு மிக்க பிரயோசன முள்ளவைகளாயிருப்பதும் கருதத்தக்கது. விரிவஞ்சியும் அவை ஒருவாறு கூடியவரை உரைக்குறிப்பிற் காணுதலானும் விடுத்தாம்.

இன்ன பல நயமும் சிறப்பும் அமைந்து சைவவுலகத்திற்கும் தமிழுலகத்திற்கும் இன்றியமையாது வேண்டற்பாலதாகிய இப் பிள்ளைத்தமிழினை ஒரு பதிப்புச் செய்ய வெண்ணிய திருநெல்வேலிச் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகத்தார் அகத்தியத் தேவாரத்திரட்டிற்கு ஒருரை எழுதிக்கொடுத்த உரிமைபற்றி இதற்கும் திருக்கைலாய 'ஞானவுலாவிற்கும் ஓர் குறிப்புரை எழுதிக்கொடுத்தல் வேண்டுமெனக் கேட்டபோது எழுதும் உரிமை எனக்கில்லையென என்னைக் கண்டுவைத்தும் அவர் வேண்டுகோளை மறாமைப்பொருட்டும், எழுதின் பெரியோர் என் குறைகளை எடுத்துக்காட்ட அவகாசம் ஏற்பட்டு என்பாலுள்ள குறை தெரிந்துகோடற்பொருட்டும், அதன்வழித் திருத்தமுறற் பொருட்டும் ஒப்புக்கொண்டு ஒருவாறு என் சிற்றறிவிற்கும் சிறு செயலுக்கும் தக எழுதி முடித்தேன்.

குற்றங்குறை யுண்மைக்கு ஐயமேயில்லை. அதனை அறிவுடையோர் பொறுப்பரென்றற்கும் ஐயமில்லை. அடியார்செய்யும் அநாசாரம்பொறுக்கும் இறைவன் அருளுவானாக.

சைவசமய பக்தஜன சபை, சென்னை, குரோதன வாண்டு கார்த்திகைத் திங்கள்.	இங்ஙனம், கயப்பாக்கம் - சதாசிவன்.

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சேக்கிழார் நாயனார் புராணம்

சான்றோர்வாழும் தொண்டைநாட்டிலே, குன்றத்தூரிலே, வேளாளர் குலத்திலே, சேக்கிழார் கோத்திரத்திலே, சிவபெருமானது திருவருளினால் தமிழ்நாடு உய்யுமாறு அருண்மொழித்தேவரும் அவர்பின் பாலறுவாயரும் தோன்றியருளினார்கள். அவர்களுக்குள் அருண்மொழித்தேவர் தமது செயற்கருஞ் செயல்களால் தமது குலத்தை விளக்கஞ்செய்தமையால் கோத்திரப்பெயராகிய சேக்கிழார் என்னும் பெயராலேயே வழங்கப்பெற்றார். அவருடைய பேராகிய கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்கள் சிறந்து விளங்கினமையால் அநபாய சோழமன்னர் அவரைத் தருவித்து முதன் மந்திரியாகச்செய்து வரிசைகள் நல்கி உத்தம சோழப்பல்லவர் என்னும் பட்டப்பெயரையும் கொடுத்தார். சேக்கிழார்பெருமான் அமைச்சுரிமைத் தொழிலேற்று சோழமன்னரது செங்கோலைச் செவ்விதாக நடாத்தி வருங்காலத்தில் தமக்குச் சோழநாட்டிலே உள்ள திருநாகேச்சுரமென்னும் தலத்திலே அன்புமிகுதியினால் தம்முடைய குன்றத்தூரிலே திருநாகேச்சுரமென ஒருதலங் கண்டு நித்திய நைமித்திய நிபந்தங்களை ஏற்படுத்தி வழுவின்றி நடாத்திவந்தார்.

இப்படி பொழுகிவரும்நாளில் சைவசமயிகளிற் சிலர், பாற்கடலிற்றோன்றிய மீன்கள் அப்பாலையுண்ணுது வேறு சில அழுக்கு முதலியவற்றை உண்ணுமாறு, மெய்நூல்க ளாய தஞ் சமயநூல்களைக் கல்லாமல் புறப்புறச் சமயமாகிய அருகதம்பற்றி பொழுகும் சமணர் காப்பியமாயுள்ள சீவக சிந்தாமணியைப் பாராட்டிக் கேட்டுத் தங்கள் வாணுளை வீணுளாகக் கழிப்பாராயினர். காலநிகழ்ச்சிக்கேற்ப அநபாய சோழமன்னரும் அச் சீவகசிந்தாமணியை மெய்நூலெனக் கொண்டு தமது சபையில் பாராட்டிக் கேட்டுவந்தார். அதனையறிந்த சேக்கிழார்பெருமான் மிகுதிக்கண் மேற் சென்றிடிக்கவேண்டிய தமது தொழின்முறைமைபற்றிச் சிறிதும் அஞ்சாது அரசனைப்பார்த்து 'மன்னர்பெரும! தாங் கள் இம்மை, மறுமை, வீடு என்னும் மும்மையும் பயக்கும் சைவசன்மார்க்க நூல்களைக்கேளாமல் நமது மெய்க்கடவு ளாகிய சிவபெருமானை நிந்தித்தொழுகும் சமணர் நூலாகிய சிந்தாமணியைக்கேட்டு நாட்களை வறிதே கழிப்பதன்றி அதிபாதகமாகிய சிவாபராதத்திற்கும் ஆளாகின்றீர்களே!" என்று கண்டிக்க, அதனைக்கேட்ட சோழமன்னர் அவரது கடமைச்சிறப்பைக்கண்டு மகிழ்ந்து 'அமைச்சரே, நான் கேட்கும் இஃது அவகதையாயின் இம்மை முதலிய மூன் றும் பயக்கும் சீர்சொல்லும் தவகதை யாது? அதனைத் தெளிவுபெறச்சொல்லும்' என்று கேட்டார்.

அதனைக்கேட்ட அருண்மொழித்தேவர் 'நமது முழு முதற் கடவுளாகிய திருவாரூர்ப் புற்றிடங்கொண்ட புனி தன் 'தில்லைவா ழந்தணர்த மடியார்க்கு மடியேன்' என்று அடியெடுத்து கொடுக்கப் பஞ்சகாரணம் நீங்கிப் பதிகாரணம்

பெற்ற உண்மை நாயன்மாராகிய சைவசமய குரவருள் ஒரு வராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருத்தொண்டத்தொகை பாடியருளினார். அதனது உண்மைப்பொருளை யெல்லாம் திருநாரையூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளையாரிடத்துக் கேட்டருளிய அவரது மாணாக்கராகிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அதனைவகுத்துத் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி செய்தருளினார். அத்திருவந்தாதியை இராசராச அபயகுலசேகர சோழமன்னர் முதலிய பெரியோரெல்லாம் இனிது பாராட்டிக் கேட்டார்கள்' என்று சொல்லக்கேட்ட அநபாயர் அவ்வந்தாதியைத் தமக்குச் சொல்லியருளும்படி கேட்டுக்கொண்டார். சேக்கிழார் பெருமானும் அவ்வாறே அரசர்பெருமானுக்கு அதனை விரித்துப்பொருள் சொல்லி விளக்கினார். சொல்லக்கேட்ட சோழர்பிரான் அன்புருவமாகி உள்ளங்கரைந்துருகக் கண்ணீர்சோரப் புளகம் போர்த்து அருண்மொழித்தேவரை நோக்கி 'அமைச்சுரிமையேற்று என்னையாளவந்த அருளாளரே, திருத்தொண்டர்களது அற்புதமாகிய அடிமைத்திறத்தை விளக்கும் இச்சரித்திரத்தைப் பண்டிதர் முதல் பாமரர்வரை யாவரும் உணர்ந்து பயன்கொள்ளும்படித் தெளிவுபெற எவ்வெவ்விலக்கணங்களும் ஒருங்குவாய்ந்த ஒரு பெருங் காப்பியமாக விரித்துச் செய்துதாரும்' என்று குறையிரந்தார்.

சேவையர் காவலர் அவ்வாறே அரசரிடத்து எண்ணிறந்த பொருளையும் விடையும்பெற்றுத் தில்லைத்திருப்பதியை யடைந்து சிவகங்கைத்தடம்படிந்து அநுட்டானம் முடித்துச் சிவபூசைபண்ணிச் சிற்சபையைச்சேர்ந்து பஞ்ச

இருத்திய தாண்டவம்புரியும் தம்பிரான் முன்னேநின்று இருகரங்களும் சிரமீதேறிக்குவியக் கண்ணீர் பெருக, நெஞ்சநெக்குருக, ஆநந்தவெள்ளத்தமிழ்ந்து திருப்புகழ் பாடித் திளைத்துச் சுவாமியைப் பார்த்து 'எம்பெருமானே, தெரிவரும் பெருமைத் திருத்தொண்டர்களது பொருவரும் சீர்பாட அடியெடுத்துத் தந்தருளல்வேண்டும்' என்று வேண்டிநின்றார். அப்போது நடேசப்பெருமானது திருவருளினால் 'உலகெலா முணர்ந் தோதற்கரியவன்' என ஒரு அசரீரிவாக்கு எழுந்தது. அதனைத் தில்லைவாழந்தணர்களும் மாகேசுரர்களும் கேட்டுத் திருவருட்டிறத்தை வியந்து வணங்கிச் சேக்கிழார் பெருமானுக்கு நடராசப் பெருமானது திருமாலையையும் திருநீற்றையும் திருப்பரிவட்டத்தையுஞ் சாத்திக் களிகொண்டார்கள். அவைகளைப்பெற்ற சேக்கிழார்பெருமான் விடைபெற்றுச்சென்று திருநெறித் தமிழ்வேதத் தலைவர்களான மூவர் முதலிகளையும் வணங்கித் திருநீறும் திருக்கண்டியும் பூண்டு ஆயிரக்கால்மண்டபத்தை யடைந்து இருந்து சபாநாதனது திருவருள் வழிநின்று அவன்கொடுத்த முதலே யாதாரமாக வைத்துக்கொண்டு புராணம்பாட ஆரம்பித்துச் சிலநாளிற் பாடிமுடித்து அதற்குத் 'திருத்தொண்டர்புராணம்' என்று பெயர்புனைந்து மைக்காப்பிட்டுக் கவனிகையில் வைத்தருளினார்.

சேக்கிழார் பெருமான் புராணம் பாடும்பொருட்டு விடைபெற்றுச் சிதம்பரத்தை யடைந்தபின்பு, புராணம் எவ்வளவு பாடிமுடிந்தது இன்னும் எவ்வளவு பாடவிருக்கின்றது என்று அறியும்பொருட்டு அடிக்கடி ஒற்றரை யனுப்பிக்கொண்டிருந்த அநபாய சோழமன்னர் புராணம்

பாடி முடிவடைந்தது என்னுஞ் செய்தியைக் கேட்டுக் கழி பெருமகிழ்ச்சியடைந்து அது சொன்ன தூதுவர்களுக்குப் பொன்மழை பொழிந்து, நடேசப் பெருமானையும் திருத் தொண்டர் புராணத்தையும் கண்டு வணங்கவெண்ணி நன் னளிலே நால்வகைச் சேனைகளும் சூழும்படி புறப்பட்டு வந்து தில்லையை யணுகினர். அதனையறிந்த தில்லைவாழந் தணர்களும் மடபதிகளும் சேக்கிழார் நாயனரும் மகாராசா வை எதிர்கொண்டு ஆசிமொழி கூறினர்கள். அரசர்பெரு மான் அருண்மொழித்தேவரது சிவவேடப்பொலிவழகினைக் கண்டு மகிழ்ந்து தம்மையறியாது தமது கைகள் சிரசின் மேலேறிக்குவிய சிவபெருமான் அடிமைகொண்டு அவர்க்கு அருளிய பெருமையை எண்ணிப் பரவசராகி அவரது திருவடிகளிலே வீழ்ந்து வணங்கினர். பிறகு சோழர் பெருமான் சேக்கிழார் பெருமானேடும் தில்லைவாழந்தணர் முதலாயினேரோடும் சென்று கனகசபையை யடைந்து கரைகடந்த பேரன்போடு இறைவனை வணங்கித் துதித்து அன்பாழியில் அழுந்தியிருந்தார். அப்போது 'சோழ மன்னனே, நாம் அடியெடுத்துக்கொடுக்கத் தொண்டர் புராணத்தைச் சேக்கிழான் சிறக்கப் பாடி முடித்தான். நீ அதனைக்கேள்' என்று அசரீரியும் திருவடிச்சிலம்பொலி யும் யாவருங்கேட்க எழுந்தன.

அதனைக்கேட்ட அநபாயசோழமன்னன் மனமிக மகிழ்ந்து திருத்தொண்டர் புராணத்தைக் கேட்கு மாறு எங்கும் உள்ள சிவனடியார்கள் யாவரும் வரும் பொருட்டு திருபங்கள் அனுப்பினர். அரசரது ஆணையால் சிதம்பரத்தலத்தை அழகுபெற அலங்கரித்தார்கள். அரச

ரது முடங்கல்கண்டு திருநெறித்தமிழ்வேதமாகிய தேவார முதலிய திருமுறைகளிலே வல்லவர்களும், சிவாகமசமெசந் நெறிச் செல்வர்களும், வேதவேதாங்க விற்பன்னர்களும், முப்போதுந் திருமேனி தீண்டு முதல்வர்களும், சிவாசாரியர்களும், இலக்கண விலக்கிய வன்மை வாய்ந்த பெரியார்களும், காப்பிய விற்பத்தியாளர்களும் பிறருமாகிய எல்லோரும் பெருந்திரளாக மனமகிழ்ந்து விரைந்துவந்து சிதம்பரத்தை யடைந்து குழுமினார்கள்.

தில்லைவாழந்தணர் ஒருவர் சித்திரைத் திங்களிலே திருவாதிரைத் திருநாளிலே தாண்டவப்பெருமான் சந்நிதானத்திலே திருமெழுக்கிட்டுக் கோலம்புனைந்து அறுகாற் பீடமமைத்து அதன்மேற் பசும்பட்டும் அதன்மேல் வெண்பட்டும் விரித்துப் பூக்களைப் பரப்பித் தூபங்கொடுத்து ஆதனங்கற்பித்துத் திருத்தொண்டர்புராணத் திருமுறையை அதன்மேல் வைத்துப் பூசித்து வணங்கித் துதித்தார். அதன்மேல் அநபாயசோழர் முதலாய அடியார்களெல்லாம் சேவையர் குலாதிபரை வணங்கி 'சுவாமி, இந்தத் திருத்தொண்டர் புராணத்தைத் தேவரீரே வாசித்துப் பொருள் அருளிச்செய்வீர்' என்று வேண்டிக்கொள்ளக் குன்றை வளநாடர் அவ்வாறே அதனை வாசித்துப்பொருள் அருளிச் செய்துவர எல்லோரும் நியமமாக இருந்து கேட்டு வருவாராயினார்கள். அன்று முதல் அரசர்பெருமான் இறைவனுக்கு விசேடபூசை நடத்திவந்தார்; அடியார்களுக்கு மாகேசுரபூசை நடத்தினார்; ஏனையோருக்கு விருந்தளித்தார்; ஏழைகளுக்கு அன்னமளித்தார். இவ்வாறு நாடோறு

புராணம் நடைபெற்றுவந்து மற்றையவாண்டு சித்திரைத் திங்களில் திருவாதிரைத் திருநாளில் முடிக்கப்பெற்றது.

புராணம் முற்றுப்பெற்றவுடன் தில்லைவாழந்தணர் திருத்தொண்டர் புராணத் திருமுறையை முறைப்படி பூசித்து வணங்கினர். அநபாய சோழமன்னர் அத்திரு முறையைப் பசும்பட்டிற் பொதிந்து, பொற்றட்டத்தில் வைத்து, அதனைத் தமது யானையின் சிரசில்வைத்து, சேக்கிழார்பெருமானை அவ்வியானையின்மேல் ஏற்றித் தாமும் ஏறியிருந்து தமது இரு கரங்களினாலும் உபயசாமரை வீசி 'இதுவன்றே யான்செய்த தவப்பயன்?' என்று கூறினர். சேக்கிழார் நாயனர் இன்னியங்கள் ஒலிக்க, அந்தணர் அருமறை முழங்க, அடியர்குழாம் அரவொலிமுழக்கம் செய்ய, திருவுடையந்தணர் தில்லைமூவாயிரவர்கள் திருவீதிதோறும் தூய்மைசெய்து வாழை கமுகாதியன நாட்டித் தோரணங்கள் நிறைத்துப் பூமாலைகள் நாற்றி நிறைகுடம் தூபதீபங்கள் வைத்துப் பொறிதூவி வேதங்களையோதி அறுகெடுக்க, அடியார்கள் தம்முடைய திருவேடப் பொலிவினையும் திருமுறையையும் கண்டு வணங்குந்தோறும் அன்புபெருக, மெய்யன்பர் தமிழ்நாடு முழுதுமுய்யுமாறு திருமுறையருளிய பெருங்கருணையை எண்ணியெண்ணி மனங்கரைந்து கண்ணீர்பெருக்கி சிவாநந்தக் களிகொண்டு ஆட திருவீதி வலம்வந்து திருமுன்றிலையடைந்து அரசரோடு யானையினின்றும் இறங்கிப் பொன்னம்பலம் அடைந்து திருமுறையைத் திருமுன் வைத்தார். சோழர் பெருமான் சேக்கிழார் பெருமானுக்குத் 'தொண்டர் சீர் பரவுவார்' என்று திருநாமம்புனைந்து ஞானமுடி சூட்டி

அவரை மண்டபத்தில் இருத்தி அவருடைய திருவடிகளிலே வீழ்ந்து வணங்கினார்.

பிறகு சோழர்பிரான் முன்னாளில் இராஜராஜ அபய குலசேகர சோழமன்னனின் வேண்டுகோளின்படி நம்பியாண்டார்நம்பிகளால் வகுக்கப்பெற்ற தேவார முதலிய பதினொரு திருமுறைகளுடனே அந்தத் திருத்தொண்டர் புராணம் ஒன்றுகூட்டி யதனைப் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாக வகுத்து; அதனைச் செப்பேடுசெய்து, சந்நிதியிலே ஏற்றுவித்தார். அதன்பின்னர் சோழர்பெருமான் இந்நாயனாருடைய திருத்தம்பியாராகிய பாலறுவாயர் யாண்டுள்ளார் எனக் கேட்டுத் தெரிந்து வரவழைத்து அவருக்குத் தொண்டைமான் என்னும் பெயர்கொடுத்து அவரைத் தமது முதன் மந்திரியாக்கிக்கொண்டார். சேக்கிழார் பெருமான் சிதம்பரத்திற்றானே எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு சிவானந்த நிட்டைபுரிந்து அகண்டபரிபூரண சச்சிதாநந்த சொரூபராய சபாநாதரது குஞ்சிதபாதத் திருநிழலை யடைந்தார்.

இவரது புராணத்தைச் சைவ சந்தானசாரியருள் ஒருவரும், நடேசப்பெருமானது திருமுகங்கொண்டு பெற்றான் சாம்பனுக்கு முத்திகொடுத்தருளியவரும், முள்ளிச் செடிக்கு முத்தியருளியவரும், சைவசித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கனுள் எட்டு இயற்றியருளியவரும் சிவானுபூதிமானும், திருவுடைத் தில்லைவாழந்தணரில் ஒருவரும், கொற்றவன்குடியில் நிட்டாபரராய் எழுந்தருளி யிருந்தவரும், இன்னும் இனையபல அற்புதங்கள் நிகழ்த்தியவருமாகிய உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் **சேக்கிழார் புராணம்** எனப்பெயர் புனைந்து இறும்பூதுற இயற்றியருளினார்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

குன்றத்தூர்

சேக்கிழார் சுவாமிகள் பிள்ளைத் தமிழ்

பாயிரம்

விநாயகக்கடவுள் வணக்கம்

மாமேவு வான்பிறை முடிப்பிறை யிரண்டென்ன
வாய்க்கடைத் தோற்றிய விரு
மருப்பிரண் டென்னவங் கைக்கோ டிரண்டென்ன
மார்பின்முத் தார மென்னப்
பாமேவு பேருதர பந்தமென வரைசூழ்
படாமெனத் தாளின் முத்தம்
பதித்தகழ லெனவிரவ மேலோங்கு பேருருப்
பண்ணவனை யஞ்ச லிப்பா
மேமேவு ஞானசபை யிறைவர்தம் மேனியி
னிணங்குற வெழூப் புலகெலா
மென்னுமறை யாதியாக் கொண்டவ ருயிர்க்கருளு
மியல்பனைத் துந்தெ ரித்து
நாமேவு மம்முதலொ டொன்றவிணை யுருபுதொக
நான்கனடி யாதி செய்து
நாற்சீரி னுனெறி விளக்கியொளிர் சேக்கிழார்
'ழ்க் கவி தழையவே. (க)

குருவணக்கமும் அவையடக்கமும்

ஓங்குகயி லாயபரம் பரைநந்தி யடிகட்
குறுமரபெட் டாவதுபிற் றோன்றலா யெங்க
ளுயர்திருவா வடுதுறைச்சுப் பிரமணிய குரவற்
குற்றபத்தொன் பதாவதுமுற் றோன்றலாய்ப்பொ
தேங்குசிவப் பிரகாச முதலியவாய் மலர்ந்து [லிந்து
திகழுமா பதிசிவனே குன்றையுற மேவித்
திருந்துமோர் வளங்கொண்டு பெருமையின்மே லாகிச்
சிறத்தலாற் செம்மேனிக் குமரவே ளொத்தும்
பாங்குபெறத் துதிக்கையொடோர் கோட்டத்த ஞய
பயிற்சியினக் குமரவே டிருத்தமைய னொத்தும்
பரவுசேக் கிழானெனும்பேர் பரித்தலினக் கணேசப்
பண்ணவனை யினிதுயிர்த்த திருத்தாதை யொத்தும்
வீங்குபுகழ் படைத்தவருண் மொழித்தேவன் புராணம்
விரித்துரைத்தா னவனடிதாழ்ந் தென்னறிவிற் கேற்ப
மேயபிள்ளைத் தமிழெனவொன் றுரைப்பலஃ தறிவான்
மிக்கவர்தங் குழாத்தினுக்கு மிக்கநகை தருமே.

காப்புப்பருவம்

" தில்லைவாழந்தணர் "

கார்கொண்ட சோலைசூ ழாரூர ரோரரைக்
கானம்பி யாரூரர்முக்
காலரைக் காலாக முடிவுசெய் தருண்மாக்
கவித்திசையின் வீற்றிருக்கு
மேர்கெண்ட தில்லைமூ வாயிரர்முன் வழுவரும்
மெழுவருந் தழுவருமெம
திதயந் தழால்கொண் டுறைந்திடச் செய்தவரை
யெப்போது மேத்தெடுப்பாம்
பார்கொண்ட தொண்டர்வர லாறுசொல் புராணமம்
பலவரரு ளாலன்மந்த
படிதெரித் திடவுலகெ லாமெனுஞ் சுருதிநாப்
பண்ணுமீற் றும்பொருத்திப்
பேர்கொண்ட சைவபரி பாடையறி வரியசம்
பிரதாய முதலியாவும்
பிறங்கத் தெரித்தெம்மை யாண்டகுன் றத்தூர்ப்
பிரானைப் புரக்கவென்றே. (க)

" இலைமலிந்தவேனம்பி "

இலைமலி யெனுங்கவியு ளெழுபுவன மும்பரசு
மெழுமுனிவ ரேத்தவமர்வா
ரெழுபுரவி வையமிசை யெழுகதிரும் வட்குமணி
யெழுவுருவு முட்குமொளிசான்

மலைமலி புயத்தனெறி பத்தர்முத லெழுபவமு
மாயத்தவற லெழுவ்வாரையும்
வாயார வாழ்த்தித் துதித்தவ ரடிக்கமல
மலர்முடிக் கணியாக்குவாங்
கலைமலி பெரும்புலவர் கைகுவிக் கக்கலைக்
கன்னிநின் றேவல்கேட்கக்
கனகசபை யார்முத லளித்தருள வளவாம
கத்துவ மடைந்திருந்து
மலைமலி சுணங்கனெப் பேனென் றுரைத்தருளி
யாம்பெருக் கத்துவேண்டு
மான்றபணி வெனுமொழிப் பொருடேற்று குன்றைநக
ராளியைக் காக்கவென்றே. (உ)

"மும்மையாலுலகாண்ட"

மும்மைமறை யும்பரவு மும்மையுல கும்புகழு
மும்மையாப் பகரமாதி
மும்மையுயிர் குறிநெடி றனித்துமத சவ்வூர்ந்து
முதலமையு நாமமுற்றூர்
செம்மைபெறு மும்மையாம் வருணத் துதித்துச்
சிறந்தோங்கு மூர்த்தியார்முற்
செறியுமிரு மும்மையார் செம்பொற் பதாம்புயஞ்
சென்னிவைத் தேத்தெடுப்பா
நம்மையருள் சிவபாத விருதய ருளத்துவகை
நண்ணவொண் பொருளாதலா
னுடுமுழ வாரவல மிசைதலா வியாவோரு
நாவலர் பிரானென்னலால்

வெம்மைதவிர் புகலியார் முதன்மூவ ரும்புகலும்
வேதத் தமிழ்க்க ணுள்ள
மெய்ம்மையை விரித்துத் தெரித்தருள்செய் குன்றையூர்
வேந்தைப் புரக்கவென்றே. (௩)

"திருநின்ற செம்மையே"

திருநின்ற செய்யுள்புக ணீற்றறையு ளருகந்தர்
சிந்தைவெந் திடவமர்ந்துஞ்
செறிதுயர்க் கடன்மறக் கல்லொடவ ராழவோர்ந்
திரைக்கடற கன்மிதந்துங்
கருநின்ற கண்டரருள் வெளிசெய்நா வரசர்முற்
கருதுபுக ழெழுவோரையுங்
கருத்திடை யருத்தியி னிருத்திமற் றவர்பதங்
காதலித் துத்துதிப்பாந்
தருநின்ற செங்கைத் தலைக்குவித் திடுமுனந்
தையலொரு பாகர்தொண்டர்
சரித்திர மனைத்துமொரு வாதுற நிரம்பத்
தவாமன வறைக்குவிக்க
உருநின்ற சீர்கொள்புலி யூர்க்கோட்ட மேயதற்
கொப்பவுல கேத்தநாளு
மோங்குபுலி யூர்க்கோட்ட மேயகுன் றத்தூ
ரொருத்தரைக் காக்கவென்றே. (௪)

"வம்பறுவரிவண்டு"

வம்பறு யாப்புநகில் வம்பறு முலையொரு
மடக்கொடியை வேட்டலின்றி
வண்பிரம சரியநிலை வைகுநாளேயொரு
மடப்பாவை யைப்பிறப்பித்

தும்பரு வுந்திற லிரிக்குருளை போலெழுந்
துவகையார்க் குப்பிறப்பித்
துலாயவர்மு னைவரைவெ லறுவற்பொற் பாதமல
ருச்சிவைத் தேத்தெடுப்பா
மம்பரு வாழிமுழு தண்டதிரு முனிவிரித்
தருளிய தமிழ்க்காக்கமா
வருண்மூவ ரருண்மறைப் பொருடெரிய முன்னொருவ
ரருண்மறைப் பொருள்விளக்கு
நம்பரு வித்தியா ரணிய முனி வரனுள
நயப்பயாப் புறவிரித்த
நாவலர் பிரானைத் திருக்குன்றை யருண்மொழி
நலத்தனைக் காக்கவென்றே. (ரு)

"வார்கொண்டவனமுலையாள்"

வார்கொண்ட வனமுலை யெனுங்கவியு ளுயர்சைவ
மாண்பினர்க டலைவணக்கி
வாயார வாழ்த்தித் தியானித் திடச்சங்க
மங்கைவரு சாக்கியர்முத
லேர்கொண்ட புகழ்கொண்டவை வேல்லையு மடையுற்று
மெய்தாது மாகிநின்ற
வினியகக ரடையுமேற் றொளிர்கின்ற வறுவரையு
மிறுவரையு மேத்தெடுப்பாங்
கார்கொண்ட வமணசிந் தாமணியை வளவர்கோன்
கங்குல்பக லாராய்தரக்
கண்டொழித் தாவதிது வேயென்று தொண்டர்தம
கத்துவங் கருதவுய்த்துப்

பார்கொண்ட மன்னரல் லவைநீக்கி நல்லவை
பரித்திடச் செயலமைச்சர்
பண்பென றெரித்தருன் றத்தூ ருதித்தவெம்
பரமனைக் காக்கவென்றே. (௬)

" பொய்யடிமையில்லாத "

பொய்யடிமை யில்லாத செய்யுளி னிலக்கியம்
புகலிலக் கணமெய்ஞ்ஞான
போதநூ லாதியா யாவுமறி றபவுணர்பு
புரகரனை யேதுதித்து
மெய்யடிமை வாய்ந்தசங் கப்புலவர் முதலாய
வித்தக வொழுக்கமிக்கார்
விண்மருவு வார்பரவு மெண்மருமெ மிருதயம்
விடாதமர வேத்தெடுப்பாஞ்
செய்யமல ராதன மிருந்துபுல சாதியுஞ்
சேரப் படைத்தகேவுஞ்
செப்பரிய வாயவவ் வச்சாதி குறிகுணஞ்
செய்கைகுடி கொள்ளுமியல்பு
வெய்யமொழி யுணவுமுன் விரித்தெலா மறியவலர்
மெய்யறிஞ ரெனல்விளக்கி
மேம்பட்ட வேளாண் குலக்கதி ரெனுங்குன்றை
விமலனைக் காக்கவென்றே. (எ)

" கறைக்கண்டன்கழலடியே "

கறைக்கண்டன் யாப்பினைந் ததிகாரி மேலொரதி
காரிமலை மங்கையொருபாற்
கலந்திருக் கவுநிருவி காரிநிர கங்காரி
காரியா காரிநாளு

மறைக்கண் டருஞ்சோதி யோங்காரி யருளேய
வாங்காரி முதலமர்ந்த
வன்கணம் புல்லர்முற் சைவரா மைவரு
மகிழ்ச்சியுற வேத்தெடுப்பாம்
பிறைக்கண்ட மிதுபகலின் முகினுழைவ ததிசயப்
பெற்றியென் றுடுவார்கண்
பெட்பப் பெருக்கெடுத் துவருபா லாற்றலை
பிறங்குவளை வீசவலைத்
துறைக்கண்ட நிமிர்கந்தி யஞ்சோலை தவழ்தருந்
தொண்டவள நாட்டுநாட்டுந்
தொல்புகழ்க் குன்றைவரு பாலறு வாயர்முற்
றோன்றலைக் காக்கவென்றே. (அ)

" கடல்சூழ்ந்தவுலகேலாம் "

கடல்சூழ்ந்த யாப்பமர றஞ்சூழ்ந்த நெஞ்சக்
கழற்சிங்க மன்னன்மன்னிக்
கழியா மடங்கழி யிடங்கழி யருட்கே
கருத்துணை செருத்துணையரில்
விடல்சூழ்ந்த சிந்தையொ ரிகழ்த்துணை பெறுதுற
விளங்கும் புகழ்த்துணைவய
வேட்புலி யெனுந்திருக் கோட்புலியிவ் வைவரையு
மேன்மேலு மேத்தெடுப்பா
மடல்சூழ்ந்த தொண்டர்வா லாற்றுவிரி யுலகெலா
மறியத் தெருட்டுகுரவிற்
கமையப் புனைந்ததுகொல் சாதியடை யாளங்கொ
லமையுமெது சொலினுமென்ன

மடல்சூழ்ந்த செங்குவளை மாலையணி திண்டோள்
வலத்தனை நிலத்தனைவரும்
வாயார வாழ்த்துகுன் றத்தூ ருதித்தபெரு
வள்ளலைக் காக்கவென்றே. (கூ)

“ பத்தராய்ப்பணிவார்கள் ”

பத்தரா யென்றெடுத் தருடிருக் கவியிலிரு
பைங்கோதை யாரைவேட்ட
பான்மைக் கிணங்கவோ ரிருபுதல்வி யார்தமைப்
பயவாம லேபயந்த
சுத்தராய் வன்றொண்ட ரின்றொண்டர் தழுவித்
துதிக்கவைத் தவர்களாய
தொகையுளா ரென்னுமெழு வகையுளார் பொற்பதந்
தொழுதேத் தெடுத்தல்செய்வா
நித்தராய் மன்றுடை நவில்வா ருவக்கும்வெண்
ணீற்றொளி நிலாவொளியென
நினைந்தனைந் தாங்குக்கு வளைபொலிய வின்றே
னிரம்பவுண வளியடைந்தாங்
கத்தராய் கண்மணித் தொடைபொலி தரப்பொலியு
மம்புயத் தவனைநட்பு
மளவா வளந்துன்று குன்றைநகர் மேயவரு
ளாளியைக் காக்கவென்றே. (௨)

“ மன்னியசீர்மறைநாவன் ”

மன்னிய திருப்பாட்டி லாகார முதலிய
மறந்திராப் பகன்முயன்று
வையத்து வாழ்வார்க ளேணுக்காத வண்ணநவ
மணியா லயம்புரிந்து

மின்னிய சடைப்பரமர் பிறதளி மறுத்தடை
விதங்கண் டுவந்தபூசல்
வித்தகர்முன் மேயவெழு வொருமெய்ம் மிதயத்து
மேவவைத் தேக்தெடுப்பார்
பன்னியதொ கையும்வகையு முதலாக லான்முதற்
பகர்சைவ ரேயருளினார்
பரவுவிரி யிறுதியா தலினிறுதி யாரெனப்
படுசைவ ரேயருளினார்
துன்னிய பொருத்தமிது வென்றுலக மகிழ்தரத்
தொண்டர்வர லாறனைத்துந்
தூவாய் மலர்ந்தவருள் மொழிவான வனையான்ற
தோன்றலைக் காக்கவென்றே. (கக)

செங்கீரைப்பருவம்

ஒண்கொண்ட பொதுவகத் துலகெலா முய்யநா
றுலகெலா மென்றதீஞ்சொ
லுவந்தே டெழுத்தாணி கொண்டெழு திரண்டுகை
யும்புவி யுறப்பதித்து
வண்கொண்ட வொருதான் மடித்தூன்றி யொருதாள்
வயங்குற வெடுத்தூன்றியொண்
வாய்கவிச் சுவையொழுக் கறிவிப்ப தெனவமுத
மாட்சிமை யொழுக்கெடுப்ப
வெண்கொண்ட நெற்றிநீ றிலங்கிலவு மொண்கா
திருங்குழை யிளங்கதிரும்விட்
டெறிப்பவிள முறுவலுந் தோன்றமலர் திருமுக
மெடுத்துவா னளவுநோச்சித்
திண்கொண்ட குன்றையம் பதியருண் மொழித்தேவ
செங்கீரை யாடியருளே
திருத்தொண்டை நன்னாட்டு வேளாளர் குலதிலக
செங்கீரை யாடியருளே. (க)

பொருவரிய தொண்டர்கள் புராணத்து ளிறையருட்
பொலிவா னிரம்புசொற்கள்
போற்றிடு விருப்பநீர் நம்மைமழ வாக்கிவாய்
புகல்குதலை மழலையென்ன
மருவுமொழி யாசையுற் றீர்பய னுறுதென்ன
வள்ளான் மறுத்துரைத்தால்

வார்த்தைப் பயன்கொள வலேந்தக்க சான்றுநீ
வாய்மலர் புராணநின்று
மொருவரிய தாஞ்செப்ப லுற்றபொரு ளென்றகவி
யோதவேண் டுவதினியெவ
னுனதுசொற் பயனுணர்த லிலமென்னின் மழவா
வுவப்பதும் பொய்ம்மையாமே
திருவமிகு குன்றையம் பதியருண் மொழித்தேவ
செங்கீரை யாடியருளே
திருத்தொண்டை நன்னாட்டு வேளாளர் குலதிலக
செங்கீரை யாடியருளே. (உ)

ஒப்பரிய தொண்டர்தம் மருமையும் பெருமையு
முவக்குமவ ரவர்செய்கையு
முவமையில் லாச்செய்கை நுட்பமுந் திட்பமும்
மும்பர்கோ னருடட்பமுந்
தப்பரிய செந்தமிழ்த் தொடைநடையு மடையுந்
தவாப்பொரு ளணிச்சிறப்புந்
தமிழ்மறை யடங்குபல மந்தணமும் வெள்ளிடைத்
தவிரும்வெற் பெனவிளங்க
வெப்பரிய முழுமதிக் குடைநிழற் றனபாயன்
மேயவவை யகநயந்து
வியந்துமெய்ப் பாட்டினொடு பாராட்டி மகிழமேன்
மேல்விரித் தருளியபிரான்
செப்பரிய குன்றையம் பதியருண் மொழித்தேவ
செங்கீரை யாடியருளே
திருத்தொண்டை நன்னாட்டு வேளாளர் குலதிலக
செங்கீரை யாடியருளே. (ங)

தாயவொளி யிருட்டபுபொன் மாளிகைத் தில்லைச்
சபாநடன நாதர்பெத்தான்
சாம்பானை யுய்த்தனம் நிருவாண தீக்கையாற்
றகுமுத்தி யடைவியென்றே
யாயதிரு முகமுய்த் திடப்பெற்ற கைலாய
வம்பரம் பரையிலெளவா
வருளுருவ மாயவ தரித்திட்ட மெய்ஞ்ஞான
வற்புத வுமாபதிசிவ
னேயமிக விம்மைக்கு மறுமைக்கு மாதார
நிலயதீ தென்றுணர்ந்து
நினதுவர லாறருமை பாராட்டி யருள்செய
நிரம்புமான் மியமடைந்தாய்
தேயநிகழ் குன்றையம் பதியருண் மொழித்தேவ
செங்கீரை யாடியருளே
திருத்தொண்டை நன்னாட்டு வேளாளர் குலதிலக
செங்கீரை யாடியருளே. (எ)

பொருந்துமா யிரமுகக் கங்கைமர பிற்கதிர்கள்
பொலியுமா யிரமுள்ளவன்
போற்றுன்றி யாயிர மறைக்குமெட் டாச்சென்னி
பொற்பவா யிரமுடையகோன்
மருந்துநே ரருள்பெற்ற மைக்கேற்ப வாயிரம்
வயங்குபொற் காணிநீஇய
மண்டப மிவர்ந்தா யிரந்தொண்டர் வரலாறு
வாய்மலர்ந் தவவாவிவா
யிருந்துசூழ் கொழுவுண்டு புண்டரீ கத்தின்வா
யிையபுல வறத்துவட்டி

யிருஞ்சங்க னம்பேடெ னத்தழுவி நாணமுற்
றியல்பேடு மற்றென்றனுஞ்
செருந்துசூழ் குன்றையம் பதியருண் மொழித்தேவ
செங்கீரை யாடியருளே
திருத்தொண்டை நன்னாட்டு வேளாளர் குலதிலக
செங்கீரை யாடியருளே. (ரு)

வேறு

தோம்பல வுடையேம் பிறவியை யஞ்சேசெஞ்
சுடர்நின் சினகரமுற்
றாகே மெழுகே மிரவும் பகலுந்
துதியே மாயிடினு
நாம்பல தேவரை நன்மை மென்மை
நயவேம் வியவேமா
ணண்மலர் பலகொடு நின்னடி யேத்தி
நயத்தலை மேற்கொண்டு
கூம்பல்செய் கையே மெய்யே மிதனிற்
கோமா னீயருளுங்
கூலியெ வன்கொ லவாயது நல்கிற்
குலாவு முவப்புறுவே
மாம்ப லவாவுதன் மேய புயாசல
வாடுக செங்கீரை
யாரரு ளாகர சேவையர் காவல
வாடுக செங்கீரை. (சு)

புண்ணிய முதலே பொங்கொளி மணியே
பொய்யாப் பெருவாழ்வே
பொள்ளலின் முத்தே கள்ளமில் வித்தே
புரையில் சுவைப்பாகே
தண்ணிய வமுதே மண்ணியன் மதியே
தமிழ்நா வலரேறே
சத்துவ நிதியே பொத்திய மலநோய்
சாடு பெரும்பகையே
யெண்ணிய வன்ப ருளத்தமு தூற
வினிக்கு நறுந்தேனே
யென்றும் பத்தி ரசங்கனி கனியே
யெந்நா ளினுமெங்கட்
கண்ணிய பொருளே யாய்பவர் தெருளே
யாடுக செங்கீரை
யாரரு ளாகர சேவையர் காவல
வாடுக செங்கீரை. (எ)

சூழிய மேவிய கொண்டை விளங்கத்
தொட்டுக் கட்டியபொற்
சுட்டி யிலங்கப் புண்டர நீறு
துதைந்து நிலாக்கால
வாழிய கனிவா யூறற் றேறன்
மார்பின் வழிந்தோட
வடிகா திற்புனை குழையிற் செவ்விய
மணியிள வெயில்வீச
வீழிய வாவிய வாயிள முறுவல்
விளங்க வரைப்பொன்ஞாண்

மின்னுக் காலப் பேரொழி னொக்குநர்
விழிகள் விருந்துசெய
வாழிய வன்ப ரகத்தமர் செஞ்சுட
ராடுக செங்கீரை
யாரரு ளாகர சேவையர் காவல
வாடுக செங்கீரை. (அ)

இவர்சரி யையரிவர் கிரியையர் யோகத்
தினரிவ ரிவர்ஞான
வியல்பின ரிவரி லறத்து வழாதவ
ரிவர்துற வறநின்றார்
தவர்மன மொழியிவர் பிரமச ரியநிலை
கைக்கொண் டோரிவரே
கண்குளிர் வேடம் பொருளென நம்பினர்
கருதரு மிவராதித்
தவர்நிலை யுணரா வருளின னிறைவன்
றக்கன வுலகறியச்
சாற்றின னலனவ னேயுல கறியச்
சாற்றிய படியென்ன
வவரவர் செயன்முத லருளிய வல்லவ
வாடுக செங்கீரை
யாரரு ளாகர சேவையர் காவல
வாடுக செங்கீரை. (கூ)

நந்தி வரைத்தலை யொருமுனி சுரபி
நயக்கப் பொழிதீம்பா
னதியா யங்கங் கோடுபு கூடி
நயங்கிள ரேரிகுள

முந்தி யெழுங்கா லோடை தடாக
முதற்பல வுந்நிறையா
முழுத்த சுவைப்பா லாக்குபு பின்னும்
மூரிக் கடல்புக்குப்
புந்தி யவாவ நிரம்பலின் மாயோன்
புரிகண் டுயிலுமிடம்
புகலிது வோவது வோவென வாயப்
பொலிதண் டகநாட
அந்தி மதிச்சடை யண்ணற் கினியவ
வாடுக செங்கீரை
யாரரு ளாகர சேவையர் காவல
வாடுக செங்கீரை. (எ)

தாலப்பருவம்

வெண்ணந் தூறி வயிறுளைந்து
வீற்று வீற்றுக் கருவுயிர்த்த
வெண்ணித் திலத்தை யரித்தெடுத்து
வெள்வாய்க் களமர் கரைகுவிக்க
வண்ணந் துவரென் றுவமிக்கும்
வாயோ திமநீர் குடைந்தெழுந்து
மற்றக் குவியன் மேலிவர்ந்து
மருவி முதிரா வெயில்காயக்
கண்ணந் துறவுண் டெழுதருமக்
களமர் மராள முட்டையினைக்
கதிர்நித் திலமென் று றக்குவித்தோங்
கடையே மயங்கி யெனநாளுந்
தண்ணந் துறைசேர் குன்றத்தூர்த்
தலைவா தாலோ தாலேலோ
சகலா கமபண் டிததெய்வச்
சைவா தாலோ தாலேலோ. (௧)

நண்பா லெவரு முறத்தரிக்கு
நலங்கூர் நீற்றின் வெள்ளொளியா
ணுவா லெவரு மரமுழக்க
நாளுஞ் செயவாம் பேரொலியா
லெண்பாற் புலவ ரமுதுகொளற்
கெந்த விடத்து நெருங்குதலா

லேர்சா லரம்பை யெழுதலினு
லியனு கேசன் வைகுதலாற்
கண்பாற் கரிதோய் திருமடந்தை
காமுற் றிடலான் மாளிகைமேற்
கருமால் கிடந்து கண்டுயிலுங்
காட்சித் திறனுற் பொங்கியெழுந்
தண்பாற் கடலைனர் குன்றத்தூர்த்
தலைவா தாலோ தாலேலோ
சகலா கமபண் டிததெய்வச்
சைவா தாலோ தாலேலோ. (உ)

முந்த வெழுமாற் றுயர்பொன்னுன்
முழுச்செம் மணியான் மாளிகையு
முகாரு ளிகையுந் தெற்றிகளு
முகப்பும் பிறவு மமைதலினு
லிந்த நகரம் பொன்னகரத்
தினுமிக் கிமைத்தல் விதியுளத்தி
லெண்ணி யாடே மகடேவா
மெல்லா வுயிரும் விழியிமைத்த
னந்த வருட்சம் பந்தர்மண
நண்ணி யவர்க்குங் கதிகொடுத்த
நலம்போ லிதுசார் புவியகத்து
நகர்க்கெ லாஞ்செய் தனனென்று
சந்தத் தவர்சொல் குன்றத்தூர்த்
தலைவா தாலோ தாலேலோ
சகலா கமபண் டிததெய்வச்
சைவா தாலோ தாலேலோ. (௩)

முரிவில் வயிரங் கால்யாத்த
முழுமா ளிகைபாற் கடல்கடையா
முன்னந் திருமா லுருவொத்து
முயங்கு மெனவு மதற்கருகே
பிரிவில் கருநீ லங்குயிற்று
பெருமா ளிகையக் கடல்கடைந்த
பின்ன ரன்ன னுருவொத்துப்
பிறங்கு மெனவு மதற்கருகே
யெரிவில் விடுசெந் துகிர்மாட
மெயில்சூழ் காஞ்சி யடைந்தன்னை
னெய்து முருவொத் தலைத்தென்று
மெந்நா வலருங் கொண்டாடச்
சரிவில் வளஞ்சால் குன்றத்தூர்த்
தலைவா தாலோ தாலேலோ
சகலா கமபண் டிதமெய்தயவச
சைவா தாலோ தாலேலோ.

சோறு மணக்கு மடங்களெலாந்
தூய்மை மணக்குஞ் சிந்தையெலாம்
சுவண மணக்கு மாடையெலாந்
தொங்கன் மணக்குந் தோள்களெலாஞ்
சேறு மணக்குங் கழனியெலாஞ்
செல்வ மணக்கு மாடமெலாந்
தென்றன் மணக்கு மேடையெலாந்
தெய்வ மணக்குஞ் செய்யுளெலா
நீறு மணக்கு நெற்றியெலா
நெய்யே மணக்குங் கறிகளெலா,

நெருப்பு மணக்குங் குண்டமெலா
நேய மணக்கும் வீதியெலாஞ்
சாறு மணக்குங் குன்றத்தூர்த்
தலைவா தாலோ தாலேலோ
சகலா கமபண் டிதசெய்வச்
சைவா தாலோ தாலேலோ (ரு)

வேறு

துங்க மிகுந்த வருந்தவ மேவிய
தோலா நாத்திரளை
தூமாக் கினியரு டொல்காப் பியமே
தோன்று மிலக்கணமாப்
பங்க மிலாச்சம யாதி யடைந்து
பராஞ்சிவ சின்னமுறும்
பாக மருடம்பக் குவரே கேட்கப்
படுமதி காரிகளா
வங்க மெடுத்துழ றன்ப மொழிந்தின்
படைவது வேபயனா
வற்புத மேவிய தொண்டர் புராணம
தருள்கரு ணைக்கடலே
சங்க மரீஇயமர் குன்றைத் திருமுனி
தாலோ தாலேலோ
சைவப் பயிர்தழை யத்தழை யும்புய
தாலோ தாலேலோ. (சு)

அடியார் பெருமையு மருமையு நாளு
மறியம் பலவாணா
ரவர்வர லாறு விரித்துரை செய்பவ
ராரென வுட்கருதிக்
கடியார் மற்றவ ரன்பத் தனையுங்
கண்காண் படிசெய்து
காமரு முதலு மெடுத்தரு ளினரிக்
கடல்சூழ் புவியிடையிப்
படியார் பெற்றார் தமிழ்மான் மியமெப்
பாடைக ளுக்குளதிப்
பாக்கிய நந்தவ மென்று பலோரும்
பகரப் படுபவதீந்
தடியார் தடிசூழ் குன்றைத் திருமுனி
தாலோ தாலேலோ
சைவப் பயிர்தழை யத்தழை யும்புய
ருலோ தாலேலோ. (௭)

பத்திச் சுவைநனி சொட்டச் சொட்டப்
பாடிய கவிவலவ
பயனில தாகுஞ் சிந்தா மணிவழி
படர்த லெனப்போதித்
துத்திச் சுமையொரு தோள்வைத்
துயர்த்தோன் மனமடியா
ருறுசெய லுடப் புரிமதி வலவ
வொலாவரு கந்தர்திற
முத்தித் திறமல வென்றள விலர்பான்
முற்றிச் சிவமடைய

முயல்செயல் வலவ வயற்கண் மடைச்செறி
முத்த மனைத்தினையுந
தத்திப் புனல்பாய் குன்றைத் திருமுனி
தாலோ தாலேலோ
சைவப் பயிர்தழை யத்தழை யும்புய
ருலோ தாலேலோ. (அ)

ஈற்றுத் தலையொரு மவுலி புனைந்தா
லென்னச் சொல்லணிபோன்
றெய்திப் பொலியப் பொருளணி யாயின
வெவ்விட னும்வீற்று
வீற்றுக் கிடையிறை பட்டன வமைய
விளம்பு வனப்பினொடு
மேய முதற்பொரு ளாதிய மூன்றும்
வேண்டுமி டத்தெய்த
வாற்றுப் புனலு மப்பொருள் கொண்முத
லறைமற் றுள்ளனவு
மமையத் தொண்டர் புராண நவின்றவ
வடருபு சூழ்ந்தபசுந்
தாற்றுக் கதலிக் குன்றைத் திருமுனி
தாலோ தாலேலோ
சைவப் பயிர்தழை யத்தழை யும்புய
ருலோ தாலேலோ. (௯)

மண்டலை வேலைப் புவியிற் பத்திசெய்
மார்க்க மறிந்தவரார்
வண்சுவை யமுத வொழுக்கென வார்த்தை
வழங்கத் தெரிகுநரார்

கொண்டலை நேர்பக ரோர்தரு கூற்றங்
குதித்துய்ந் திடவலரியார்
கொற்றக் கைலைக் கணநா தர்களொடு
கூடுபு மகிழ்பவரார்
விண்டலை யாரும் பெறலரு மின்பம்
விராவுந் திறலினரார்
விமலா நீயவ தாரஞ் செய்யா
விடினென மேயவனைந்
தண்டலை சூழுங் குன்றைத் திருமுனி
தாலோ தாலேலோ
சைவப் பயிர்தழை யத்தழை யும்புய
ருலோ தாலேலோ. (௭)

சப்பாணிப்பருவம்

விழையற முதற்கல்வி யறியுநுண் ணறிவுமப
பேதைக் கிணங்கொழுக்கு
மேயவிவை யுடையார்க் கழ்கிபவர்சொ லினிதேற்கு
மேம்பாடு மாறுகநுகா
மழைநிகர் கொடைத்திறனு நனிவறுய தினியிட்டு
மாண்புறாற் றலைமையஞ்சா
வன்மையு மிடங்கால முதலறிக லுங்கடிய
மாறுபநவி னாதகுணமு
முழையருப் விருப்பமறி யாதடக் குதலுநல
னுங்குகாட் சிக்கெளிமையு
முடையனிவ னுலகுவக் கற்குரிய னென்றுளக்
கன்னியிறை புணயமணிக
டழையுமுடி தொட்டுக் கொடுக்கருண் மலர்க்கைகொடு
சப்பாணி கொட்டியருளே
தண்டமிழ்க் குன்றையாங் குன்றுதிக் கெழுபானு
சப்பாணி கொட்டியருளே. (க)

கார்க்கோல மாலோன் புரந்தருள்வ னெனுமொழிமு
கமனுண்மை வேளாண்மையைக்
கருதவழி தானக்கொள் குலமே யெனப்பனூல்
கற்றவ ரியம்பமறையோர்
போர்க்கோல மன்னரெட் டியர்மூவர் புறமெனப்
புகன்மூவர் பசிவருத்தம்

போக்கின மெனக்களிப் புறவிலை கருமது
புகன்றுமகிழ் தலைசிறப்ப
வார்க்கோல முலைமங்கை பங்கர்தனி முற்பலவும்
வண்பூசை யொடுசிறப்பு
மாறுது பொலியமழை வள னுஞ் சிறப்பவள
வாப்பெருமை வாய்ந்தமேழி
தார்க்கோ லொடுநெதொடுஞ் செங்கைத் தலங்கொண்டோர்
சப்பாணி கொட்டியருளே
தண்டமிழ்க் குன்றையாங் குன்றுதித் தெழுபானு
சப்பாணி கொட்டியருளே. (௨)

மேவாத பாயுடைஇத் தலைமயிர் பறித்துழறன்
மேயசமயப பாழ்ங்குழி
வீழ்ந்தவர்மு னச்சமய கண்டனம் பேசியது
விடவாற்று திருவாயினின்
றோவாத பிரதாப மொருகதி ரெனத்தோன்றி
யுள்ளகோ கனகமெல்லா
முறமலர்த் திடவவைகை யொப்பாயி னுமென்
றுறப்பொலித றேறுபன்று
ராவாத மியமெனவ பயநல்கி யுண்மைநிலை
யருளுநங்கை நின்றெழுபுக
ழாலோ னெனத்தோன்றி யெல்லாங் குவித்ததென்
றுன்னேறு ரெடுத்துரைக்குந்
தாவாத வொளிகிளர்நி னங்கைத் தலங்கொண்டோர்
சப்பாணி கொட்டியருளே
தண்டமிழ்க் குன்றையாங் குன்றுதித் தெழுபானு
சப்பாணி கொட்டியருளே. (௩)

டீரோ. கடை - ஈறு, இகழப்பட்ட என்னும் இருபொருளின் வைத்துப்பொருள்காண்க. அது - அவ்வனுக்கிரகம். நிரப்பு - வறுமை.

சிறுபறைப்பருவம்.—இரண்டாம் ஆண்டில் நிகழும் தொழில்.

க. கடாயானை - ஆண்யானை. அரிக்குருளை - சிங்கக்குட்டி. புகழ்ச்சைவம் - வேதமுதலிய பிரமாண நூல்களால் சித்தாந்தமாகப் பேசப்படும் புகழையுடைய சைவம். ஆழியுண்புயல் - 'கார்கோள் முகந்த கமஞ்சூல் மாமழை' யென்பதினுங் காண்க. உண்புயல் - வினைத்தொகை. மிடியாளர் - தரித்திரர். பண்டாரம் - கருவூலம். பொக்கிஷம். கொடைமுரசு - கொடுத்தலின்பொருட்டு முழக்கும் முரசு. ஆகவம் - போர். பணை - வாக்கியம். குணில் - குறுந்தடி. துண்டீரநாடு - தொண்டைநாடு; துண்டீரன் - தொண்டைநாட்டுத் தலைப்பதியாய காஞ்சியையாண்ட ஓரரசன்.

உ. முனிவரர் இருவர் - பதஞ்சலி, வியாக்ரபாதர். வல்லித் தாய் - வல்லியாகிய தாய். உலோசனம் - திருக்கண். பரஞ்சோதி - மேலாயசோதி, அலகில் சோதியன் என்பதும் அது. துழாயண்ணல் - துளவணிந்த திருமால். பரஞ்சோதி உவகை பூப்பவெனக் கூட்டுக. படுகர் - ஆற்றினிருந்தேறும் வழி, படுகைநிலம். வளைகோடு - வளைந்தகோடு. வாய்வெரீஇ - பயந்து. தேங்கு - நிறைந்த. திருவம் - செல்வம்.

ந. புலரி-விடியல். தளி -திருக்கோயில். போதருமுழக்காகவும் எழுகின்ற முழக்காகவும் முழக்கியருள் என்று கூட்டுக. எழுகின்ற சங்கபடகம் பேரியாதி - இவை யோகங் கைவந்த பெரிய அவ்வநுபவத்துக் கேட்கும் நாத ஒலிகள். படர் - துன்பம். கற்பகம் பாலியாற்றால் அலையுண்டபோது தன்னடியினிருந்த காமதேனுவை நோக்கி நின்றால் 'எனக்கு இவ்விடர் ஆயது என்றதென்க; காம

தேனு பொழிந்தபால் பெருகிபாலியாறு ஆயது என்னும் வரலாறு பற்றி இங்ஙனம் கூறியது என்க.

ச. மான- ஒப்ப. மான சிறுபறைமுழக்கியருள் என்றதென்க. மான்ற - மயங்குதற்கான. பொழிற்றலை-பொழிலிடத்து. தங்கு - தங்கும். தேத்தடை - தேனடை, தேன்கூடு. தற்கவர் இனன்-தன்னைக்கவரும் சூரியன். எனக்கிளை - என்று எண்ணிக்கிளை. அது - அத்தேன்.

ரு. வில் ஊரும்-ஒளிகாலும், மோலி-கிரீடம். மருவலர்-பகைவர். கண்மணி-உருத்திராக்கம். ஐந்தெழுத்து - திருவைந்தெழுத்து, பஞ்சாட்சரம். எணு - எண்ணுத. நெய்தலம்பறை - சாப்பறை. எல்லொளி - ஞாயிற்றினது ஒளி. சொல் - புகழ், யானைதந்த தோற் போர்வை போர்த்தென சோலைமேற் செல்லூரும் என்க. அழல் தோற்றும்-நிறத்தால் நெருப்பைக்காட்டும் என்றபடி. சென்னிரம் வாய்ந்த சிவபிரான் கரிய யானைத்தோலைப்போர்த்தாங்கு நெருப்பனைய மாந்தளிருடைய சோலை மேகமாகிய கரியயானைத்தோலை போர்த்த தென்பதாம்.

சு. பிதிர் - திவலை. தாம் - தன்மை. பிழிசுவை-பிழிந்த சுவையுடைய. புல்லகண்டம் - சருக்கரை. கண்டு - கற்கண்டு. முன் இயையும் - முதலாகப்பொருந்திய. இரதம் - இரசம். கடலமுதம் - கடலினுண்டாயவமுதம். குழல் வீணை இசை - குழலிசை வீணையிசை. அகலாது - ஒழியாது.

எ. அத்தி - உண்டு எனப் பொருள்தரும் அஸ்தி யென்னும் வடமொழித் தற்பவம். அத்திதருங்கவி - நாத்தழும்பேற நாத்திகம் பேசுவோரைத் தெழித்து, காணப்பட்ட வுலகிற்குக் காணப்படாத முதல்வன் உண்டு, அவனடிமைகளாய ஆன்மாவுண்டு, இருவினைகளாய பாவ புண்ணியங்களுண்டு,'இவற்றின் பயனாய வின்பதுன்ப நுகர்ச்சிக்கு ஏதுவாகி மறுபிறப்புண்டு என்பனவாகிய திறத்தன

தருமமலர் கொய்துநீ ராடிநீ றிட்டுநனி
தூயக ணிருந்துநேரே
துலங்குமொரு குறியிலா வாகனமெ ணுதலோடு
தோன்றிடச் செய்வதன்று
பெருமவடி யெங்களைப் புரவென்று தாழ்பவர்
பெருஞ்செல்வ மெய்தியைய
பிறங்குநா ராயணவு பநிடத முரைத்தபடி
பெற்றருடி யிவர்வணக்கங்
கருமமுத லெம்மலமு நீத்தின்ப மெய்தக்
கடைக்கணித் திடுதியென்று
கனிந்துவேண் டுவதன்று சிறுவருந் தமுமிலாக்
காரிய மவாவிநின்றேநந்
தருமசின கரமாங் கரங்குவித் தையவொரு
சப்பாணி கொட்டியருளே
தண்டமிழ்க் குன்றையாங் குன்றுதித் தெழுபானு
சப்பாணி கொட்டியருளே. (௪)

எண்ணியவை யெண்ணிய படிக்கடி யவர்க்கருளு
மீசனரு ளாலருளுரு
மீனசம பத்தொடக் கெல்லா மொழித்தன
மெனக்கைதட் டுதலுமோவாத்
திண்ணிய மலச்செருக் கெலலா மொழித்தனந்
தீர்ந்ததவ் வாதையென்று
செப்பிக்கை தட்டுதலு மிந்திரன் மலர்க்கணன்
றேந்துழா யவன்வாழ்க்கையு
நண்ணிய வெழுங்கருத் துந்தவிர்ந் தனமென்று
நாடிக்கை தட்டுதலுநேர்

நவிலுநம் பரமகுரு சாமியென் றியாவரு
நயக்கவவ தாரஞ்செய்தாய்
தண்ணிய மலர்க்கைத் தலைக்குவித் தையனொடு
சப்பாணி கொட்டியருளே
தண்டமிழ்க் குன்றையாங் குன்றுதிக் கெழுபானு
சப்பாணி கொட்டியருளே. (ரு)

வேறு

வம்பிட் டொளிர்முலை மாதுமை காதன்
மணிப்பொது நடனஞ்செய்
வார்முன மனைநந் துருகிட நிற்றல்
மதித்தவர் முதனல்க
நம்பிட் டருமறை யோர்கை குவித்து
நயந்து வியந்துடனே
நறுவிரை நல்கி யலங்கல் புனைந்து
நகும்பரி வட்டமெடுத்
தம்பிட் டொளிர்சடை யவரே யிவரென்
றையமறத் தெளியா
யாத்திடு முன்னர் நன்னர் விபூதிய
தள்ளுபு கொள்ளுகெனக்
கும்பிட் டேற்ற திருக்கை குவித்துக்
கொட்டுக சப்பாணி
கொற்றச் சேவையர் காவல நாவல
கொட்டுக சப்பாணி (சு)

உண்ட லுடுத்தன் மணத்தன் முதற்பல
வுன்னுபு நன்னயமா
ருத்தம வென்றனை யாதல ரெண்ண
மொருங்கு தெரிந்தனையார்
தண்ட லிலாமகிழ் பூப்ப மலர்க்கைத்
தலம்விரி யாதுகுவி
தருமொர் பழக்கமு னுள்ளக்கி யாகள்செய்
தவம்வறி தாங்கொல்லோ
கண்டல் செறிந்த கருங்கடல் வண்ணன்
கலிகெழு பாற்கடன்மேற்
கண்டுயில் வதுபொர வெண்சுதை தீற்றிய
காமரு மாளிகைமேற்
கொண்ட லுறங்குங் குன்றத் தூரன்
கொட்டுக சப்பாணி
கொற்றச் சேவையர் காவல நாவல
கொட்டுக சப்பாணி. (எ)

படியிடை யொருபை திரவரு ணைபுரி
பாவல ரைந்திணையும்
பகுதமொரு முப்பொரு ளோடும் விரித்துப்
பயனு கத்தெய்வங்
கடிதலில் சினைகர முள்ளன வோதக்
கற்பித் தவநெஞ்சங்
கனியக் கனியக் கண்ணீர் வாரக்
கவிபா டியவிறைவ
வொடிவரி தாமிரு பன்னிரு கோட்டத்
துள்ளொரு கோட்டமலா

தொருகோட் டமுமுற வில்லாய் நல்லா
யுலவா வளமைப்பல்
குடிக ளணருங்குன் றத் தூரன
கொட்டுக சப்பாணி
கொற்றச் சேவையர் காவல நாவல
கொட்டு சப்பாணி. (அ)

நாடிய விரிநூல் சொற்றிடு திறனு
னன்னூ லாசிரிய
னருபா சுரமுத லுரைசெய் தலினு
னவி லுரை யாசிரிய
னீடிய பரசம யக்குழி வீழ்ந்தவர்
நீப்பப் போதனைசெய்
நிலையாற் போத காசிரி யன்னிவை
நிகழ்தொறு நிகழ்தோறு
மாடிய ஞானத் திறனுற லான்ஞா
னாசிரி யனுநீயென்
றான்றோர் பலரும் புகழப் படுபவ
வகில மெலாஞ்சென் று
கூடிய புகழ்சால் குன்றத் தூரன்
கொட்டுக சப்பாணி
கொற்றச் சேவையர் காவல நாவல
கொட்டுக சப்பாணி. (கூ)

நிலவிய நாகே சுரரினி தமர்தலி
னிகழ்நா கேசுரமாய்
நீண்மணி மாட நிலாவலி னிந்திர
நீல பருப்பதமாய்க்

கலவிய செம்மணி மாடத் தாலொளி
காலா தனகிரியாய்க்
கருடப் பச்சை யிலாவியா வோருங்
காண்மா கதமலையா
யுலவிய வெண்சுதை தீற்று மிலாலோங்
கொருகை லைக்கிரியா
யுத்தம மார்பல வேதுவி ளைவினு
முறைதரு பற்பலவாய்க்
குலவிய வளமார் குன்றத் தூரன்
கொட்டுக சப்பாணி
கொற்றச் சேவையர் காவல னாவல
கொட்டுக சப்பாணி. (௰)

முத்தப்பருவம்

திருப்பஞ் சாதி மறையுணர்மட்
டேவராதி நால்வர்களுஞ்
செறிந்த மற்றை மூவர்களுந்
தீரா விருவல் வினைத்தொடர்பா
லுருப்பஞ் சாரும் பிறந்தைபரீஇ
யுறமேற் போயுங் கீழிருந்து
முழற லாய பெருந்தாக
மொருங்கு மாய்த்தின் பொருங்கடைய
விருப்பஞ் சாரு மெய்யடியார்
மிக்க தொகையா ரொன்பதின்மர்
மேய தனியா ரறுபதின்மர்
மேலு மூவர் சரித்திரமாங்
கருப்பஞ் சாறு பொழிபதுரங்
கனிவாய் முத்தந் தருகவே
கனகக் குன்றை பனகசெழுங்
கனிவாய் முத்தந் தருகவே. (க)

எண்ணிற் பொலிபல் புலவர்குழாத்
தெய்தி நும்மோ டியாமொருவே
மென்று கூறி யெம்பெருமா
னிருந்தாய் தருநன் னயமுடைத்தாய்
மண்ணிற் பொலிபு கயிலாய
வரைக்க ணிவர்ந்தம் மாதேவன்

வடிகா தகம்புக் குள்ளுருக்கும்
வளமை யுடைத்தாய் வளத்தருவாழ்
விண்ணிற் பொலிவார் களும்வியப்ப
வெள்ளென் பழத்திற் குயிரருளி
வெங்க ராக்கொண் டதுமீட்கு
மிக்க விறலிற ருயெங்கள்
கண்ணிற் பொலிசெந் தமிழ்மணக்குங்
கனிவாய் முத்தந் தருகவே
கனகக் குன்றை யனகசெழுங்
கனிவாய் முத்தந் தருகவே. (உ)

சொல்லும் பொருளு நனிசிறப்பச
சுருங்கச சொல்லன் முதலாய
தொடடி யமைய வமங்கலமாஞ்
சொற்கள் புணரா தறக்களைந்து
வெல்லுந் தகைய முரண்காட்டி
விலக்கு விலக விதிதழுவி
விரும்பு மூல விலக்கியமே
வேறு காதென் றுலகேத்த
அல்லும் பகலு மம்பலவ
ரருடற் காய வரும்பணிசெய்
தருள்பெற் றுய்ந்த வடியார்த
மருமை பெருமை பாராட்டிக்
கல்லுங் கரையக் கவிபாடுங்
கனிவாய் முத்தந் தருகவே
கனகக் குன்றை யனகசெழுங்
கனிவாய் முத்தந் தருகவே. (ங)

எண்ணி யிதுசெய் திடினிதனை
யெய்தப் படுவ திஃதெய்தா
திரியப் படுவ திஃதுண்மை
யெய்தப் படலாற் பயனின்றே
நண்ணி யவதை மறந்தொழிக
நள்ளார் முன்னமே லிப்பொழுது
நயந்து படர்ந்து பொருதுவமே
னமதே யாகு நருவாகை
தண்ணி மயம்போற் புகழ்ப்போர்வை
தாங்கற் காய கருமமிது
தப்பா தாற்றப் பொருள்வருவாய்
தவாதுண் டாமென் றிவைமுதலாங்
கண்ணி வளவற் குரைத்தருள்செய்
கனிவாய் முத்தந் தருகவே
கனகக் குன்றை யனகசெழுங்
கனிவாய் முத்தந் தருகவே. (ச)

நிலஞ்சார் தெய்வக் கற்பகமே
நிமல ஞான வாரிதியே
நீடுஞ் சைவப் பெருவாழ்வே
நிலவா நின்ற குணக்குன்றே
வலஞ்சார் பெருநா வலரேறே
மாறா வருட்சிந் தாமணியே
மதிப்பார் மதியு ளொழுஞ்சுடரே
வாழ்த்து வார்தம் பெரும்பேறே
புலஞ்சார் பத்தி விளைநிலமே
போக்கு வரவில் பூரணமே

புந்திக் கினிக்குஞ் சுவையமுதே
போற்றி யினிமே லொருதாயர்
கலஞ்சார் முலைப்பா லருந்தாத
கனிவாய் முத்தந் தருகவே
கனகக் குன்றை யனகசெழுங்
கனிவாய் முத்தந் தருகவே. (௫)

வேறு

நூலாறு தேர்ந்தவ ருளூற்றுமக் குண்டங்க
ளெனைக்கியழல் பாய மேய
நுவல்புலவ ருதரகுண் டத்திற் சருப்பாய
நோன்மைசான் மேக மெல்லாஞ்
சாலாறு பாயவலை யெறியுததி பாயத்
தவாதருவி வரைகள் பாயத்
தையலார் குரிசிலார் மேற்சம்ப ராரிபொழி
சரமெலாம் பாய மலரிற்
காலாறு பாயவம் மலர்மதுப் பாயக்
கமழ்ந்தபட் டத்தி னின்றுங்
கற்பங் கழுத்தொடிய வாளைபா யப்பொய்கை
கருமேதி பாய மிக்குப்
பாலாறு காலாறு பாய்தொண்டை நன்னாட
பவளவாய் முத்த மருளே
பரவுசீ ருலகெலாம் விரவுசே வையர்பிரான்
பவளவாய் முத்த மருளே. (௬)

மேயபல வாரியர் குழாத்தினுட் பூரியர்
விராயதென வாய தூய
வெள்ளோதி மக்குழா நிலைகுலைய மேதிகால்
விசைத்தெழீஇப் பாய வாங்க
ஞயவெடி வாளையோர் பருகிலாங் கலிமோத
வதினுதிர் பழத்தின் வெருவி
யம்மேதி கரையேற வதுகண்ட வவ்வாளை
யாயவா லாமை தீரத்
தூயநெடு வானீர் துளைந்தாடி மீளிற்
றொடக்குநீங் காமை யெண்ணிச்
சோதிமதி மண்டலங் கிண்டமுத தாரையொடு
துனையக் கிழக்கி றங்கும்
பாயதட மலியுந் திருத்தொண்டை நன்னாட
பவளவாய் முத்த மருளே
பரவுசீ ருலகெலாம் விரவுசே வையர்பிரான்
பவளவாய் முத்த மருளே. (எ)

மிக்குவரு வெள்ளத் தெதிர்ந்தேறு பருவரால்
வேகத் துருண்டு போதும்
வேழத்தை முட்டிபு வெகுண்டு வெடிகொண்டுதாய்
விண்ணாந் துளைத்து விரைவிற்
புக்குமகிழ் மழவிளங் கன்றது தெறித்தெழீஇப்
போயதெங் கென்று நாடும்
புந்திப் பெருங்காம தேனுவின் மடித்தலப்
பொர்ம்மல்குழை வெய்த முட்டத்
திக்குநிக முப்பசுப் பொழிகின்ற பால்வரால்
செய்த புழை யூடிறங்கித்

திரைகரை யெறிந்துவரு குடிஞைக்கு முன்புதான்
செய்தபெய ரைப்புதுக்கும்
பக்குநவி லருவளம் படுதொண்டை நன்னாட
பவளவாய் முத்த மருளே
பரவுசீ ருலகெலாம் விரவுசே வையர்பிரான்
பவளவாய் முத்த மருளே. (அ)

வீங்குகரு மேதிபிணர் படுதட மருப்பினால்
விடுபடாக் கடுவே லிவாய்
விடநீக்கி யுட்புகூஉ மென்கரும் பினைமென்று
மென்றுதின் றிடவ ழிதரா
வாங்குநிகழ் சாறப் படப்பையை நிரப்பிமே
லரம்பையந் துடவை மோதி
யாறுகி நெற்போ ரடங்கச் சுமந்துசென்
றலையாழி யிற்கலந்து
தேங்குதிடர் செய்துவரு மாற்றியந் தமிழ்வாய்ச்
செறிந்துவர லாலினி மையாய்த்
திகழ்கின்ற தென்றெண்ணி யாடுநர்க ளுண்டுமகிழ்
தேக்கவெந் நாளுஞ் செயும்
பாங்குபடு செல்வமென் பாற்றொண்டை நன்னாட
பவளவாய் முத்த மருளே
பரவுசீ ருலகெலாம் விரவுசே வையர்பிரான்
பவளவாய் முத்த மருளே. (கூ)

நீளைநேர் மாதரொடு காளைநேர் மைந்தர்க
ளொருங்கிவிளை யாடு பாவி
நெடுவெள்ள முவராழி யுட்புகவ ணூர்குழீஇ
நிறைமலர்கொய் பொழில் வாவிவாய்

வாளைதா யெழவிடபம் வைகுதேத் தடைகீற
மடையுடைந் தென்ன வழியு
மதுவெள்ள மும்புகக் களமர்கள் கருப்பாலை
வழிசாற்று வெள்ளமு மெழீஇ
யாளைபோ துப்படி புகக்கண்ட வறிஞரே
பூாழியு மிதன்க ணைய
வான்றநுண் ணறிவிஞ ராயினென் றோதவமை
யாப்பெரு வளங்கு லாவும்
பாளைவாய் கந்திமென் பாற்றொண்டை நன்றுட
பவளவாய் முத்த மருளே
பரவுசீ ருலகெலாம் விரவுசே வையர்பிரான்
பவளவாய் முத்த மருளே. (௨)

வாரானைப் பருவம்

மண்டல மதிக்குமணி யாத்தவுச் சிப்பூவும்
வன்பட்ட முஞ்சுட்டியும்
வாகுவல யமுமதா ணியுமுதய வெயில்செய
மகத்துவத் தொண்டர்சீர்த்தி
விண்டல மதிக்கவெழ செய்பவாய்ப் புகழெழுதல்
விழையவெழு குறு முறுவலும்
வெண்ணீறு முத்தமா லிகையுமிள நிலவுசெய
வெய்யமன தக்தடத்துந்
தண்டலமை யாகலர் சரோருகப் பதமேற்
சதங்கையுந் தண்டையுமொளி
தவாதெஞ்கிழி யும்படஇக் கலகல விரட்டவுயர்
சைவநிலை யெங்குநிகழக்
கொண்டலமர் கொடைகொண்ட கரகலச் சேவையார்
குலசிகா மணிவருகவே
கொன்றைச் சடாடவியர் மன்றைப் பராவியெழு
குன்றைப் பிரான்வருகவே. (க)

நிலவுவிரி மதியுமொன் பனியுமுவ வாவெனினு
நெஞ்சமெய் பொழுதுநெக்கு
நெக்குருகு வார்மதியு மத்தகையர் கட்பனியு
நேரேயு வத்தல்செய்வ
கலவுசெம் மையுமணமு முடைமைக் கிணங்கவெவர்
கடையினவை யுள்ளவேனுங்

காமுறுவ வளிவிரா வுறமலர்வ வாயகோ
கனகநறு மலரிரண்டு
முலவுதவி லன்புசெறி யுந்தலைப் பெயராமை
யுள்ளவே னும்பெயர்த்தே
யுவகையெங் கட்குவர மறுசமைய யருக்கெலா
முட்குவர முறுவலித்துக்
குலவுபுக ழேபோர்வை யாக்கொண்ட சேவையார்
குலசிகா மணிவருகவே
கொன்றைச் சடாடவியர் மன்றைப் பராவியெழு
குன்றைப் பிரான்வருகவே. (உ)

நீடுமின் பரிவையர் புணர்ப்பென்ம ரும்மைநது
நிகழ்கந்த முங்கெடுதலே
நிலவுமின் பென்மருங் குணமூன்று மொழிகலை
நிரம்பலுறு மின்பென்மரு
நாடுமின் பிருவினைக் கேடென்ம ரும்மல
நசித்தலே யின்பென்மரு
நவில்விக்கி ரகநித்த மின்பென்ம ருந்தோன்று
ஞானமே யின்பென்மரும்
பாடுமின் புயிர்கெடுத லென்மரும் பசுதிமேற்
கெடுதலே யின்பென்மரும்
படுசித்தி யின்பென்ம ரும்பிறரும் வாதம்
படர்ந்துவரு திறனறவளங்
கூடுசெந் தமிழருமை யறிபெருஞ் சேவையார்
குலசிகா மணிவருகவே
கொன்றைச் சடாடவியர் மன்றைப் பராவியெழு
குன்றைப் பிரான்வருகவே. (௩)

செற்றசெங் கன்னல்படு தரளமுங் கந்திச்
செழுஞ்சோலை படுதரளமுந்
திண்மருப் புக்கடாக் களிறுமறை யப்போய
செஞ்சாலி படுதரளமுந்
துற்றபைங் கதலியிற் படுதரள மும்பாலி
துறைதொறு மெடுத்துவீசுஞ்
சுடர்மணிக ளுங்கரும நடவுவோர் வாருபு
சுமந்துகொடு வந்துதூய
முற்றமெங் கணுநிறை தரக்குவித் திடல்கண்டு
மோகமுற் றோடியாடி
முகந்திடறி யெற்றியொன் றக்கிவிளை யாடுசிறு
முண்டகத் தாள்பெயர்த்துக்
கொற்றவன் றருமுதன்மை கொண்டுமிளிர் சேவையார்
குலசிகா மணிவருகவே
கொன்றைச் சடாடவியர் மன்றைப் பராவியெழு
குன்றைப் பிரான்வருகவே. (ச)

மாயா மலங்கரும மலமிவைக் கேதுவா
மலம்வேரொடுங் கழன்று
வலியதன் சத்திகெடு மாறுதிரு வருள்பதிய
வநுதுபதி செம்மலர்த்தா
ளாயாத வெம்மனமு மகலாத தாளடிய
ரவிர்புதல்வர் தோழர்தாங்க
ளடைந்தமார்க் கம்பொலிய வெண்ணுந் திருத்தா
ளராவுரி நிகர்த்த தூசு
காயாத கானீத்த மலரொடு விரித்தவிக்
கடையிற்பெ யர்த்துவைத்துக்

கருங்கொண்டல் போல்வானு மிகையெனக் கடல்சூழ்ந்த
காசினியு ளாரையெலாங்
கூயா தரிக்குங் குணந்தழுவு சேவைபார்
குலசிகா மணிவருகவே
கொன்றைச் சடாடவியர் மன்றைப் பராவியெழு
குன்றைப் பிரான்வருகவே. (ரு)

வேறு

நலத்தி னுயரும் பழையனூர்
நாளும் பொலியு மவையகத்து
நலிவு புரிநீ லியைக்கண்டு
நடுங்கா நின்ற வணிகனுக்கு
நிலத்தி லியனின் னுயிர்க்கிறுதி
நேரு மாயி னியாமெல்லாம்
நெருப்பின் முழுகி யுயிர்துறப்போம்
நீயோ ருதியென் றுரைத்தபடி
வலத்தி னுயரச் சொற்றவரு
வண்ண மெழுநாக் குழி முழுகி
வடவா ரணியத் தாடொருவர்
மலர்த்தா ளடைந்த வெழுபதின்மர்
குலத்தி னுதித்தாய் நன்மழைபெய்
கொண்டல் வருக வருகவே
குன்றைப் பொருமா ளிகைக்குன்றைக்
கோமான் வருக வருகவே. (சு)

அண்ட மளவும் வரைநாட்டி
லரசர் கலக மாதலினு
லாங்காங்கொருவி வணிகரொரா
மயனுட் டகம்புக் கினிதமர்ந்து
விண்ட கலகத் திறந்தெரிந்து
மேய தந்த யிடப்புக்க
விதமுள் ளுணர்ந்து தஞ்சரணு
மேவி யிருந்த மடக்கொடியை
மண்ட வழைத்துக் கொடுசென்றிம்
மடமா தினைக்கொள் ளுதிரென்ன
மயங்கல் கரன்டு தங்கையெனும்
வாய்மை கொடுமைத் தனக் கேண்மை
கொண்ட குலத்தி னுதித்தருள்பெய்
கொண்டல் வருக வருகவே
குன்றைப் பொருமா ளிகைக்குன்றைக்
கோமான் வருக வருகவே. (௭)

விற்றங் கியவி பூதியினுல்
விளர்ப்புற் றன்பின் வழியியங்கி
வேறு வேறாம் பரசமைய
வெய்ய கோடை முழுதொழியச்
சிற்றம் பலநா யகர்கருணைத்
திரைவா ரிதியிற் படிந்துண்டு
திசையெங் கணுந்தோற் றிடமின்னித்
தீய வொழுக்கந் தபக்கறுத்துக்
கற்றங் கமையார் மலத்துன்பங்
கழல வரமா முழக்கெழுப்பிக்

கருதா நின்ற திருத்தொண்டர்
காமர் வாய்ந்த சரித்திரமாங்
கொற்றம் பொலியு மழை பொழிந்த
கொண்டல் வருக வருகவே
குன்றைப் பொருமா ளிகைக்குன்றைக்
கோமான் வருக வருகவே. (அ)

விள்ளு மலரா தனத்தானும்
வெய்ய சுதரி சனத்தானும்
விரும்பு மதிகா ரக்கதையா
விளம்பா நின்ற கோல்கொள்ள
நள்ளும் பிரம சரியரெலா
நாடும் பலாசக் கோல்கொள்ள
நான்கா மாச்சி ரமத்தமைந்தார்
நயந்து முந்நூழ்க் கோல்கொள்ளத்
தெள்ளும் வணிகர் குலமெல்லாந்
தேற்றுந் துலாக்கோ லதுகொள்ளச்
செம்பொன் மௌலி யரசரெலாஞ்
செங்கோல் கொள்ளச் சிறுகோல்கைக்
கொள்ளுங் குலத்தி லுதித்தவருட்
கொண்டல் வருக வருகவே
குன்றைப் பொருமா ளிகைக்குன்றைக்
கோமான் வருக வருகவே. (கூ)

எள்ளுந் திறத்துப் பரசமய
ரேறு வருக தேறுதலி
லெங்க ளுணர்வின் கணுமதுரித்
தினிக்கு மிருங்கோற் றேன்வருக

தெள்ளும் புலத்தார் பெறுகாம
　　தேனு வருக வருகந்தர்
　சிந்தா மணியைப் பொருட்படுத்தாச்
　　செல்வச் சிந்தா மணிவருக
வுள்ளு மவருக் கெய்ப்பிடைவைப்
　　பொத்துள் ளெழுமொள் ளொளிவருக
　வொழியாப் பத்திக் கடல்வருக
　　வுலவா தமைந்த சிவபோகங்
கொள்ளுஞ் சைவப் பயிர்வளர்க்குங்
　　கொண்டல் வருக வருகவே
　குன்றைப் பொருமா ளிகைக்குன்றைக்
　　கோமான் வருக வருகவே. (ω)

அம்புலிப்பருவம்

பாடுமதி யோவெனப் படுதலால் வாய்விண்டு
 பதினுயிரஞ் சுரும்பர்
  பண்பாட வின்னறவு வீசுகழு நீர்மாலை
 பாங்குற வுவந்திடுதலா
னீடுசுடர் படுசம்பு வொடுகூட லாற்கலை
 நிரம்பத் தழைத்திடுதலா
  னெடியவம் பரவையல றத்தோன்ற லாலென்று
 நிகழ்சாந்த மேயுடைமையால்
வாடுதலில் சேக்கிழா னுதலா னருமேர்
 வளந்தழுவ லாலெமையன்
  மானுத றெரிந்துவரு கென்றழைத் தான்மழைபெய்
 வானங் கிழித்து மேற்போ
யாடுகொடி மாளிகைக் குன்றைநக ராளியுட
 னமபுலீ யாடவாவே
  யருளுருத் தேசுபொலி யருண்மொழித் தேவனுட
 னம்புலீ யாடவாவே. (க)

மேயவம் போருக மெலாங்குவி கரத்தினை
 விராமனை யடங்கவளவா
  வியன்சாலி யொடுபொலிய மகிழ்வையா லாரறவர்
 விழியின்வெளி வந்தொளிருவை
பாயபர மன்சடா டவியமரும் வரநதிப்
 பந்தமுளை நந்தமர்கரப்

பண்ணவனு மிவையெனப் பல்லுயிரு மேம்பிடப்
படிகருவி யாய்நின் றனை
நேயமிகு மிவையாதி யாலெங்கள் பெருமானை
நிகரா திராயடிக்கு
நிலையேழு கொண்டமையி னுலகேழு மேயென
நிரம்புபா வலர்புகழுதற்
காயமணி மாளிகைக் குன்றைநக ராளியுட
னம்புலீ யாடவாவே
யருளுருத் தேசுபொலி யருண்மொழித் தேவனுட
னம்புலீ யாடவாவே. (௨)

இரவோ னெனத்திரிவை நீமகாப் பிரபுவென
வெங்களை யன்பொலிருவ
னிகழ்ச்சிசால் கள்வனை யுவப்பைநீ யுவவாம
லிவன்வெறுப் பானொன்று
முரவோனெம் வள்ளலே நல்லோ னெடுத்தினி
யுரைப்பதெவ னீயல்லோனே
யுயர்வினு லெமன்வான வன்கா னுரைப்பா
ருனக்குமொரு தானவப்பேர்
பரவோன லாதவ னெனல்குறித் தல்லவோ
பாதிகொண் டானின்னையெம்
பண்ணவனை முழுமையுங் கொண்டனன் காண்மணிப்
பணியெனத் தோள்புனைந்த
வரவோ னுணர்ந்திடுதி குன்றைநக ராளியுட
னம்புலீ யாடவாவே
யருளுருத் தேசுபொலி யருண்மொழித் தேவனுட
னம்புலீ யாடவாவே. (௩)

சாறுசால் வீதித் திருத்தில்லை யம்பலந்
தன்னிலெஞ் ஞான்றுநின்று
தாண்டவ நவிற்றியுல குய்யச் செயும்பரம
சற்குரவ னினிதுசெய்யும்
பேறுமே வியவனுக் கிரகமுழு தும்பெற்ற
பெரியோ னிவற்குவானோர்
பேணுகுர வன்பாங்கர் நிக்கிரக மேபெற்ற
பேதைநீ மாற்றுயர்ந்து
வீறுசெம் பொன்னோ டிரும்பொத்த போதினும்
மேவொப் புருமைமன்னும்
விண்ணு முணருங்கருணை நினையமைழத் தகைந்த
விதமோர்ந்து கொடியோடும்வா
னாறுதோய் சூளிகைக் குன்றைநக ராளியுட
னம்புலீ யாடவாவே
யருளுருத் தேசுபொலி யருண்மொழித் தேவனுட
னம்புலீ யாடவாவே. (ச)

எம்மையினி தாள்பவன் செம்மைமதி யோனீ
யியற்கையே வெண்மைமதியோ
னெற்றைக்கு மிருதண்மை யுடையரோ டுறவுகொளு
மியல்பினு னெங்களையன்
வெம்மையுடை யவர்களொடு மதிதொறும்
விராயுறவு கொள்ளுவோனீ
வியக்குமொரு தன்மையோ னெங்கள்இரு பாமூர்த்தி
மெய்மையொரு கால்வளருவாய்
மும்மையுல கறியவொரு காற்றேய்கு வாயிவை
முயங்காதொர் காலொழிகுவாய்

மொழியுநீ யிவையோர்ந்து யாடவா வென்றது
முழுக்கருணை காணெஞ்ஞான்று
பர்மையனை யார்மருவு குன்றைநகராளியுட
னம்புலீ யாடவாவே
யருளருந் தேசுபொலி யருண்மொழித் தேவனுட
னம்புலீ யாடவாவே. (௫)

குறையுடைய பாம்பொன் றெடுத்துண் டுமிழ்ந்திடக்
குலைகுலைந் துழல்வை யெங்கள்
கோமான் பெருங்கல்வி யாட்சியை யுணர்ந்துசெங்
குருமணிச் சூட்டுமோட்டு
நிறைவுகெழு துத்திப் பணாடவிப் பாம்பொன்று
நேரடைய மன்றுணறு
நிலையின்ற தொருபரவை யிலகுமேவ பாரமென
னென்னுனைத் தனையுமெண்ணோன்
முறையினொரு சிறுதூக்கி னெழும்பரவை யும்புக
முடித்துற நிறுத்தானிவன்
மொழியெங்க டம்பிரான் வல்லப முணர்ந்திலைகொன்
முத்தமா ளிகைவானயாற்
றறைமணித் திடராய குன்றைநகராளியுட
னம்புலீ யாடவாவே
யருளருந் தேசுபொலி யருண்மொழித் தேவனுட
னம்புலீ யாடவாவே. (௬)

செறிதமிழ்ச் சங்கத்து முதன்மையோ னன்பினைந்
திணையென நவின்றநூலிற்
செப்பிய விதிப்படிக் கிரிகுழைத் தெழுதுகட்
செய்யவாய் வெண்ணகைநலார்

முறிவற வணங்குதோ றெருவிடுத லால்வளரு
மொய்ம்புபெற் றனையெனாளு
மொய்த்தவெரு விடுதலத ஞல்வளர்த லுழவுதொழின்
முயலிவன் காட்டுதொழிலே
மறிவரிய விங்கன்றி யுள்ளுணர்ந் தனையென்னின்
வாராதி ருப்பைகொல்லோ
மதியோ னெனும்பெயர் குறிப்புறு மற்கவிக
மகன்வாதி வாக்கியாய
வறிவர்கழ கம்பரவு குன்றைநக ராளியுட
னம்புலீ யாடவாவே
யருளுருத் தேசுபொலி யருண்மொழித் தேவனுட
னம்புலீ யாடவாவே. (எ)

பெருநாவ லோவெனு முழக்கறு மென்பாற்
பிறங்குபயிர் கொடிசெடியெலாம்
பேணுங் கருக்கொள்ள நீயுபக ரித்தனுட்
பேணு திருந்தானலன்
றிருநாவ லூரர்சீ காழியார் கூனறத்
திருவாய் மலர்ந்தசொற்பச்
செயிர்கொணின் கூறைழிப் பான்வாய் மலர்ந்துகூன்
செய்யுளினு முறவைத்திலா
னொருநாவ லொடுபெயர் பெறும்பொலத் தினுமருமை
யுறநவில் புராணத்திறை
ரொப்பிலா வெங்கள்பெரு மானட்பு மதிநிற்
குயிர்க்குறுதி செய்வதாகு
மருநாவ லோர்பரவு குன்றைநக ராளியுட
னம்புலீ யாடவாவே.

யருளுருத் தேசுபொலி யருண்மொழித் தேவனுட
னம்புலீ யாடவாவே. (௮)

தலைமயிர் பறித்துமறை யிற்பா யுடுத்துந்
தழைத்திரள்கை வைத்துமுழலுஞ்
சழக்கர்மத மாங்களங் கம்பரவ னீக்கியுயர்
சைவநிலை யெங்குமாக்கு
நிலையுடைய தம்பிரா னின்களங் கம்போக்கி
நிகழ்புனித மேயாக்குவா
னீடுமிதன் மேலுறுதி யென்னைகொ னினக்கின்னு
நேரளப் பரியசான்றோர்
கலைபலவு மோருருக் கொண்டனைய ரருளுக்கு
காதலார் நிற்கவுநினைக்
கடைக்கணித் தாடவா வென்றழைத் ததுபெருங்
கருணையே கங்கையினுமிக்
கலைமருவு புனல்வளக் குன்றைநக ராளியுட
னம்புலீ யாடவாவே
வருளுருத் தேசுபொலி யருண்மொழித் தேவனுட
னம்புலீ யாடவாவே. (௯)

காதலொடு வாவென் றழைத்தவுடன் வந்திலான்
கருதியதெ னென்றுசற்றே
கறுக்கச் சினத்தல் கூடாதுநாண் பூண்டான்
களங்கத் திறத்தினென்று
போதலுற யாம்புகன் றேமினி முனிந்திடிற்
போக்குவே றில்லையாகும்

புன்மையா னிவனென்றோர் கவிகூறின் முக்கட்
புராதனனு முனைவெறுப்பன்
வீதலுற லேயன்றி வேறொன்று முள்ளதுகொல்
விளைகுவ தனைத்துமோர்ந்து
மேயினேன் மேயினே னென்றடையி னலமுண்டு
மேலுலக வாழ்க்கையோர்மிக்
காதலுற விழைதருங் குன்றைநக ராளியுட
னம்புலீ யாடவாவே
யருளுருத் தேசுபொலி யருண்மொழித் தேவனுட
னம்புலீ யாடவாவே. (௰)

சிற்றிற்பருவம்

வாருந் திருவீ தியினொருசார்
வண்ணித் திலங்கள் கொடுமுயன்று
வகுக்குந் திறத்தே யறிவுசெலு
மாண்பா னினது வரவுணரா
தாரு மிருக்கை யெழாதிருந்தோ
மறிந்து தருக்கி யிருந்திலமா
லண்ண லவைதுட் கொண்டுபகை
யமையப் பாராட் டுதலழகோ
வோரும் புகழ்க்கற் பகத்தளிக
ளொருங்கு மொய்ப்ப தேவனென்றே
யும்பர் நடுங்கி நிலைகுலைய
வொருவேற் றுமையு முணர்வரிதாச்
சேரும் பொழிற்றண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (க)

ஒழிக்குந் திறத்தி னருகந்த
னுறையா நின்ற பாழிகொலவ்
வுறுவ ரமரும் பள்ளிகொன்மற்
றுள்ளா ராய பரசமயர்
பழிக்கும் படிவா ழிருக்கைகொல்யாம்
பாங்கிற் புரியிச் சிறுவீடு

பதத்திற் சிதைத்தால் வருகின்ற
பயன்புண் ணியமோ புகழ்கொல்லோ
சுழிக்குஞ் செலவிற் பாலிநதி
சுரந்து பாய மாலியானைத்
தொண்டை யெடுப்பு மறையும்விதந்
துவன்றி வளர்ந்து விளைசெந்நெல்
செழிக்கும் வயற்றண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (உ)

வெய்ய வமையும் பரசமய
விருப்பஞ் சுமந்த திருவில்லார்
வினையைச் சிதைத்தி யவர்மாயை
வியச் சிதைத்தி யாணவமு
மையச் சிதைத்தி யிவைசிதைத்தா
ளுடும் புகழ்புண் ணியமிரண்டு
நாளு நினக்கு மேன்மேலா
நகையா மெங்கள் செயல்சிதைத்தல்
வையம் வியக்குஞ் செங்கரும்பும்
வாழைக் குலையும் பசுங்கமுகும்
வயங்கு மிளநீ ரிலாங்கலியு
மகவா னவைக்கோ ரலங்காரஞ்
செய்ய வுயர்தண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (௩)

பொருந்து நிலத்தே ராலுழுதல்
புகழாம் விதியு ம.துவாகும்
பொருந்தா நிலங்கா லாலுழுதல்
புகன்ற விரண்டு மொன்றுமோ
வருந்து மரிய திருவடியு
மண்டு புழுதி யடையுநறு
மலர்தோய் பவைமற் றிதுதோய்தல்
வழக்கோ கண்டார் சகிப்பாரோ
முருந்து முறுவன் மடமாதர்
முயங்கும் பொழில்வாய்க் கருஞ்சுரும்பர்
முரலா நின்ற பண்கேட்டு
முகந்து கொடுக்கும் பொற்காசிற்
செருந்து மலர்தண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (௪)

உற்றார் சகியார் புனலாட்ட
லுரியார் பலரு மடிக்கடியிவ்
வொல்லாப் புழுதி தோய்வெவனென்
றுரைப்பார் தவஞ்செய் தருமருந்திற்
பெற்றார் செவியோ ரினும்பதைப்பார்
பிறங்கக் காணி லென்படுவார்
பேசா வருமை பாராட்டிப்
பேணி யெடுப்பா ரையுஞ்சினப்பார்
கற்றா ரரிய நூல்பலவுங்
கண்டார் விளங்க நூலினுரை

கரைந்தார் வரைந்து சிவனடியிற்
கலந்தார் கடிந்து பரசமயந்
செற்றார் செறிதண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (௫)

தாங்கும் வளவ னனபாயன்
றன்கண் மணியா யவனமைச்சர்
தங்கள் சூளா மணியாயுத்
தமச்சோ ழப்பல் லவனெனும்பே
ரோங்கும் படிகொள் வின்மணியா
யுலக்கு மடியார் சரித்திர முற்
றுரைசெய் தருள்சிந் தாமணியா
யுயர்வு பூணி னிளப்பருவ
வாங்கும் பிறைநன் னுதலார்செய்
வண்டல் சிதைக்க வேண்டுவதோ
வாழைக் குருத்து மதிநடுப்போய்
மாரன் குடைக்கோர் காம்பாகித்
தேங்குந் திருத்தண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (௬)

ஏத மகல வளவன்முனை
மேற்று குடிக ளொருநாற்பத்
தெண்ணா யிரத்து ளொருகுடியென்
றியம்பே மபய னமாத்தியருட்

போதா ருவு மொருவனெனப்
புகலேம் புராணஞ் செய்தாருட்
பொலியு மொருவ னெனநவிலேம்
புகலின் மூவ ருளுமொருவ
னாத மகன்ற பரமனென
நவிலி னடைவ தடையுமென
நன்று தெரிந்தே மெங்கள்செய
னயவா திருக்குந் திறமென்னே
சீத வளத்தண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (எ)

பொன்னஞ் சிலம்பு புலம்பமன்
பொருந்தித் துளையுள் விழைவடையிற்
பொலியும் பற்ப லுபநிடதர்
புகறல் கேட்டு நீரொருவு
முன்னங் கொள்சிற் சிலர்நுதலின்
முயங்கிப் படிந்த மண்டேய்ந்து
முருங்கத் துளைதல் கூடிடினம்
மோக மவர்நீத் துய்வாரே
கன்னங் கரிய கடாப்பாய்ந்து
காமர் பொய்கை நீர்கலக்கல்
கழிந்தோட் டெடுக்க வராலெழுந்து
கடுக மோதப் பலவுதிருந்
தென்னம் பழத்தண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே

செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (அ)

மாறு படுமன் னவரெனினும்
வளவன் கழற்கா ளுழினவர்வாழ்
மணிமா ளிகைகண் மிக்குயரு
மாறு விடுப்பாய் மறையோர்முற்
கூறு படுநம் பரனடியார்
குறிப்புள் ளுணர்ந்து நெடுவானுங்
குறுக நிமிர்மா டங்கள்பல
குயிற்றிக் கொடுத்துக் குடியமைப்பாய்
வேறு படுமா றியாம்வகுத்த
வீட்டை விடுத்துச் செலின்வரலென்
வேழக் கரும்பின் சாறோடி
விரிந்த கரம்பும் பாய்ந்துகுழை
சேறு படுதண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (௯)

அலைக்கும் புனல்சூ ழம்பலத்தி
லாடும் பெருமா னருள்பெற்று
லவன்செய் தொழிலோ ரைந்துண்டு
வமைந்த தொழிலோ மேற்கோட
னிலைக்குங் கடையென் றொழித்தனையோ
நினையா நிற்கு மனுக்கிரக
நீயே யதுசெய் யாவிடினெந்
நிரப்பு நீக்கு பவரியாரே

மலைக்கும் பிறவிப் பிணிமருந்தே
வாழ்த்து வார்சிந் தாமணியே
வயங்குஞ் சைவப் பெருவாழ்வே
மாறாக் கருணை மாக்கடலே
சிலைக்குந் தமிழ்த்தண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே (௮)

சிறுபறைப்பருவம்

ஆயபர சமயக் கருங்கடா யானைக்
கரிக்குருளை வாய்முழக்கு
மரும்புகழ்ச் சைவப் பசும்பயிர்க் குலகுசூ
மாழியுண் புயன்முழக்கும்
பாயமிடி யாளருக் களவில்பொன் சொரிசெய்த
பண்டார வாய்திறந்து
பலவுங் கவர்ந்திடும் வினைநெறித் திடுகொடைப்
பயன்முரசி னைமுழக்கு
நேயமிகு வளவர்பெரு மாற்காக வப்பரி
னோர்ந்ததன் படையெழுப்பு
நிலாம்பணை முழக்குமா கக்குணின் மலர்க்கைகொடு
நிகழ்பாலி வளனுணர்ந்து
தேயமுழு தும்பரவு தொண்டைவள நாட
சிறுபறை முழக்கியருளே
தென்றலங் கன்றலவு மன்றவொண் குன்றைமுனி
சிறுபறை முழக்கியருளே. (க)

ஓங்குமுனி வரரிருவர் கைகுவித் தரமுழக்
குறவெழுப் பிக்களிக்க
உலகமுழு தீன்றசிவ காமவல் லித்தா
யுமேலாசனம் விடுத்துநிற்கப்
பாங்குபுனை செம்பொனம் பலநடன நவிலும்
பரஞ்சோதி மதுவொழுக்கும்

பச்சைத் துழாயண்ணன் மத்தள முழக்கினும்
பரவுபே ருவகைபூப்ப
வாங்குதிரை யாற்பாலி வீசுசெம் மணியும்வெள்
வயிரமுங் கரைவிராவ
வண்படிகர் மேயும்வளை கோட்டெருமை யதுகண்டு
வாய்வெரீஇ யோட்டெடுக்குந்
தேங்குதிரு வம்பரவு தொண்டைவள நாட
சிறுபறை முழக்கியருளே
தென்றலங் கன்றுலவு மன்றவொண் குன்றைமுனி
சிறுபறை முழக்கி யருளே. (௨)

புகழ்சரியை கிரியையை யனுட்டித்து வருகின்ற
புண்ணியப் பேற்றினார்க்குப்
புலரியிற் சிவபிரான் றளியெழுஞ் சங்கமுற்
போதரு முழக்காகவு
மிகழ்வில்சிவ யோகசா தனமரீஇ யப்முறை
யியங்குதிற லாளருக்காங்
கெழுகின்ற சங்கபட கம்பேரி யாதியி
னிசைப்பெரு முழக்காகவு
மகழ்கின்ற பாலியாற் றலையெழீஇக் கற்பக
மலைத்தோட வதனடிக்க
ணவாய்நின்ற காமதே னுவைநோக்கி நின்று
லமைந்ததிப் படரெனநனி
திகழ்கின்ற செல்வமுயர் தொண்டைவள நாட
சிறுபறை முழக்கியருளே
தென்றலங் கன்றுலவு மன்றவொண் குன்றைமுனி
சிறுபறை முழக்கியருளே. (௩)

ஆன்றசிவ புண்ணிய முழக்கமும் பற்பலவ
ராயவடி யவர்தம்வரலா
றாகிய சரித்திர முழக்கமுந் தெய்வமண
மகலாத தமிழ்முழக்கு
மேன்றபல வறமுழக் கமுமிணை யிலாதாய
வினியதிரு வருண்முழக்கு
மெய்துதற் கரிதாஞ் சிவானு போகப்பே
ரிரும்பெரு முழக்குமான
மான்றபைங் கமுகம் பொழிற்றலைத் தவிர்செய்ய
மதுவநிறை தேத்தடைக்கண்
வான்பிறைக் கோடுதற் கவரின னெனக்கீள
வாவிகுள மோடையெங்குந்
தேன்றவழ வதுவிழுந் துண்டீர வளநாட
சிறுபறை முழக்கியருளே
தென்றலங் கன்றுலவு மன்றவொண் குன்றைமுனி
சிறுபறை முழக்கியருளே. (௪)

வில்லூரு மணிமோலி வளவர்பெரு மான்பொனடி
வீழாத மருவலர்க்கும்
வெண்ணீறு கண்மணி புனைந்தைந் தெழுத்தெணு
வீணராஞ் சமயருக்கு
மெல்லூரு மொண்சிவ மணங்கமழ்த லில்லா
தியைந்தசிந் தாமணிமுத
லெந்நூற்கு நெய்தலம் பறைமுழக் கேடாக
வெல்லொளி மழுக்குமேனிச்
சொல்லூரு மெம்பிரான் பெருமதம் பொழிமண்
டுழாங்கைமா வியானைதந்த

தோற்போர்வை போர்த்தெனத் தென்றல்வந் துலவவழ
றேற்றுதே மாஞ்சோலைமேற்
செல்லூரு மேன்மையமை துண்டீர வளநாட
சிறுபறை முழக்கியருளே
தென்றலங் கன்றுலவு மன்றலொண் குன்றைமுனி
சிறுபறை முழக்கியருளே. (௫)

வேறு

பதிருந் தரமற வின்பா லளவிப்
பிழிசுவை மதுவிரவிப்
பிறங்கிய புல்ல கண்ட நிறீஇச்சுவை
பெருங்கண் டுங்கூட்டி
யெதிரும் பொருளில் பலாக்கனி மாங்கனி
யிவைவா ழைக்கனிமு
னியையு முழுக்கனி முந்திரி கைக்கனி
யிவ்விர தமுநாட்டி
யதிருங் கடலமிர் தமுமு ளுறுத்தி
யவாங்குழல் வீணையிசை
யத்தனை யும்புக வைத்துச் சிவமணா
மகலா தேகமழ
முதிரு மருட்கவி பாடிய புலவன்
முழக்குக சிறுபறையே
முழுமணி மாடக் குன்றத் தூரன்
முழக்குக சிறுபறையே. (௬)

அத்தி தருங்கவி யென்மரு நன்று
வரைந்துதி ரம்மட்டோ
வவாவிய புத்தி தருங்கவி யென்மரு
மதுமட் டோவின் னுஞ்
சித்தி தருங்கவி யென்மரு மெல்லாத்
தீர்த்தங் களு முமா
செய்யாச் சுத்தி தருங்கவி யென்மருஞ்
செப்பிய வம்மட்டோ
பத்தி தருங்கவி யென்மரு மாகிப்
பாரிற் புலவரெலாம்
பல்லா றேதுப பாராட் டக்கதி
பற்றிய பல்லோர்க்கு
முத்தி தருங்கவி பாடிய புலவன்
முழக்குக சிறுபறையே
முழுமணி மாடக் குன்றத் தூரன்
முழக்குக சிறுபறையே. (எ)

கனிவி லெமைப்பொரு வார்களு நெஞ்சு
கரைந்து கரைந்துருகக்
காமரு பத்தியும் வயிராக் கியமுங்
கவினக் குதிகொள்ளத்
தனிவில்பொன் மேருவெ னக்கொடு திரிபுர
தகனம் புரிபெருமான்
றயங்குபொ னம்பல நின்றுபல் லோரனு
சவிசெய நடநவில
நனிவி ளிடும்புகழ் மிகுசம் பந்தரு
நாவுக் கிறையவரு

நாவலர் கோவுஞ் சிரகர கம்பித
நன்கு புரிந்தருள
முனிவி றமிழ்க்கவி பாடிய புலவன்
முழக்குக சிறுபறையே
முழுமணி மாடக் குன்றத் தூரன்
முழக்குக சிறுபறையே. (அ)

நந்து புராணமெவ் வளவா யிற்றென
நாடிறு பயபாய
னகைமகிழ் பூப்ப மணிக்கா லாயிர
நண்ணிய மண்டபவாய்
வந்து விராயு மிடத்தி னமர்ந்து
வயங்குறு கையேட்டின்
மாண்பார் கண்டங் கொண்டங் கெழுதுநர்
மாறு தேயெழுதப்
பிந்து வரைந்த வெழுத்தினு மொன்றும்
பெயரா தக்கரமாம்
பெயர்ப்பொரு டேற்றுபு நிலைபெற யார்க்கும்
பெட்கும் விருப்பமெழ
முந்து தமிழ்க்கவி பாடிய புலவன்
முழக்குக சிறுபறையே
முழுமணி மாடக் குன்றத் தூரன்
முழக்குக சிறுபறையே. (கூ)

தங்கு தமக்கெதிர் நின்றுள முருகத்
தரிசித் திடுவளவன்
றன்செவி பரிசன ரஞ்செவி மறையவர்
தஞ்செவி யுங்கேட்க

வெங்கு மளாம்புக ழிச்சே வையர்கோன்
யாமே முதனல்க
வெம்மடி யார்வர லாறு முழுக்க
வினிக்கப் பாடினனாற்
பொங்கு விருப்பிற் கேட்குக வென்னாப்
பொன்னம் பலவாணர்
பொலிதிரு வாக்கடி ஞெகிழியி னொலியொடு
பொற்ப வெழுப்பவருண்
மூங்கு தமிழ்க்கவி பாடிய புலவன்
முழக்குக சிறுபறையே
முழுமணி மாடக் குனறத் தூரன்
முழக்குக சிறுபறையே (௭)

சிறுதேர்ப்பருவம்

மருவாய் நறுந்தா தகிக்கொடிங்கல் வளவர்கோ
மகனுட னிவர்ந்திரு கையு
மணிக்கவரி வாங்கிவீ சக்கற்ப கப்பூ
மகிழ்ந்துவா னுடர் தூற்றப்
பெருவாய் திறந்துபட கம்பேரி முதலாம்
பெரும்பணை யெலா முழங்கப்
பிறங்குமூ வாயிரவர் முதலியோர் மறையொலி
பிறங்கத் தொடர்ந்து போதக்
கருவா யுறுமற்றை யாருந் தலைக்குமேற்
கைகுவித் தேத்தி மேவக்
கருதும் புராணமுடி விற்குஞ் சரத்தில
கடத்திவர்ந் தோங்கு தில்லைத்
தெருவா யுலாப்போது சேவையர் குலாதிபன்
சிறுதே ருருட்டி யருளே
சிறுகோ லெடுத்தரசு செங்கோ னிறுத்தினோன்
சிறுதே ருருட்டி யருளே. (க)

முறியுமல ரும்பொருவு திருமேனி யுமையம்மை
மூவுல குயத் தழுவுபு
மூரிப் புனற்கம்பை யெம்பிரான் றிருமேனி
முற்றுங் குழைத்த ஞான்றி
லறியும்வகை யறமெலாம் பொலியவிரு நாழிநெல்
லளந்தப் பிரான் கொடுக்க

வனையமா தேவியேற் றேற்றகை யுயிர்த்தமக
ளா லுயிர்த் தோர்க ளோநன்
னெறியுநல னும்பெருக வுளரெனல் குறித்தவர்கை
நீட்டப் பணிந்து வாங்கி
நீடுங் கொழுக்கொடுதம் மனையுதவி யானனி
நிரம்பப் பெருக்கு குடியுட்
செறியுமொரு குடியாய சேவையர் குலாதிபன்
சிறுதே ருருட்டி யருளே
சிறுகோ லெடுத்தரசு செங்கோ னிறுத்தினோன்
சிறுதே ருருட்டி யருளே.

வெருவப் பகைக்கடல் சுவற்றழ லரும்புகண்
விரைத்தாத கித்தொ டையலான்
வீசவீ சப்பெற்று வாம்பரி யுகைத்துமிளிர்
வெங்கடாக் களிறு கைத்து
முருவக் கதிர்த்தரள மாலைகால் யாத்திட்ட
வொள்ளொளிய யான மூர்ந்து
மொருநம்பி யாரூர னைப்புகலி யாண்டகையை
யொப்பாயி னைய தான்று
மருவப் பொலிந்தமட் டேரூரின் முதலடி
மரீஇய விருவரு ளொருவரு
மானுவாய் வையக மெடுத்தேத்த நிறைபுனல்
வயங்குமூ ருணிநி கர்த்த
திருவப் பெருக்கினமை சேவையர் குலாதிபன்
சிறுதே ருருட்டி யருளே
சிறுகோ லெடுத்தரசு செங்கோ னிறுத்தினோன்
சிறுதே ருருட்டி யருளே.

வசைதவிர் வினைத்திட்பம் வாய்ந்தாக வப்பாரின்
மாற்றல ரெதிர்ந்த காலை
மழைமதக் களியானை வாம்பரி சயந்தனமுன்
மற்றுள வரூதி னியெலா
மசைவில்பல் படைக்கலங் கொடுநூழி லாட்டுபுப
லர்று வெழுந்த நெய்த்தோ
ரவ்வனிக வழனிழூத் தோடியுவ ராழிபுக்
களவிறிடர் செய்ய நோக்கி
யிசைமல ரலங்கலொடு வாகையுஞ் சூடியா
ரெய்தப் புனைந்த பெருமா
னிரும்புலியை மேருமுடி யேற்றிப் பெருந்தே
ரிணங்குற வுருட்டி நேமி
திசைதிசை யுருட்டிடச் சேவையர் குலாதிபன்
சிறுதே ருருட்டி யருளே
சிறுகோ லெடுத்தரசு செங்கோ னிறுத்திடுவோன்
சிறுதே ருருட்டி யருளே. (௪)

சாதகப் பறவைக் கிரும்புயற் றுளியுஞ்
சகோரத்தி னுக்கு நிக்குஞ்
சந்திரன் விடுங்கரமு மம்புயத் திற்கேழு
தாம்பரித் தேரி ரவியு
மேதக வுறுந்தவத் திற்கருளு மவ்வருள்
விளக்கத் தினுக்கு ழுவனு
மேவருங் கல்விக்கு நுண்ணறிவு நுண்ணறிவு
விக்கத்தி னுக்கொ ழுக்கு
மோதக விலாதமைந் தாங்கருள் வழிச்செலீஇ
நோய்ப்பிறவி போக்கு வார்க்கு

நோற்றவர் புராணமில் லாதமை கராதா
னவன்றெம்மை யாண்ட பெம்மான்
றீதக மதித்திடாச் சேவையர் குலாதிபன்
சிறுதே ருருட்டி யருளே
சிறுகோ லெடுத்தரசு செங்கோ னிறுத்தினோன்
சிறுதே ருருட்டி யருளே. (ரு)

எய்குன்ற வார்சிலைப் பெருமா னுளத்துவகை
யெய்த மறையோர்கள் சூழும்
மியையவுப கரணமெல் லாந்தகச் சேர்த்தினிய
தென்னுமொரு தேத்த மர்ந்து
பொய்குன்ற யாககுண் டத்தழ லெழுப்பமேற்
போயபூம் புகைவா னொடு
பொலியுமுச் சைச்சிரவ மீயிராவ தந்தான்
பொறுத்த நிறமே வச்செயா
மெய்குன்ற வந்தவா றென்னெனக் கற்பகம்
வெதும்பப் புரிந்து பின்னும்
விண்ணு டடங்கவு நண்ணு வரம்பையர்
விழித்துணை யொருங்கி மைப்பச்
செய்குன்றை யம்பதிச் சேவையர் குலாதிபன்
சிறுதே ருருட்டி யருளே
சிறுகோ லெடுத்தரசு செங்கோ னிறுத்தினோன்
சிறுதே ருருட்டி யருளே. (சா)

புழுங்குங் கதிர்ப்பரிதி யெழுமுறுக் குடைமுகப்
புண்டரீகத்த டத்துப்
பொலிதரச் சூழ்ந்துநிற் கின்றதரு விடபமலர்
பொழிமது முழுக்க வீழ்ந்தே

யெழுங்குங் குமத்தோ ளிணைந்தமுலை யார்கள்கன
விரதமன் றென்று நீங்க
வெறிதிரை கொளுங்காலை யளவிலோ திமமாங்க
ணெய்திப் படிந்து துளையா
வழுங்குந் தரத்தவாய் மேலெழுமுன் னீங்கியோ
ராகமுழு வதுந னைந்தே
யருமைவெண் முகில்செய்ய தேன்பொழித லென்வியந்
தாகாய நோக்கி நிற்குஞ்
செழுங்குன்றை யம்பதிச் சேவையர் குலாதிபன்
சிறுதே ருருட்டி யருளே
சிறுகோ லெடுத்தரசு செங்கோ னிறுத்தினோன்
சிறுதே ருருட்டி யருளே. (எ)

வெங்கடிய வாணவ மலக்குருட் டிருளுளம்
வெரீஇப் பதறியோட் டெடுக்கும்
வெண்ணீறு சாதனம் விழைந்தவர்த முககமல
மேவுற் றொருங்கு மலரும்
பந்தமுற மேவுபர சமயர்வா யாம்பல்பல
வுந்துயர மைந்து குவியும்
பரவுவே தாகம புராணமெனு மங்கலப்
பணைமிக் கெழுந்தொ லிக்கு
மங்கலுழ மாதரா ருடலி னெறிந்தகுழை
யன்றித் தடப்பா ரில
ரவைகளையு மகலுற வகற்றினே மண்ணகத்
தமைய வெழுகின்ற தாய

செங்கதி ரெனச்சோலச் சேவையர் குலாதிபன்
சிறுதே ருருட்டி யருளே
சிறுகோ லெடுத்தரசு செங்கோ னிறுத்திடுனோன்
சிறுதே ருருட்டி யருளே. (அ)

சுவையமையு மோதகங் கனிபலவு மற்றவுந்
தும்பிமுக வற்கு நல்கித்
தொழவமுது செய்தலா லூறென்ப திந்நகர்
சூழ்நக ரினும்பு காது
நவையதடை யாதென்னி னச்சுமுதல் வலியவே
நவில்வேண் டுவதி னியெவ
னன்னுதற் றிருநீறு நிலவெறிக் கக்குழை
நலங்கொண்மணி வெயிலெ றிக்க
வவையகம் வியக்குமுப் புலவரருண் முக்கனி
யருந்தமிழ்ச் சுவைய னைத்து
மாராய்ந் தெடுத்துப்பல் செய்யுண்முக மாவறிய
வறிவித்த பெருநா வலன்
சிவையுதவு சொற்கொண்ட சேவையர் குலாதிபன்
சிறுதே ருருட்டி யருளே
சிறுகோ லெடுத்தரசு செங்கோ னிறுத்திடுனோன்
சிறுதே ருருட்டி யருளே. (கூ)

பண்புகெழு நின்சரித் திரமினிய பாவாற்
பரப்பிய திருக்கை லாய
பரம்பரை யுமாபதி சிவன்புகழு மவன்முன்னோர்
பைம்புகழு மவன் வழிவரு

நண்புபுனை தவர்புகழு மினிமேலும் வருபவர்
நயப்புகழு நீடு வாழ
நாடிவித நீசெய்த மாபுரா ணத்தமரு
நாயன்மார் பெருமை வாழ
விண்புகழு நாலவர்திரு வாய்மலர்ந் தருடிரா
விடவேத மென்றும் வாழ
மெய்யன்பி னின்னு லயப்பணி முதற்புரி
விருப்பமிக் கார்கள் வாழத்
திண்புவி யெடுத்தேத்து சேவையர் குலாதிபன்
சிறுதே ருருட்டி யருளே
சிறுகோ லெடுத்தரசு செங்கோ னிறுத்தினோன்
சிறுதே ருருட்டி யருளே (௰)

சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ்

முற்றிற்று

திருச்சிற்றம்பலம்

குன்றத்தூர்

சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ்

குறிப்புரை

குன்றத்தூர்: இது சேக்கிழார் நாயனார் அவதரித்த திருப்பதி; தொண்டைநாட்டில் உள்ளது; இதைச் சேர்ந்த நத்தத் திருமலையில் முருகப்பெருமான் திருக்கோயில்கொண் டெழுந்தருளியிருப்பர்; எனவே இது குன்றுதோராடலில் ஒன்றாம். இங்கு நாயனார் திருக்கோயில் ஒன்று தனியே உண்டு; இதனை யடுத்து வடக்கே நாயனாரது வழிபடு தலமாகிய திருநாகேச்சரம் உள்ளது. தென் இந்தியா இருப்புப்பாதைத் தொடரில் பல்லாவரத்தினின் றும் தென் மஹாராட்டிர இருப்புப்பாதைத் தொடரில் ஆவடியினின்றும் இத்தலங்கட்குச் செல்லலாகும்.

சேக்கிழார்:—இது நாயனாரது குடிப்பெயர். ரகுவின் மரபிற் றோன்றிய ராமன் ராகவன் என்று வழங்குமாறுபோல சேக்கிழாரது மரபிற்றோன்றிய இவர் சிறப்புப்பற்றி இப்பெயரினாலே யழைக்கப் பெற்றார். இவரைப் பற்றிய ஏனைய செய்திகளை வரலாற்றிற் காண்க.

பிள்ளைத்தமிழ்: இது பிள்ளைக்கவி யெனவுங் கூறப்பெறும். தமிழ்மொழியில் வழங்கும் பிரபந்தம் தொண்ணூற்றாறனுள் ஒன்று; ஆண்பாற் பிள்ளைக்கவி, பெண்பாற் பிள்ளைக்கவி என இருவகை

யினை யுடைத்து. ஆண்பாற் பிள்ளைக்கவி காப்பு, செங்கீரை, தால், சப்பாணி, முத்தம், வாரானை, அம்புலி, சிறுபறை, சிற்றில், சிறு தேர் என்னும் இப்பருவங்களை முறையே அகவல் விருத்தத்தால் பப்பத்தாகக் கூறப்பெறுவதாம். பெண்பாற் பிள்ளைக்கவி மேற் கூறிய பருவங்களில் சிறுபறை, சிற்றில், சிறுதேர் என்னும் இவை களை யொழித்து, கழங்கு, அம்மானை, ஊசல் என்பவற்றைக் கூட்டி உரைக்கப்பெறுவதாம். இது வெண்பாப்பாட்டியலிற் கண்டது. இவ்வுறுப்புக்களில் சில விகற்பங்கள் வருவதும் உண்டு.

காப்பு: காவல்; காப்புக்கவியை உணர்த்துகின்றது; ஆகு பெயர். நூலாரம்பத்திற் கூறப்படும் கடவுள் வணக்கச் செய்யுள். இக்கவி பெரும்பாலும் விநாயகக்கடவுளையே பற்றியதாகும். அவரே வழிபட்டார்க்கு இன்னருளையும் வழிபடார்க்கு இடையூற்றையும் மிகுதியும் செய்வாராதலால். பிறசமயத்தவர் சமயக்காழ்ப்பு பற்றித் தங்களுக்கேற்ற கடவுளைக் கூறிக்கொள்வர்.

க. விநாயகக்கடவுள் திருமுடியிற் சூடிய பிறையும், ஒற்றைக் கொம்பும், திருக்கையிற் கோடாயுதமும், திருமார்பின் முத்து மாலையும், திருவயிற்றுக்கட்டும், திருவரையின் வெண்படாமும், திருவடியிற்கழலும் உடையராய்ப் பேருருக்கொண்டு நின்றபோது வானத்துள்ள வெண்பிறை அவருருவிலுள்ள பிறையோடும் கொம்போடும் கோடாயுதத்தோடும் கூடி இவ்விரண்டென்று சொல்ல உள்ளதென்றும், மாலையாயும், கட்டாயும், படாமாயும், கழலாயும் விளங்குமென்றுங் கூறியதென்க. கந்தபுராணத் "திக டசக்கரச் செம்முகம்" என்னுங் காப்புக்கவியின் ஞாயிற்றை விநாயகப்பெருமானது திருமார்பின் விளங்கும் பதக்கமணியாக கூறியதை ஒப்பு நோக்குக. மூத்த பிள்ளையார் கயமுக அவுணனைக் கொல்லுமாறு தமது ஒருகோட்டினை 'உடைத்துக் கையிற் கொண் டார் என்பது புராணம். சேக்கிழார் பெருமானும் 'நீண்முடிக் கடக்களிறு' எனப் பிள்ளையாரது பேருருவினை 'எடுக்குமாக்கதை'

என்னும் திருப்பாட்டிற் கூறியதும் கருதற்பாலது. உதரபந்தனம் திருவயிற்றுக்கட்டு-உதரம்-வயிறு; வடமொழி. பெருவயிறாதலின் கட்டுவேண்டுமென்க. படாம்-ஆடை. கழல்-வீரக்கழல்; நாதமய மான சிலம் பென்னலுமாம். ஏமேவும்-ஏமம்மேவும்; ஏமம்-ஏம் எனக் குறைந்துநின்றது. ஏமம்-பொன்; பொன்னம்பலம் கூறப்படு கிறது. ஞானசபை பூதவாகாயமான ஜடாகாயமன்றித் திருவருள் மயமான ஞானகாயமென்பது. மேனி ஈண்டு அசரீரி. மறை-தமி ழோத்து. அருளும் இயல்பு-திருவருட்டிறம். அம்முதல் - 'உலகெ லாம்' என்னும் இறைவனருளிய திருப்பாட்டு முதல். ஒன்ற-இயைய. வினையுருபுதொகல்-இடை நிலை, விகுதிமுதலியன வின் றிப் பகுதி யளவாய்நிற்றல். நான்கனடியாதி 'மலர்' செய்து - அமை த்து. அம்முதலோடு நான்கனடியாதி செய்தல். 'உலகெலாம் மலர்' எனப்பொருந்துமாறு செய்தல். நாற்சீர்-இவ்விருத்தத்துள்ள அடி யின் நான்குசீர். நாலெறி-அடிமைநெறி, மக்கள்நெறி, தோழர் நெறி, முன்னெறியாகிய நன்னெறி. இவைகளை வடநூலார் முறை யே தாசமார்க்கம், சத்புத்திரமார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்பர். விளக்கல்-விளங்க அறிவுறுத்தல். ஒளிர்தல் : இருவருண் முறைகளை யெல்லாம் தமது அருளோத்துக்கொண்டு அறிய அறி வுறுக்கும் ஞானதேசிகராய் விளங்கிமிளிர்தல். பொன்னுன் மேய்ந்த சிற்சபையின் எழுந்தருளிய இறைவன் அசரீரியாக (வானிழலாக) எடுத்துக் கொடுத்துதவிய 'உலகெலாம்' என்னும் திருவாக்கினை (வெருளின் மெய்ம்மொழியைக்) கொண்டு தொடங்கி 'அளவடி நான்கின் கலிவிருத்தம்மே' என்னும் ஓத்துக்கியைய நான்கு சீரான் அமைந்து நான் கடியானும் கலிவிருத்தத்தால் இறைவன் தனது சொரூப தடத்தத் திருவுருவங்களால், சரியை கிரியை யோக ஞானங்களால் வழிபாடாற்றும் மூவகை யாருயிர் வருக்கங்கட் கெல்லாம் அருளும் அருட்டிறங்களனைத்தையும் ஒருங்கறிவுறுத்து வாழ்த்துவணக்கம் பொருளியல்பு என்னும் மூவகை முறையினையும் பாராட்டி மங்கல ஓத்தினையருளி விளங்கும் சேவையர் காவலரது

பிள்ளைக்கவி தழைக்குமாறு என்று பாட்டினது பிற்பகுதிக்கு பொருளியைத்துக்கொள்க. மலர்சிலம்படி என்பதற்கு மலர் போலும் சிலம்படி எனக் கொள்ளும் பொருள் ஆசிரியர் கருத்தன்று எனக் கவி விளக்குவது மிகவும் பாராட்டத்தக்கதாம்.

தருவயாக்கம்-குருவினைவணங்கல். குருவுக்கு வணக்கம் என்பதும் ஒன்று. குருமொழி அஞ்ஞான விருளைப்போக்கி ஞானவொளியைத்தருவோன் என்னும் பொருளினையுடையது. ஈண்டுக் குருவாவார் உமாபதி சிவம் என்க. இவர் சைவ சந்தான குரவருள் நான்காவதவராகவும், இறைவனிடத்து ஞானநூல் கேட்ட சைவ முதற்குரு நாதனாகிய திருநந்தி தேவரைத தொடங்கி (க. திருநந்தி தேவர், உ. சனத்குமார முனிவர், ௩. சத்திய ஞானதரிசினிகள், ௪. பரஞ்சோதிமா முனிவர், ௫. மெய்கண்டதேவர், ௬. அருணந்தி சிவாசாரியர், எ. மறை ஞானசம்பந்த சிவாசாரியர், அ. உமாபதி சிவாசாரியார் எனத்திருக்கைலாய பரம்பரையில்) எட்டாவதவராகவும், கோமுத்தி யெனவும் நவகோடி சித்தபுரம் எனவும் வழங்கும் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து ஞானதேசிகரா யெழுந்தருளியிருந்த சுப்பிரமணியதேசிக மூர்த்திகளுக்கு (க. உமாபதி சிவாசாரியார், உ. அருணமச்சிவாயர், ௩. சித்தர் சிவப்பிரகாசர், ௪. நமச்சிவாய மூர்த்திகள், ௫. மறைஞானதேசிகர், ௬. அம்பலவாணதேசிகர், எ. உருத்திரகோடிதேசிகர் அ. வேலப்பதேசிகர், ௯. முற்குமாரசுவாமி தேசிகர், ௰. பிற்குமாரசுவாமி தேசிகர், ௰க. மாசிலாமணி தேசிகர், ௰உ. இராமலிங்க தேசிகர், ௰௩. முன் வேலப்பதேசிகர், ௰௪. பின் வேலப்பதேசிகர், ௰௫. திருச்சிற்றம்பல தேசிகர், ௰௬. அம்பலவாண தேசிகர், ௰எ. சுப்பிரமணிய தேசிகர் ௰அ. அம்பலவாண தேசிகர், ௰௯. சுப்பிரமணியதேசிகர் எனவரும் முறையில்) முற்றூன்றும் பத்தொன்பதின்மராகவும் எழுந்தருளியிருந்த முறை கண்டுகொள்க. இவரை நூலாசிரியர். தமது ஆதீன பரம்பரையின் மேலேசொன்ன முறையிலும் சிவப்பிரகாசாதி எட்டு ஞான நூலருளிய முறையிலும் ஞானாசிரியராயமையும் பொது வகையா

னும், தமது பிள்ளைக்கவிக்கு முதனூலாகிய சேக்கிழார் புராணத்திற்கு முதனூலாசிரியரா யமையும் சிறப்பு வகையானும் குருவாகக் கொண்டு வணங்கினரென்க. அவையடக்கம் - தம்மினுங் கல்வி கேள்வி முதலியவற்றாற் சீரிய பெரியார்முன் தாம் அடங்கி நிற்றலையும், அவையமையாமையானே தருக்கி நிற்கும் ஏனையரை அடக்கியாளும் நிலையையும் மேற்கொண்டு கூறுங்கவி. ஈண்டு ஆசிரியர் குருவணக்கம் அவையடக்கம் என்னும் இரண்டினையும் ஒரேகவியிற் கூறிமுடித்தார். ஓங்குகயிலாயம் - ஊழிதோறுங் கெட்டொடுங்கும் ஏனையபதிகளும் மலைகளும் போலன்றி என்றும் நின்று ஓங்கிமிளிரும் கைலாயம் என்பது. இதனை 'ஊழிதோறூழி முற்று முயர்பொன் னொடித்தான்மலை' எனவரும் நம்பிதேவாரத்தானும், 'புரந்தராதி வானவர் பதம் போதுறை புத்தேள், பரந்த வான் பதஞ் சக்கரப் படையுடைப் பகவன், வரந்தவாது வாழ்பதமெலா நிலைகெட வருநா, ளுரந்தவாது நின்றூழி தோறோங்குமவ்வோங்கல்' எனவதனைத் தழுவவரும் புராணத்தானும் அறிக.

சிவபிரகாசம்-இது சைவசித்தாந்தசாத்திரம் பதினான்கனுள் ஒன்றாய், சிவஞான போதத்தை முதனூலாகவும், சிவஞான சித்தியாரை வழிநூலாகவும் கொண்டு அவற்றினது திட்ப நுட்பங்களையெல்லாம் விளக்கித் தன்னையோதலுறுவார்க்குச் சிவம் பிரகாசிக்கச் செய்யும் அவ்விரண்டினது புடைநூலாய் விளங்குவது. முதலிய-சிவப்பிரகாசத்தை முதலாகக் கொண்ட எட்டுநூல்கள். அவையாவன:—திருவருட்பயன், சிவப்பிரகாசம், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைநெறி விளக்கம். சங்கற்பநிராகரணம் என்பனவாம். உமாபதி சிவனே விரித்துரைத்தான் என்று கூட்டிக்கொள்க.

குன்றைமேவுதல்-குன்றத்தூரில் எழுந்தருளியிருத்தல், குன்று தோறாடுதல்.ஏர்வளம்-உழவுவளம், அழகுவளம். பெருமையின் மேலாதல்-புகழின்மேம்படல், பெரிய மயிலின்மீது இவர்ந்து வருதல்.

மேலே கூறிய இருபொருள்களை முறையே சேக்கிழார் பெரும னுக்கும் முருகக்கடவுளுக்கும் ஆக்கிக்கொள்க. பின்வருவனவற்றை யும் இவ்வாறே செய்துகொள்க. துதிக்கை - துதித்தல், யானை துதிக்கை. ஓர் கோட்டத்தன்-புலியூர்க் கோட்டத்தை உடையவர் ஒரு கொம்பினையுடையவர். கோட்டத்தன் என்பதை விநாயகருக் குக் கொள்ளும் வழி அத்தினைச் சாரியை யாக்காது அத்தனைக் கொண்டு பிதாப்போன்றவன் எனலுமாம். சேக்கிழான் - சேக்கி ழான் என்னும் குடியினது இயற்பெயர், இடபத்திற்குரியார் அருண்மொழித்தேவர் நாயனாரது பிள்ளைத்திருநாமம். குழாம் கூட்டம்.

காப்புப்பருவம்-காப்பினைக் கூறும் பருவம். காப்பு-தெய்வங் களதுகாவல்; இஃது இரண்டாவது மாதத்திற் கூறப்படுவது திருமால் முதலிய கடவுளரது காப்புக் கூறுதலே பிள்ளைத்தமிழின் முறையாகவும் ஈண்டு நூலாசிரியர் சேக்கிழார் பெருமானைப் பாட்டுடைத்தலைவராகக் கொண்டாராதலின், அவர் அத்தெய்வங் களிற் பலரான் வழிபடும் பெற்றியாரன்றி வழிபடுபவரல்லர் என்னு முண்மையைக்கொண்டு அம்முறையை யொழித்து அவரான் மிகு தியும் வணங்கப்படும் பெற்றியாராகிய திருத்தொண்டர்களையே காப்புக் கடவுளர்களாகக் கொண்டு அன்னதொண்டர்களைத் திருத் தொண்டத் தொகைச் செய்யுண்முறையான் வைத்துக் கூறுகின்ற ரென்க.

க. ஆரூரர்-திருவாரூரில் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கும் தியாகேசப்பெருமான். ஓரரைக்கால்-எட்டின் ஒருபகுதி. இது தம்மைவேண்டிய ஆளுடை நம்பிகளுக்குப் புற்றிடங் கொண்டபிரான் 'தில்லைவாழ்ந்தணர்த மடியார்க்கு மடியேன்' என அடியெடுத்துதவலின், அது அரைக்காற் பாட்டாதலானும் ஏனைய முக்கால் அரைக்காலையே நம்பியாரூரர் முடிவு செய்தலானும் இவ் வாறு கூறப்படுவதாயிற்று. நம்பியாரூரர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனர், மாக்கவி - சிறந்தகவி. கவித்திசை - கவியினிடம்; திசை - இடம்,

வழுவரும் - வழு அரும்; வழு-குற்றம், அருமை-இல்லாமை. எழுவரும் - ஏழுநாயன்மார்களும்; அவர் தில்லைவாழந்தணர், திரு நீலகண்டர், இயற்பகையார், இளையான்குடிமாறர், மெய்ப்பொருளார், விறன்மிண்டர், அமர்நீதியார் என்பார். தழுவரும்-தழுவுதற்கு அரிய; தழுவ அரும் எனற்பாலது தழுவரும் எனக்குறைந்து நின்றது. தழால்-தழுவுதல். செய்தவரை - செய்து அவரை எனப் பிரிக்க. வரலாறு-கதை. சேக்கிழார்பெருமான் அம்பலவாணராகிய நடேசப்பிரான் தமக்கு முதலெடுத்துதவலின் அதனைப் பாராட்டி அவ் 'உலகெலாம்' என்பதனைத் தமது புராணத்து நடுவண் 'ஓதியேறினார் உய்யவுலகெலாம்' எனவும் (திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் புராணம் உகசு-ந் திருப்பாட்டு) ஈற்றின் 'நின்றதெங்கும் நிலவியுலகெலாம்' எனவும் (புராணத்திறுதித் திருப்பாட்டு) வைத்துக்கூறியது ஈண்டுபாராட்டப் பெற்றதையே ஆசிரியர் உலகெலாமெனுஞ் சுருதியை நாப்பண்ணுமீற்றும் பொருத்தியென்று கூறினரென்க. சைவபரிபாடைகளையும் சம்பிரதாயங்களையும் வருந்தோறுங் கண்டுகொள்க. புரத்தல்-காத்தல்.

உ. இலைமலியெனுங் கவி 'இலைமலி' என்பதனை முதலாகக் கொண்ட திருத்தொண்டத் தொகையின் இரண்டாந் திருப்பாட்டு. புவனம்-பூமி, ஆகுபெயர். பாசுதல்-துதித்தல். எழுமுனிவர்-சப்த விருடிகள். அமர்வார்-விரும்பப்படுவோர்; அமர்தல்-விரும்பல். எழு புரவி-'சப்தா' என்னுங் குதிரை. வையம்-தேர். எழுகதிர்-வினைத் தொகை. கதிர்-சூரியன். வட்குதல்-கெடுதல், பின்னிடல். எழு வுருவு - எஃகினுயதூண். உட்குதல் - அஞ்சுதல்; அஞ்சுதல் திரட்சியினும், வலியினும், பகைவரைக் கோறலினும் என்க. மலைமலி-மலி உவமஉருபு. எழுபவம்-எழுவகைப்பிறப்பு. எழுபவமும் மாய்த்த விறல்-பிறவிப் பெருங்கடனீந்தி யேறியவலிமை. எழுவோர் - எறிபத்தர், ஏனாதிநாதர், கண்ணப்பர், கலயர், மானக்கஞ்சாறர், அரிவாட்டாயர், ஆனாயர் என்போர். அடிக்கமலம்-உருவகம். அணியாக்குதல்-அழகு பொருந்தச் சூடிக்கொள்ளுதல். கலைக்கன்னி-

கலைகளுக் குரிமைபூண்ட நாமகள். ஏவல்கேட்டல்-அவர்வழி நின்று சொல்லியவாறு செய்தல்; சேக்கிழார் பெருமான் அருண் மொழித் தேவராய் கலைகள்யாவும் அவர் வேண்டாமையே வருவம் வருவம் என வருந்தன்மையராதலின் இவ்வாறு கூறியதென்க. கனகசபையார்-நடேசப்பிரான். முதல்கொடுத்தல்-அடியெடுத்துத வல்; சேக்கிழார் பெருமான் செய்யும் திருத்தொண்டர் புராண வியாபாரத்துக்குச் சிவபெருமான் முதலுதவினுரென்னும் நயங் காண்க. மகத்துவம்-பெருமை. இருந்தும்-உம்மை எதிரதுதழீயது. அலைமலி சுணங்கன் ஒப்பேன் என்றது 'தெரிவரும் பெருமைத் திருத்தொண்டர்' என்னும் பாயிரக்கவியிற் கூறும் 'தண்கடலூற் றும் பெருநசை ஒருசுணங்கனை யொக்கும் தகைமை யேன்' என்று கூறியதை. அலை-கடல்; ஆகுபெயர். 'ஆம் பெருக்கத்து வேண்டு மான்ற பணிவெனு மொழி' யென்றது "பெருக்கத்து வேண் டும் பணிதல் சிறிய, சுருக்கத்து வேண்டு முயர்வு" என்னுந் திருக்குறட்பாவினை. (திருக்குறள் - ஒழிபியல் - மானம் - கஎ-ம் அதிகாரம்) பொருள் தேற்றுதல் - அப்பணிவினை வாய்மொழி யாகக் கழியாது தம் மொழுக்கத்துக் . கொண்டொழுகிப் பிறரை யவ்வழி நிறுத்தல். பெரும்புலவர் அனைவரும் வணங்கு மாறும், கலைமகள் ஏவல் கேட்குமாறும், இறைவன் அடிகொடுத் துதவுமாறும் பெருமை வாய்ந்தவராயிருந்தும் 'பெருக்கத்து' என் னுந் திருக்குறள் கூறும் இலக்கணம் வாய்ந்தும் நாய்த்தன்மை யுடையேன் என்று அவை யடக்கம் கூறிய பெரும்பணிவினை யுடைய குன்றை நகராளி என்பது கவியினது பிற்பகுதியின் திரண்டபொருள்.

௩. மும்மைமறை - மும்மை மூன்று என்னும் பொருளில் வந்தது. வேதம் இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வம் என நான்கா வும் மூன்றென்பது நான்காவதாகிய அதர்வம் ஏனைய மூன்றனுள் அடங்குவதாதலின். இதுபற்றியன்றே வேதத்திற்குத் 'திரயீ' என ஒருபெயரும் வழங்கலாயிற்றென்க. மும்மையுலகம்-சுவர்க்கம், மத்

யம், பாதலம் என்னும் வகையானுயது. மும்மையாப்பு-'மும்மையா லுலகாண்ட' என்னும் மூன்றுந் திருப்பாட்டு. அகரம் ஊர்ந்தசவ்வை முதலாகக்கொண்ட நாமமுடையார் சண்டேசர், இகரம் ஊர்ந்த தவ்வை முதலாகக்கொண்ட நாமமுடையார் திருநாளைப்போவார், திருக்குறிப்புத் தொண்டர், உகரத்தை முதலாகக்கொண்ட நாம முடையார் உருத்திர பசுபதியார், உகரம் ஊர்ந்த மவ்வை முதலாக உடையநாமமுடையார் மூர்த்தியார் என்று அகரமாதி மும்மையுயிர் குறினெடிறனித்தும் மதசவ்வூர்ந்தும் முதலமையும் நாம முற்றூர் என்பதை வகை செய்துகொள்க. செம்மை-வளவிய செல்வம். மும்மையாம் வருணம்-வைசியகுலம். இரு மும்மையார்-மேலே எழுத்துவகையாற் கூறிய அறுவர். இம்மூன்றும் அடியில் திரு ஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்தி என்னும் மூவர் முதலிகளுக்கும் சேக்கிழார் பெருமானைச் சிலேடைவகையால் உவமைசெய்தலை உய்த்துணர்க. சிவபாத இருதயர்-பிள்ளையாரின் திருத்தந்தையார், சிவனடியைச் சிந்தைவைத்தவர். ஒண்பொருள்-ஒளியுற்ற குழந்தை, ஒள்ளியபொருள். உழவாரவலம்-உழவாரப் பணியின்வன்மை, உழவு தொழிலின் மேம்பாடு. நாவலர்பிரான-திருநாவலூரராகிய சுந்தரமூர்த்திகள், கவிகளின் மேம்பாடுடையர் வெம்மை-பாண்டியரது வெப்பம். தவிர்தல்-நீக்குதல், தாமே பிறவி வெம்மை நீங்கியவரென்றுமாம்.) புகலியார்-திருஞான சம்பந்தர்; புகலி-சீகாழியினது ஓர் பெயர். வேதத்தமிழ்-தமிழ்வேதமாகிய தேவாரம்.

௪. நீற்றறை - சுண்ணும்புக் காளவாய். அருகந்தர் - சமணர். மறக்கல் - பாவமாகியகல். முதலடியில் நீற்றறையில் வைக்கப்பட்ட வர் வேகாமல் வைத்தவர் சிந்தை வெந்தும், கடலில் இடப்பட்ட வர் ஆழாமல் இட்டவர் பாவக்கடலில் ஆழ்ந்தும் வருந்துவது கூறும் அழகுகாண்க. கருநின்ற கண்டர்-நீல கண்டர். நாவரசர் - வாகீசர். எழுவோர்-திருநாவுக்கரயர், குலச்சிறையார், மிழலைக் குறும்பர் காரைக்காலம்மையார், அப்பூதியடிகள், திருநீலநக்கர், நமிநந்தியடி

கள் என்பேராவர். அருத்தி-விருப்பம். தரு - கற்பகத் தரு. சேக்கிழார் பெருமான் தமது திருக்கைகளைக் குவித்து வணங்குமுன் பெண்ணொருபாகத் திறைவன் திருத்தொண்டபுராணப் பொருளனைத்தையும் அவர் மனவறையிற் குவித்து விட்டனர் என்பது மூன்றாம் அடியின் திரண்டபொருள். புலியூர்க்கோட்டத்துக் குன்றத்தூரில் அவதரித்துத் தில்லைத்திருக்கோயில் எய்திப் புராணம் விரித்துப் பாடி யுலகேத்த நின்றார் என்பது நான்காம் அடியிற் கருதியது.

ரு. வம்பறாயாப்பு-'வம்பறாவரிவண்டு' என்னும் ஐந்தாம் திருப்பாட்டு. வம்பறாமுலை - வம்பு-கச்சு. பிரமசரிய நிலை-வேதமோதுங் காலம், பிரமம் - வேதம், மடப்பாவை - பூம்பாவையார். பிரமசரிய நிலையினின்றும் பெண்ணைப் பிறப்பித்தது அதிசயம் என்றபடி. பிறப்பித்தல், ஈண்டு என்பைப் பெண்ணாக்குதல். உம்பல்தாவும் திறல் அரிக்குருளை - யானையைப்பாய்ந்து கொல்லும் வன்மை வாய்ந்த சிங்கக்குட்டி. யார்க்கும் - உம்மை முற்றும்மை. உலாயவர்-திருஞான சம்பந்தர்; பரசமய கோளரி என்பது ஈண்டு கருதியதாம். ஐவர் - பொறிவாயிற் செல்லும் ஐந்திந்திரியங்கள். அவரை வெல்லுதல் - பொறிவாயிலைந்தவித்தல். அறுவர்-திருஞானசம்பந்தர், கலிக்காமர், திருமூலர், தண்டியடிகள், மூர்க்கர், சோமாசிமாறர். அம்பறாவாழி - நீர்நிறைந்தகடல். உண்டதிருமுனிவர் - அகத்தியர். தன்னோடு போர் செய்து கடலில் ஒடியொளித்த விருத்திராசுரன் வெளிப்படுமாறு இந்திரன் தம்மை வேண்ட அகத்தியர்கடலை யுண்டன ரென்பது புராணம். அகத்தியர் தமிழ் விரித்தருளியதை 'என்றுமுள தென்றமிழ் இயம்பி யிசை கொண்டான்' என்னும் இராமாயணத்தானுமறிக. மூவர் அருண்மறை - தமிழ் வேதமாகிய தேவாரம். ஒருவர்-சிவபெருமான். வித்யாரணிய முனிவர் - வேத பாடியங் கண்டவர்.

சா. சாக்கிய நாயனார் தமிழ் வேதமுடைய திருநாவுக்கரசராலும் 'புத்தன் மறவாதோடி எறிசலவி புதுமலர்கள் ஆக்கினான் காண்'

எனப் போற்றப் படுதல் காண்க. சங்கமங்கை - சாக்கியர் அவதரித்த பதி; காஞ்சிபுரத்திற்கு அருகிலுள்ளது. 'புகழ்' அடைமொழியாக் கொண்டவர் - சிறப்புலி நாயனூர்; 'கொடை' அடைமொழியாக் கொண்டவர் - கழறிற்றறிவார் நாயனூர்; 'வேல்' 'நகர்' இரண்டும் அடைமொழியாக் கொண்டவர் கூற்றுவ நாயனூர்; அடைமொழி சேராதவர் - சாக்கிய நாயனூர்; 'நகர்' அடைமொழியாக் கொண்டவர்-சிறுத்தொண்ட நாயனூரும், கணநாத நாயனூரும் ஆக அறுவரைக் காண்க. இறுவரை-சாம்வரை. சிந்தாமணி-பஞ்சகாவியத்துவைத்து எண்ணப்படும் சமணகாப்பியம். வளவர்கோன்-அநபாய சோழர். அமைச்சர் பண்பு-அமைச்சர் செயல்; தமக்குக் கேடுவருவதெனினும் மன்னர்க்கு உறுதிபயப்பதை இடித்துரைத்தல் அமைச்சர் கடன் என்பது கருதியது.

எ. ஞானப் போதநூல் - வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவ சித்தாந்த முறைக்கும் நூல்கள். உணர்பு-உணர்ந்து; செய்பு என்னும் வாய்பாடு. புரகரன் - புரத்தை அழித்தவன், வடமொழி. சங்கப் புலவர் - கடைச்சங்கத்துப் புலவர்; இவரே பொய்யடிமை இல்லாத புலவர். வித்தக ஒழுக்கம்-ஞான நெறி. எண்மர் பொய்யடிமையில்லாத புலவர், புகழ்ச் சோழர், நரசிங்க முனையரையர், அதிபத்தர், கலிக்கம்பர், கலியர், சத்தியார், ஐயடிகள்காடவர்கோன் என்பார். மலராதனம் - திருவுந்தியந் தாமரை. படைத்ததே - நான்முகக் கடவுள். வலர் - வல்லர்; இடைக்குறை. வேளாண் குலக்கதிர் - வேளாளர் குலத்திற்கு ஞாயிறு போன்றவர்.

அ. ஐந்ததிகாரி - படைப்பு, காப்பு, அழிப்பு, மறைவு, அருள் என்னும் ஐந்தொழிற்கு முறையே உரியவர்களாகிய நான்முகன், திருமால், சீகண்டர், மயேச்சுரர், சதாசிவர். மேல் அதிகாரி - இவர்களை அதிட்டித்து நிற்கும் இறைவனாகிய சிவபெருமான். கலந்திருக்கவும் நிருவிகாரி யென்றது - காமவிகாரமில்லாதவனென்பது. நிரகங்காரி - அகங்கார முதலாகிய தத்துவங்கடந்தவன். காரியாகாரி - விடமுண்டவன், காரி விடம். கருமவடி

வுடையரென்பது இறைமைக் குணத்திற்குப் பொருத்தமின்றென்க. மறைக்கண்டருஞ் சோதி-மறைக்கும் நெருங்குதற்கு அரிய ஞான வடிவினர். ஓங்காரி - பிரணவ வாச்சியர். அருளேய வாங்காரி - அருட்சத்தியைக் கொண்டு காரியஞ் செய்பவர். 'ஓங்காரியென்பாளவளொரு பெண்பிள்ளை, நீங்காத பச்சை நிறத்தை யுடையவள், ஆங்காரி யாகியே இவரைப் பெற்றிட்டு, ரீங்காரத் துள்ளே இனிதமர்ந்தாளே' என்னும் திருமந்திரம் காண்க. இவர் - கணம் புல்லர், காரியார், நெடுமாறர், வாயிலார், முனையடுவார் என்பார். பெட்பப் பெருக்கு - உவகைக்கண்ணீர். பாலாற்றலை - ஆறும் வேற்றுமை. வளை - சங்கு. துறைக் கண்ட - துறைக்கு அண்டவென்று பிரிக்க. கந்தியஞ் சோலை - அழகிய கமுகஞ் சோலை. பாலறாவாயர் - சேக்கிழார் பெருமானது திருத்தம்பியார். முற்றோன்றல்-முற்பிறந்தார், தமையன்.

௬. அறஞ்சூழ்ந்த நெஞ்ச-அறங்கிடந்த சிந்தை. மன்றிக் கழியா மடம் - உடன்றோன்றி நீங்காத அறியாமை, ஆணவமலம். கழிதல் - நீங்குதல். கருத்துணைதல் - சிந்தை நைதல், கருத்து உள் நைத என்பதும் ஒன்று. அரில்விடல் - குற்றம் நீங்கல். இகழ்த்துணை பெறாமை - இகழ்ச்சி அற்பமு மில்லாதவராதல். வயம் - வெற்றி. வேள் - வேளாண்மை. புலி - புலி போன்றவர். இவர் - மேலே கூறிய இவர். குரவு-ஆசிரியத்தன்மை, குருவின்மாண்பு. ஜாதியடையாளம் - வேளாளர் மாலை, குவளை; இது ஆசிரியர்க்கு முரியது என்பது. நிலத்தலைவரும் - தில்லை வாழந்தணராய மறையவர் முதல் எல்லா வருணத்தவரும், உமாபதி சிவமாகிய எல்லா ஆச்சிமத்தவரும் என்பது கருதுக.

௭. இருபைங்கோதையார் - பரவையார், சங்கிலியார். வேடடல் - மணம் புரிதல். இணக்கம் - பொருத்தம். இருபுதல்வியார் சிங்கடியார், வனப்பகையார் என்பார். பயவாமற் பயந்தமை - மகவமை கொண்டமை; ஆளுடைய நம்பிகள் திருநாட்டியத்தான் குடியெழுந்தருளியபோது கோட்புலியாரது இவ்விருமக்களையும் தம.

பெண்களாகக் கொண்டமை. இது இவர் தம்மைத் தமது பல பதி கங்களில் வனப்பகையப்பன், சிங்கடி தந்தை என்பனவாதியாகக் கொண்டு கூறியதிற் காணப் பெறும். சுத்தராய் - மனந்தூயராய் என்பது; இவர் பெற்ற சிற்றின்பமே பேரின்பமா முற்றவந்த பெரிய ராய்த் தம் திருமனைவியாரிடத்தும் போகந் தோயாது தோய்ந்தும், தமது மக்களைக் கோட்புலியார் பணியின் பொருட்டுக் கொள் ளக் கொடுத்தபோதும் மறுத்து மகண்மை கொண்டும், சிவாக்ஞை வழிவந்த இருவரொழித் தொழிந்த ஏனையரிடத்துச் சித்தமுஞ் செல்லாத சேட்சியராய் சிவயோகம் பயின்றும் வதிந்தவர் என்பது காண்க. சுத்தராய் - சுத்தர் ஆராய்கின்ற என்று வைத்து பெரு மிழலைக் குறும்பர் முதலிய சுத்த யோகிகளும் போற்றும் மாட்சி யர் என்று கொள்வதுமாண்பே. வன்றொண்டு-சாம்சித்தராய் விதி விலக்கிறந்து சாக்கிரத்துத் துரியாதீதம் புரிகின்ற பெருந் தொண்டு. இன் தொண்டு-இனியதொண்டு. தொகையுளார்-திருக்கூட்டத்தவ ராய தொகையடியார். எழுவகையுளார் - பத்தராய்ப் பணிவார், பர மனையே பாடுவார், சித்தம் சிவன்பாலே சேர்த்தார், திருவாரூர்ப் பிறந்தார், முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார், முழுநீறு பூசிய முனிவர், அப்பாலுமடிச்சார்ந்தார் என்பார். இவரோடு தில்லைவா ழந்தணரையும், பொய்யடிமையில்லாத புலவரையும் சேர்த்துத் தொகையடியார் ஒன்பதின்மரென்ப. நித்தர் - முதனடுவிறுதி யில் லாதவர். நிலவொளியென நீற்றினை நிறையப்பூசி அடையாள மாலை யாகிய குவளைமாலையையும் அக்கமணி மாலையையும் பூண்டு பிரம னென்ன விளங்கும் சேக்கிழார் பெருமான் என்று பொருள் கொள்ளுக. நீற்றினது வெண்மை நிலவினது வெண்மையென மயக்கம் செய்கின்றது. நிரம்பவுண அளியடைதல் - நிரம்பத்தேனை யுண்ண வண்டுகள் அடைதல். அத்தர்-சிவபெருமான். அத்தர் ஆய்- இறைவனுக்கு உரிய. கண்மணி-உருத்திராக்கம். அம்புயத்தவன்- அழகிய புயத்தை யுடையோன், பிரமன் என இரு பொருள் கொள்க. நம்புதல் - விரும்புதல்.

௰௧. ஆகாரமுதலிய மறந்து-உணவு முதலிய ஒழிந்து. இராப் பகல்-அல்லும் பகலும். நோக்காத வண்ணம்-கண்ணுற்காணக் கூடா தபடி, மனத்தின் அமைத்த கோயிலானது பற்றியென்க. பிறதளி-காடவர்கோன் கச்சியிலெடுத்த கற்றளி. பாமர் அடைந்த என்று கூட்டுக. அடைதல் - விரும்பி எழுந்தருளினமை. வித்தகர் - ஞானமூர்த்தி. எழுவோர் - பூசலார், மானியார், நேசர், கோச் செங் கண்ணர், நீலகண்டப்பாணர், சடையர், இசை ஞானியார். தொகை - திருத்தொண்டத் தொகையாகிய தொகைநூல்; வகை-திருவந்தாதியாகிய வகைநூல். முதலாதல்-முதனூலாதல். முதற்பகர் சைவர் - ஆதிசைவர்; ஆளுடைய நம்பிகளும் நம்பியாண்டார் நம்பி களும் ஆதிசைவரென்க. விரி-விரிநூல், இறுதி - பிற்பாடியநூல்; சேக்கிழார் அருளிய திருத்தொண்டர் புராணம். இறுதியார் எனப் படுசைவர் - நான்காவது வருணத்தவராகிய வேளாளர்; இவர் அவாந்தர சைவர் எனப்படுதலால். இப்படியன்றி அநாதிசைவர், ஆதிசைவர், மகா சைவர், அநு சைவர், அவாந்தர சைவர், பிரவர சைவர், அந்திய சைவர் என்னும் எழுவகைச் சைவ பேதத்துள் ஈற் றதைவைத்துக் கருதுதல் பொருந்தாமையறிக. தூவாய்-தூயவாய், சிவகாரணமாய திருவாக்கு.

செங்கீரைப் பருவம். இப் பருவச்செயல்கள் ஐந்தா மாதத் தில் நிகழுவன வாகும். செங்கீரை - செவ்விய கீரையுடையது. கீர் - சொல். செவ்விய சொல்லைச் சொல்லும் பருவமென்க. செங் கீரையாடுதல்-ஒரு காலை மடக்கி ஒரு காலை நீட்டி யிருகைகளையும நிலத்திலூன்றிக் கொண்டு தலை நிமிர்ந்து முகமசையவாடுதல். இதனையாசிரியர் முதற் செய்யுளின் விளக்கிக் கூறுவது காண்க.

௧. பொதுவகம் - சபையிடம்; சபை ஈண்டு கனக சபை. உல கெலாம் உய்ய - உலகம் யாவும் பிழைக்கும்படி. 'உலகெலாம்'- சேக்கிழார் பெருமானுக்கு இறைவன் அசரீரியாக எடுத்துதவிய முதல். அமுதம் - வாயூறல். நெற்றிநீறும் காதிருங்குழையும் முறை

யே நிலவையும் சூரிய கிரணத்தையும் எறித்தன வென்றபடி. வானளவுமொச்சி - வானுறவோங்கிய மதில்.

உ. நிரம்பு சொற்கள் - நிறைமொழி, பயனிறைந்த சொற்கள். சொற்பொலிவு பொருட்பொலிவு முதலிய வெல்லாம் நிறைந்த வென்பது. விருப்பம் - விருப்பத்தால், மூன்றனுருபு தொக்கது. மழவு - இளமை; இது ஆகு பெயராய்ப் பிள்ளையை யுணர்த்தியது. வாய் புகல்குதலை மழலை யென்பதை குதலை மழலை வாய்புகல் என்று மாற்றியுரைக்க. பயன் கொளவலேம் - பொருள் கொள்ள வல்லோம். வலேம் - தன்மைப் பன்மை முற்று. சான்று - கரி, சாக்ஷி. செப்பலுற்ற பொருள் என்ற கவி - 'செப்ப லுற்ற பொருளின் சிறப்பினல், அப்பொ ருட்குரை யாவருங் கொள்வரால், இப்பொ ருட்கென் னுரைசிறி தாயினு, மெய்ப்பொ ருட்குரி யார்கொள்வர் மேன்மையால்' இது திருத்தொண்டர் புராணத்துப் பாயிரத்துள்ளது; இதனில் 'பொருள்' என்பதைப் 'பிள்ளை' என்றும் 'கூறும் பொருள்' என்றும் பொருள் கொண்டு மழலைச் சொல்லைப் பேசுகின்ற பிள்ளையினது சிறப்புப்பற்றி பொருள் பயவாத சொற்களுக்கும் பொருள் கொள்வார்கள் என்றும் சொல்லத் தொடங்கிய நுதலிய பொருளின் சிறப்புப் பற்றி என் உரை சிறிதாயினும் அதனைப் பெரிதாக் கொள்வார் என்றும் உரைத்துக் கொள்க. சொற்பயன் உணராத போது ஒதி யாவது இல்லை என்பது பொருள். மழவாவுவப்பது - குழந்தை யாகக் கொண்டு மகிழ்வது. ஆமே - ஆவது திண்ணம்; ஏகாரம் தேற்றம்.

ங. நுட்பம்-நுண்மை; குறிப்பாற்பொருளுணரப் படுந்தன்மை. திட்பம்-வலியுடைமை, வினைத்திட்பம் என்பதிற் காண்க. அருட்டம்-அருளும் தண்மை; தண்ணிய அருட்டன்மை. பொருளணிச் சிறப்பு - பொருட்சிறப்பு அணிச்சிறப்பு என்று கூட்டியுரைக்க. மந் தணம் - இரகசியம், மறைபொருள். வெள்ளிடைத்தவிரும் வெற் பென-வெளியிடத்துத் தங்கும் மலைபோல, வெள்ளிடைமலைபோல,

தவிர்தல் - தங்குதல்; எளிதில் விளங்குதல் ஈண்டுக் கருதியது. திருத்தொண்டத் தொகையாகிய தமிழ் மறையில் உள்ள திட்பம் நுட்பம் பொருளணிச் சிறப்பு மந்தணம் முதலியவற்றை யெல்லாம் அநபாய சோழரது அவையினுள்ளோர் நயந்து வியந்து மெய்ப் பாட்டினோடு பாராட்டிக் கேட்குமாறு பொருள் விரித்துரைத்தார் என்பது புராணம். மெய்ப்பாடு - தாம் அறிந்த குறிப்பு வெளிப் படுக்குந் தோற்றம்; இது கண்ணீர் அரும்பல், மெய்ம்மயிர் சிலிர்த் தல் முதலியவற்றான் நிகழ்வதாகும்.

௪. தூயஒளி - தூவிய ஒளி. இருடபும் - இருளைக் கெடுக்கும். உய்த்தனம் - அனுப்புகின்றோம். நிருவாணதீக்கை - முத்திக்கேது வாய தீக்கை; நிருவாணம்-மோக்கம், முத்தி; இது சமய விசேடங் கட்குமேல் மூன்றாவதாகச் செய்யப்படும் சிவசம்ஸ்காரம். திரு முகம் - "அடியார்க் கெளியன் சிற்றம்பலவன் கொற்றங், குடியார்க் கெழுதிய கைச்சீட்டு - படியின்மிசை, பெத்தான் சாம்பானுக்குப் பேதமறத் தீக்கைசெய்து, முத்தி கொடுக்க முறை" என்பது. உய்த் திடப் பெற்ற - கிடைக்கப்பெற்ற. மெய்ஞ்ஞான அற்புதம் - ஞான குரவராய் எழுந்தருளியிருந்து செய்தருளிய பல வியக்கத்தகும் செய்கைகள். அவை: திருமுகங்கொண்டு பெத்தான் சாம்பானுக்கு முத்தி கொடுத்தல், கவி கூறிக் கொடியேற்றுதல், இவர் பாடி யருளிய கோயிற் புராணத்தை இறைவன் பாராட்டிப் பேழையி னுள்ளோம் என்று கூறல் முதலிய பலவாம். நிலயம் - இருப்பிடம். நினது வரலாறு-தேவரீரது சரித்திரம். உமாபதிசிவன் அருள் செய என்று கூட்டியுரைக்க.

௫. ஆயிரமுகம்-பலமுகம்; ஆயிரம் பலவென்னும் பொருட்டு. கங்கை ஆயிரமுகமாக இறைவன் திருச்சென்னியில் இறங்கிய தென்பதை 'கயல்பாயக் கடுங்கலுழிக் கங்கைநங்கை ஆயிரமா முகத்தினொடுவானிற்றோன்றும், புயல்பாயச் சடைவிரித்த பொற்பு தோன்றும் பொழிறிகழும் பூவணத்தெம் புனிதனார்க்கே' என்னும் ஆளுடையாசின் வாக்காற் காண்க. கங்கைமரபு-வேளாளகுலம்.

கதிர்கள் பொலியாயிர முற்றவன் - சூரியன்; சூரியனுக்கு ஆயிரங் கதிரோனென்னும் பெயருண்மையறிக. வேளாளகுல திலகர் என்பது கருத்து. ஆயிரமறை-வேதம் அளவில்லன என்பது சித்தாந்தம். சென்னி ஆயிரமுடையோன் - 'ஆயிரஞாயிறுபோலும் ஆயிரம் நீண்முடியானும்' என்பது தமிழ்மறை. ஆயிரம்கானிறீஇய மண்டபம் - ஆயிரக்கால் மண்டபம். ஆயிரம் தொண்டர் - அளவிலா அடியார்கள். வாய்மலர்ந்தவ - விளிவேற்றுமை. வாவிவாய்-வாய் ஏழனுருபு. கொழு - நிணம். புலவு - புலால் நாற்றம். இருஞ் சங் கனம் பேடெனா - அன்னம் இருஞ் சங்கினைப் பேடென்று. செருந்து-செருந்தி.

சு. தொம்பல - பலகுற்றம்; காம வெகுளி மயக்கம் என்னும் முக்குற்ற முதலிய. சுடர் சினகரம் என்று இயையும். தூகேம் மெழுகேம் - 'கோமானின் றிருக்கோயில் தூகேம் மெழுகேம்' என்னுந் திருவாசகம் காண்க. நயத்தல்-விரும்புதல். கூம்பல்-குவிதல். கூம்பல்செய் கை-அஞ்சலிசெய்தகை. அது-விரும்புங்கூலி. ஆம்பல் அவாவுதன் மேயபுயாசல-குவளை மலர்மாலை யணிந்த தோள்களை யுடையவரே. புயாசலம்-உருவகாலங்காரம். அருளாகரன்-அருட் கடலுருவன்; ஆகரம்-கடல்.

எ. புண்ணியமுதல்-புண்ணியம் வடிவுகொண் டனையார். பொங்கொளிமணியே - ஒளிவீசிமிளிரும் மணிபோன்ற ஞான தேசினை உடையார். பொய்யாவாழ்வு - நிலைபெற்ற உண்மையான வாழ்வு. பொள்ளலில் முத்து-தோளாமுத்து. புரை - குற்றம், உண் ணத் தெவிட்டுதல் குற்றமாம். மண்ணியல்-மண்ணில் உறைகின்ற. சத்துவம் - சுத்த சத்துவம். பொத்திய - மூடிப்போர்த்த. சாடுதல்-கெடுத்தல், போக்குதல். பத்திரசம்-அன்புச்சுவை. கனிகனி-வினைத் தொகை. அண்ணிய - நெருங்கிய. தெருள்-தெளிவு. சேவையர்-சேக்கிழார் மரபினர்.

அ. சூழியமேவிய - உச்சிமேவிய. சுட்டி-நெற்றிச்சுட்டி, நுதலணி. நிலாக்காலுதல்-ஒளிவீசுதல். வடிகாதிற் புனைகுழை-காதிற்

புனைந்த வடிகுழை. வீழி அவாவிய-வீழிக்கனியினை யொத்த; வீழி-வீழிச்செடியின்கனி. வீழியைத் தலவிருக்கமாவுடைய மிழலை வீழி மிழலை. அகத்தமர்தல்-அகத்தினைக் கோயிலாக் கொள்ளுதல்; 'நினைப்பவர்மனங் கோயிலாக்கொண்டவன்' என்பது தமிழ் மறை.

கூ. இலறத்து-இல்லறத்து; லகரம் தொகுத்தல் விகாரம். கவர் மனம்-வஞ்ச நெஞ்சு. தவர்-தவத்தின் நின்றொழுகியார். உணரா-செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். இறைவன் தக்கன அருளினன் என்று மாற்றுக. தக்கன-அவரவர்க்குத்தக்க அருட்டிறம். அவனே-இறைவனே. சாற்றியபடி-சொல்லியவாறு. இறைவன் அவ்வப்போது உணர்த்த உணர்த்த உணர்ந்து சொல்ல வல்லனாய் இறைவனுகவே இருந்து சொன்னான் என்பது கருத்தாகக் கொள்க.

ம. நந்திவரை-நந்திமலை, நந்திதுருக்கம் எனவழங்குப. தலை-ஏழனுருபு. ஒருமுனி-வசிட்டன். சுரபி-தெய்வப்பசு; காமதேனு வென்க. அங்கங்கு ஒடுபு நிறையாவென்று முடிக்க. நிறையா-நிறைத்து. ஆக்குபு - ஆக்கி, செய்பு என்னும் வாய்பாட்டு எச்சம். சூரிக்கடல் - வன்மைவாய்ந்தகடல். மாயோன் - விட்டுணுமூர்த்தி. நந்தி மலையில் சுரபி பொழிந்த பால் ஆறுப்பெருகி ஓடி நடுவணுள்ள கிணறு குளம் முதலியவற்றை நிறைத்துக் கடலில் வீழ்ந்து பாற்கடலாக்கி இதுதானே விட்டுணுமூர்த்தி துயிலும்பாற்கடல் என மயங்கச்செய்யும் என்பது பொருளாகக் கொள்க.

தாலப் பருவம். தாலாட்டுக் கூறும் பருவம். ஏழாம் மாதத்தில் நிகழ்வது. தால் - தாலு, நா - நாக்கு. நாவினாற் கூறப்பெறும் தாலாட்டு.

க. வெண்நந்து-வெண்ணிறமாகிய சங்கு. உரறல்-ஒலித்தல். வயிறு உளைதல்-கருவுயிர்க்க வயிறு நோதல். வெள்வாய்க் களமர்-கள்ளுண்ணலானும் காமமுயக்கத்தானும் வெளுத்த வாயினை

யுடைய களமர் என்பது; களமர் - உழுநர். வண்ணம்-நிறம். துவர்-பவளம். வாயோதிமம் - வாயினையுடைய ஓதிமம்; ஓதிமம்-அன்னப் பறவை. முதிரா வெயில் - இளவெய்யில். கண்ணூற உண்டல்-கள்ளினை அறிவுஞ் செயலுங்கெட வுண்ணுதல்; 'சத்தியை வேண்டிச் சமயத்தோர் கள்ளுண்பர், சத்தி யழிந்தது தம்மை மறத்தலால்' என்பது திருமந்திரம். மராளம் - அன்னம். துறை - நீர்த்துறை. சகலாகமம் - எல்லாக்கலைகளும்; ஈண்டு ஆகமம் பொதுவாக வேத முதலிய பல கலைகளையும் உணர்த்துகின்ற தென்க. தெய்வம்-தெய்வத்தினது தன்மை.

உ. நண்பு - விருப்பம். அரமுழக்கம்-அரன் நாமத்தை முழங்குதல்; அரன்-ஆன்மாக்களது பாவங்களை அழிக்கும் சிவன். புலவர் அமுதுகொள என்பதை அறிஞர் சோறுண்ண வென்றும், தேவர் அமுதம் உண்ணவென்றும், அரம்பை எழுதல் என்பதை வாழைகள் ஓங்கி வளர்தல் என்றும், விண்ணுலகத்து அரம்பை வந்து சேர்தல் என்றும், நாகேசன் வைகுதல் என்பதை திருநாகேச்சுரத்துத் திருக்கோயில் கொண்டெழுந் தருளியிருக்கும் நாகேச்சுரராகிய இறைவரது வாசம் என்றும், பாம்பாசனாகிய சேடன் உறைவு என்றும், திருமடந்தை காமுறல் என்பதைச் செல்வம் விரும்பி நிலைபெற லென்றும், இலக்குமி விரும்புதல் என்றும் கருமால் கிடந்து கண்டுயிலல் என்பதைக் கரியமேகங்கள் தவழ்ந்து தங்குதல் என்றும், கரிய திருமால் அரிதுயில் அமர்தல் என்றும் இரட்டுற மொழிந்து குன்றை பாற்கடலை ஒத்தலைக் காண்க.

ந. சூளிகை-அரமியம். இமைத்தல் - இமைத்தலை; இமைத்தல் - ஒளிவிடுதல். விதி-பிரமன். நந்த-மிக. இது - குன்றைநகர். பொன்னுலகினும் மிக்கிமைத்தலை விதி உளத்தில் எண்ணி விழியிமைத்தல் நந்தச் செய்தான் என்று முடிக்க. சந்தத்தவர்-கவிகள்.

ச. முரிவில் - முரிவில்லாத. கரு நீலம்-கருநிற நீலம்; செம்பு பழுத்த செந்நிற நீலமும் உண்டாதலின் கருமை அடை வந்தது

என்க. வில் - ஒளி. துகிர் - பவழம். அஃது - அக் குன்றைநகர். விட்டுணு மூர்த்தி வெண்ணிற முடையர், கடல்கடைந்தபோது ஆலம் அவரைக் கருநிறமாக்கியது. பின்னர் இதற்கு வருந்தி அவர் கச்சித் திருநகரை யடைந்து இறைவனை வழிபட்டு பவழ நிறம் பெற்றுப் பவழவண்ணரானர். இஃது புராணம். 'வருகனல் வல் விடந்தாக்கி மாயவன் வெண்ணிறமேனி, கருகினனன்று தொடங் கிக் கரியனெனப் பெயர் பெற்றான்' என்பது காஞ்சிப் புராணம்.

௫. தூய்மை - காம வெகுளி மயக்கஞ் செறியாத் தூய்மை. சுவணம் - பொன்; சுவர்ணம் என்னும் வடமொழிச் சிதைவு. ஆடைகள் பீதாம்பரம் என்பது கருத்து. தொங்கல் - மலர்மாலைகள். செல்வம் மணத்தல் - செல்வம் மிகுதியும் பொருந்திக் கலத்தல். செய்யுள் தெய்வம் மணத்தல் - யாக்கும் பாட்டுக்கள் தெய்வத்தின் மேலாதல். நெய்யே மணத்தல் - எண்ணெய் கலவாமை. குண்டங் கள் தோறும் வேள்வித் தீ மல்கும் என்க. வீதி நேய மணத்தல் - வீதியிற் செல்வோர் யாரும் அன்பிற் கலத்தல். சாறு மணத்தல்- திருவிழாப்பொலி வுறுதிருத்தல்.

௬. துங்கம் - உயர்வு, மேன்மை. தோலா நா - தோல்வியுறாத நா; தோலா ஈறு கெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். திரண தூமாக்னி - தொல்காப்பியரது இயற்பெயர். இலக்கணமா என்றது நன்னூலாதி சிற்றிலக்கணங்களி னமையாது தொல்காப்பியத்தை இலக்கணமாக் கொண்டமைந்தது என்றபடி. சமையாதி-சமயம், விசேடம், நிருவாணம் என்னுந் தீக்கைகள். சமதமாதி குணங்கள் என்றுங் கூறுப. பாரம் - பாரவும். சின்னமுறுதல் - நீறு கண்மணி புனைதல். பாகம் - மலபரிபாகம். பக்குவர் - சத்திநிபாதத்துத்தமர். அதிகாரிகள் - அருகதையுடைய கேட்போர். அங்கம் - உடம்பு; ஆகுபெயர். துன்பம் - பிறவித்துன்பம். இன்பு - இன்பம்; சிவா நந்தம். சங்கம் - சங்குகள். அவைகள் என்பதும் பொருந்தும்.

௭. நாளும் அறிதல் - எப்போதும் அறிதல். கடி - விளக்கம், சிறப்பு. கண்காண்படி செய்து - கண்ணிற் காணும்படி செய்து.

அன்பு கண்ணாற் காணும் காட்சிப் பொருளன் றெனினும் அத னாற் புறக்கரணத்து நிகழும் செய்கைகளை யெல்லாம் செவ்வனே விளக்கிக்காட்டி அநுமானவகையால் விளங்கச் செய்தலே ஈண்டுக் கருதியது. சிவபெருமான் சேக்கிழார் பெருமானை உணரும்படி செய்தனரென்க. இப்படி யார் பெற்றார் - யார் இப்படி அரு ளப்பெற்றார். இந்த மான்மியம் தமிழினன்றி வேறு எந்தப் பாடை களின் உளதாயிற்று! தமிழுக்கு இது ஒரு பெரும்பாக்கியம். தீந் தடி-மதுரம் நிறைந்த கொம்பு, கரும்பு. தடி-வயல்.

அ. பத்திச்சுவை - அன்பிரதம். சொட்டச் சொட்ட - மிகு தியும் ஒழுக; அடுக்கு மிகுதியை உணர்த்துவதாயிற்று. வழிபடர்தல்-வழியிற் செல்லுதல். உத்தி - பாம்பின் படம், ஆகு பெயராய்ப் பாம்பை யுணர்த்திற்று. புல் உயர்த்தோன் - புலியைக் கொடியாக உயர்த்தினோன்; அநபாய சோழர் ஈண்டுக் கருதியவர். ஒல்லா - கூடாத. அருகந்தர்-சமணர். முயல் செயல்-வினைத்தொகை. வலவ-வல்லவரே; விளிவேற்றுமை. மடைச்செறி-மடையிற் செறிந்த.

கூ. ஈற்றுத்தலை - முடிவில், இறுதியில்; பாட்டின் இறுதியில் என்பது கருத்து. மவுலி - மகுடம். சொல்லணி - சொற்றொடை வகைச் சிறப்பு, சொல்லான் அமையும் அலங்காரம் ஈண்டுக் கருதி யது. சொன்மடக்கு. இதனை 'சிவம்பெருக்குந் திருவாரூர் திருவா ரூர்' எனவும், 'மறைத்திரு வாக்கூ ராக்கூர்' எனவும், 'மிக்க திரு விளக்கிட்டார் திருத்தொண்டு விளக்கிட்டார்'எனவும், 'கமழ்சாறூர் கஞ்சாறூர்' எனவும் பிறவுமாக வருவனவற்றாற் காண்க. பொரு ளணி - பொருளான் வருமலங்காரம். இவை உவமம், உருவகம் முத லாகப் பல 'வென்றடு புலியே றென்ன' எனவும், 'பொன்றிகழ் குன்று வெள்ளிப் பொருப்பின்மேற் பொலிந்ததென்ன' எனவும் பிறவுமாக வருங்கோறும் கண்டுகொள்க. எவ்விடமும்-கண்ட கண்ட இடமெல்லாம். இறைபட்டன - இறைபட்டனவாய், சிந்தி இறைந் தனவாய். வனப்பு-அழகு; இவை சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத் தல் :முதலிய பத்தாம். முதற் பொருளாதிய மூன்றும் - முதற்

பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்னும் மூன்றும்; முதற் பொருள் கருப்பொருள் தோன்றற்கும் உரிப்பொருள் நிகழ்தற்கும் காரணமாய் முன்னிற்கும் பொருள் என்பது; அது குறிஞ்சி முதலிய நிலமும், கார் முதலாகவும் மாலை முதலாகவும் முறையே வரும் பெரும்பொழுது சிறுபொழுது என்னும் பொழுதும் என இரண்டாம். கருப்பொருள் முதற்பொருளாகிய கருவினின்றும் தோன்றுவன என்பது பொருள்; இவை தெய்வம் உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் பறவை முதலாகவரும் பதினான்காம்; இனி உரிப்பொருள் முதற் பொருள் கருப்பொருள் என்னும் இரண்டினுஞ் சிறந்து திணைக் குரியதாய் நிற்பது என்பது பொருள். இவை புணர்தல் முதலியவைந்தும் அவற்றினிமித்தங்கள் ஐந்தும் எனப் பத்தாய் ஐந்திணைக்கும் முறையே வருமென்க. எய்த - பொருந்த. ஆற்றுப் புனலுமப் பொருள்கோள் முதலாக அறைவன: பொருள்கோள் வகை; இவை ஆற்று நீர், மொழிமாற்று, நிரனிறை, விற்பூட்டு, தாப்பிசை, அளைமறி பாப்பு, கொண்டு கூட்டு, அடி மறிமாற்று என எட்டாம். அடருபு - அடர்ந்து. தாறு - வாழைத்தாறு, குலை.

ம. மண்டலை வேலை - நெருங்கிய அலைகளையுடைய வேலை; மண்டுதல் - நெருங்தல், ஒன்றின்மேலொன்று நெருங்கித் தொடர்ந்து வருதல். அமுதவொழுக்கு - அமுததாரை. கொண்டலை நேர்தல் - கரு நிறத்தால் ஒத்தல். பகடு - எருமைக்கடா. விண்தலை - விண்ணுலகத்தினிடம், சுவர்க்கவுலகத்து.

சப்பாணிப் பருவம். இது ஒன்பதாவது மாதத்திற் கூறுவது. சப்பாணி கொட்டுதல் - கைகளைச் சேர்த்துக் கொட்டுதல்; பாணி - கை.

க. விழை - விரும்புதற்குரிய. அறமுதற் கல்வி - அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதிப் பொருள் நான்கின் வித்தை. கல்வியறியும்-இரண்டாம் வேற்றுமை. மேதை-பேரறிவு.

ஒழுக்கு - ஒழுக்கம், நடைமுறை. தழீஇ - சேர்ந்து, அடைந்து. துணி தேற்றல் - உறுதி பயப்பதெனத் துணிக் கொள்ளல். மாறு- கைம்மாறு, பதில் உதவி. வரூஉதினி - சேனை. மாற்றலர் - பகைஞர். இடங்கால முதலறிதல் - இடமறிதல், காலமறிதல் முதலிய வகையான அறிவு. கடிய மாற்றம் - கடுஞ் சொல், இன்னாச் சொல். உழையர் - நெருங்கிப் பணிசெய்வோர். உழையரும் விருப்ப மறியா தடக்குதல் - எப்போதும் நெருங்கி உடனிருந்து பழகிப் பணிசெய்வோரும் அறியாதபடி யெனவே மனனுற்றதை முகங் காட்டுதலால் முகமாறுதலி னறியாதபடியும், சொற் சோர்வி னறி யாதபடியும் இவை போன்ற பிறவற்றானறியாதபடியும் பாதுகாத் தல். காக்ஷிக் கெளிமை-துயருற்ற ஆவும் தனது கோட்டின்மணி துளக்கி யறிவிக்கத் தானறியுமாறு தன்னை எளியனுக்கிக் கோடல். உன்னி - உத்தேசித்து. இறை-அரசன், ஈண்டு சோழன். அரசர் புனையும் முடியை முடிசூட்டில் வேளாளர் எடுத்துக் கொடுக்கும் வழக்கம் கருதப்படுகிறது. இதனைக் கம்பரும் 'வெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையன்றன் மரபுளோர் கொடுக்க வாங்கி வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி' என்றுரைக்க. உலகினிறைந்த புறவிருளை ஞாயிறு உதய வரையிற் றோன்றிக் கெடுத்தல் போலச் சேக்கிழார் பெருமான் குன்றையாங் குன்றுதித்து ஆன்மாக்களது உளத்து நிறைந்த அகவிருளைப் போக்கி ஞானவொளியைப் பரப்பினரென்க. இச்செய்யுளில் திருத்தொண்டர் அரசியலுட் கூறும் இறையிலக் கணங்கள் தொகுத்துக் கூறுவது காண்க.

உ. கார்க்கோலமாலோன் - காரினது கருநிறம் வாய்ந்த திரு மால். புரந்தருள்வது - காப்புக் கடவுளாக வுலகோம்புவது. முக மன் - உபசாரம்; பொய்யுரை என்றபடி. குலம் - வேளாண்குலம். எட்டியர் - மூன்றாங்குடித் தலைவராகிய வைசியர். மூவர் - மறை யோர், மன்னர், வைசியரெனு மூவர். புறமெனப் புகல்மூவர்-அநு லோமர், பிரதிலோமர், சங்கரர் எனப் பேசும் மூவகை இழிகுலத் தோர். பசி வருத்தம் போக்கல் - தமது வேளாண்டொழிலால்

தாமுண்பதன்றிப் பிறர்க்கு ஊட்டி யவர் பசி வருத்தம் தணித்தல். இது பற்றியன்றே யிவர் இறைவனது காலிற் றோன்றினரெனக் கூறிக் கால் ஏனைய தலை தோள் தொடைகளைத் தாங்கி நிற்றல்போலத் தாமும் ஏனைய மூவரையும் தமதுழவு தொழிலாற்றாங்குவரென் பது கருதப்படுவது காண்க. இமேலகரும் - உம்மை உயர்வு சிறப்பு; இமேலகர் - தேவர். தேவரும் புகலுவர் எனவே ஏனையர் புகழ்வது கூறவேண்டாவாயிற்று. தளி-ஆலயம், திருக்கோயில். பூசையொடு சிறப்பு - தின பூசையும் திருவிழாவும்; இதனை வட நூலார் நித்திய நைமித்திக மென்பர். நைமித்திகம் நித்தியத்திற் றாழ்வு தீரச் செய்வது. அளவா - அளவுபடாத. மேழி-கலப்பை. தார்க்கோல்-தாற்றுக்கோல்.

௬. மேவாத - பொருந்தாத. பாயுடுத்தல் தலைமயிர் பறித்தல் முதலியன சமணர் ஒழுக்கம். இவை வைதிக சைவ ஒழுக்கத்திற் பொருந்தாச் செயல்களாதலின் உழறல் எனக் கூறப்பட்டது. மேய சமையம் - சமண சமயம். ஆளுடைய பிள்ளையார் 'மறை வழக்க மிலாத மாபாவிகள், பறிதலைக்கையர் பாயுடுப்பார்களை, முறியவாது செயத் திருவுள்ளமே, மறியுலாங்கையின் மாமழுவாளனே' என்று கூறுவது காண்க. சமண சமயத்தைப் பாழ்ங்குழி யென்பதைச் சேக்கிழார் பெருமான் தமது புராணத்தில்'பொய் வாய்மை பெருக்கிய புன்சமயப் பொறையில் சமணீசர் புறத்துறையாம், அவ்வாழ் குழியின்கண் விழுந்தெழுமா றறியாது மயங்கி யவம் புரிவேன்' என வாகீசப் பெருந்தகையாரது திருவாக்கில் வைத்துக்கூறுமாறறிக. அதுவிட-அச்சமயத்தை விட்டொழிக்க.பிரதாபம்-பிரபலத்வம்; அரசர் தங்கள் பகை களைந்து மேம்படுதல் தம்மை யடைந்தோரைப்புரப்பது முதலிய நற்செய்கையின் எய்துவது புகழ். இவை யிரண்டும் அரசர்க்கு மேம்படுதற்கு வேண்டும் அருங் குணங்கள். பிரதாபத்தைச் செந்நிறமாகவும் கீர்த்தியை வெண்ணிறமாகவும் கூறுவது நூன்மரபு. எனவே ஆசிரியர் முன்னதை ஞாயிறாகவும் பின்னதைத் திங்களாகவும் கூறிப் போந்தார். காஞ்சிப் புராண

மும் கீர்த்திப் பிரதாபங்களை 'தனது கீர்த்தியுந் திறற்பிர தாபமுந் தரைமேல், அனல்செய் கோபமு முல்லையுமென வெங்கு மமைத் துப், புனிதமாமவை தம்மையும் பொதிந்து கொண்டென்னப், பனி விசும்பினிற் சிவந்து வெண்ணிறம் படைத்தன்றே' என்னுமிவ் விருத்தத்தால் மிக அழகுபடக் கூறுவது காணத்தக்கது. கோக னகம் - செந்தாமரை. பிரதாபமாகிய ஞாயிறு கோகனகமெல்லாம் மலர்த்தினன் என்பது. தேறுபு - தேறி. அன்னூர் - குழிவீழ்ந்த அவர். ஆவா - இரக்கம் குறிக்கவந்த இடைச்சொல். தமியம் - பற் றுக் கோடில்லாதோம். அபயம் - பயமின்மை; அடைக்கலம். அருளுங்கை - உபதேசித்தருளுங் கை. எழு புகழ் - பிறக்கும் புகழ்; வினைத்தொகை. ஆலோன் - சந்திரன். எல்லாம் குவித்தது - மலர் த்திய மனத்தாமரைகளை யெல்லாம் குவித்தது. குவித்தல் - ஈண்டு ஒருமையுறச் செய்யல்.

ச. துருமம் - சோலை. நீறு - திருநீறு. தூய - புனிதமாகிய. கண் - இடம். குறி - திருவுருவம். ஆவாகனம் - தாபனம்; குறித்த திருவுருவத்தில் மூர்த்தியை எழுந்தருளச் செய்தல். பெரும-பெரு மானே. அடியோங்களை - திருவடித் தொண்டு செயும் அடிமைக ளாகிய எங்களை. புரத்தல் - காத்தல். தாழ்பவர் - வணங்குவோர். மலநீத்தின்ப மெய்தல் - மலங்கெட்டு முத்தியின்பம் நுகர்தல். நாரா யண உபநிடதம் உரைக்குமாறு தாழ்பவர் ஆகிய இவர் வணக்கம் பெற்றருடி பெருஞ்செல்வ மெய்திக் கரும முதல் எம்மலமும் நீத்து இன்ப மெய்தக் கடைக்கணித்திடுதி என்று கூட்டிக்கொள்க. அருடி - அருளுதி. இவ்வுபநிடத தாற்பரியத்தை 'அதிசயும் பயக்கு நாராயண வுபநிடதம் யாரை, மதியினிற் குறித்தியாவர் வணங்கினு மவ்வணக்கம், துதிகெழு நினவே யென்று சொலுமுனைக் குறித்து நாயேன், விதியிற்செய்வணக்கம் வேறு மேவுமோ விமல வாழ்வே' என்னும் நாகைப்புராணச் செய்யுளானு மறிக. 'எம்மைப் புர' வென்று தேவரீரை வணங்கி யாம் எல்லாம் எளிதிற் பெறுவேம் என்பது கருத்து.

௬. எண்ணிய வெண்ணியபடிக்கு - எண்ணிய எண்ணியாங்கு. ஈனசமயம் - புன்சமயம். திண்ணியமலம் - உடன்றோன்றியதாய் எளிதினீங்காத் திட்பமுடைய மலம் செருக்கு - மயக்கம். வாதை- துன்பம். மலர்க்கணன் - பிரமன். துழாயவன் - திருமால். நண்ணிய - செய்யிய வென்னும் வாய்பாட்டது. நவிலக்கொட்டியருள் என்று கூட்டுக.

௭. வம்பு - கச்சு. உமையம்மையார் காணுவது — மருந்தின் வேகம் பொறாப் பசுங்குடருடைக் குழவியினது நோயுண் மருந்தைத் தாயுண்டாங்கு நடங் கண்டு பயனெய்தமாட்டாத ஆன்மாக்கள் பொருட்டுத் தாங் கண்டு அதனை அவர்க்கு உதவுமாறு என்று உண்மை நூல் கூறும். முனம் - சந்நிதியில். மதித்தவர் - மதித்து அவர். நறுவிரைநல்கி அலங்கல் புனைந்து நகும்பரிவட்டஞ் சாத்தியது - நடேசப் பிரானுக்கணிந்த திருநீறும் திருமாலையும் திருப் பரிவட்டமும் அளித்தது; இதனை 'உள்ளலார்புர நீறெழக்கணை யொன்றுதொட்டியர் மன்றில்வாழ், வள்ளலார்திரு மாலையுந்திரு நீறுமெய்ப்பரி வட்டமும், எள்ளலாரல ரென்றுசேவையர் காவலர்க்கிவை யினிதளித், தள்ளலார்வய ளீடுதில்லையி லனைவருங் களிகொண்டபின்' எனவருஞ் சேக்கிழார் புராணத் திருவிருத்தத்தாலறிக. அம்பு இட்டு - நீரை வைத்து: நீர் - கங்கை.

௮. உண்டல் உடுத்தல் மணம் - உண்ணும் அன்னத்தையும், உடுக்கும் ஆடையையும், மணத்திற்கு வேண்டிய பொருள்களையும். பல - இவை முதலிய பல; வீடு முதலியவாம். அடை யாதலர் - அடையும்வறிஞர். கைத்தலம் விரிக்கும் செயல் இல்லை யென்பதனையும், குவிதல் அள்ளிக் கொடுத்தலையும் குறியா நிற்கும். கண்டல் - தாழை. கலி - ஓசை. பொர - மான, ஒப்ப. காவலன் - அரசன். நாவலன் - புலவன்.

௯. படி - பூமி. பைதிரம் - நாடு. ஐந்திணை - குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்பன. முப்பொருள் - முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள்; இவற்றின் விளக்கம் முன்னர்க் கூறியது

காண்க. உள்ளன ஓதக் கற்பித்தல் - சேக்கிழார் பெருமானுக்கு முற்காலத்தவர் தமது வருணனையில் முப்பொருளும் முறைப்பட விரித்தோதுவர் எனினும் தெய்வங்களையும் திருத்தளிகளையும் ஓதினாரல்லர். சேவையர் காவலர் இவற்றை யழகுபடக் கூறிப் பின் போதருவோர் தம்மைப் பின்பற்றும்படி கற்பித்தருளினர் என்பது. இதன் செய்தியெல்லாம் திருத்தொண்டர் புராணத்துத் திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் புராணத்துள் தொண்டைநாட்டு வருணனையிற் பரக்கக் காணப்படுமென்க. இவர் கவி தெய்வ மணங் கமழும் என்று சொல்லுவதற்கு இது ஒரு ஏதுவாகும். கவிகள் அன்புமயமாயிருத்தலில் ஓதுதலையும் கேட்டலையும் செய்வோருக்கு அன்பு முதிர்ந்து நெஞ்சங் கனிந்து அதனைப் புறத்தே யறிவிக்கக் கண்ணீர்வாரும்படி செய்யுந் தன்மையவாகும். இருபன்னிரு கோட்டம்-இருபத்து நான்கு கோட்டம். அவை: புழற்கோட்டம், புலியூர்க் கோட்டம், ஈக்காட்டுக் கோட்டம், மணவூர்க்கோட்டம், செங்காட்டுக் கோட்டம், பையூர்க் கோட்டம், எயிற் கோட்டம், தாமற்கோட்டம், ஊற்றுக்காட்டுக் கோட்டம், களத்தூர்க் கோட்டம், செம்பூர்க் கோட்டம், ஆமூர்க் கோட்டம், ஈதூர்க் கோட்டம், வெண்குன்றம், பலகுன்றம், இளங்காடு, காலியூர், சிறுகாரை, படுவூர், கடிகை, சந்திரிகை, குன்றபத்திரக் கோட்டம், வேங்கடம், வேலூர்க் கோட்டம் என்பனவாம். ஒரு கோட்ட மலாது - இவற்றுள் ஒரு கோட்டமலாது; அதாவது நாயனார் திருவவதரித்த குன்றத்தூரைக் கொண்ட புலியூர்க் கோட்டம். இக்கோட்டத்துள் குன்றத்தூரோடு பேறூர், மாங்காடு, பம்மல், கோட்டூர் என்பனவுமடங்கும். கோட்டமுறல் - கோணலைப் பொருந்துதல். இல்லாய் நல்லாய் - இல்லாத நல்லவரே.

௧. விரிநூலாகிய திருத்தொண்டர் புராணஞ் செய்தலினால் நூலாசிரியராகவும், திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் புராணத்துள் அவர் வைகையிலே ஏடிடும் பொருட்டுப் பாடிய 'வாழ்கவந்தணர்' என்பன வாதியாகிய திருப்பாட்டுக்களுக்கு உரை கண்டபோடி

யிருத்தலின் உரையாசிரியராகவும், பரசமயக் குழியில் வீழாமலும், வீழ்ந்தவர் ஏறுமாறும் போதித்த கிரமத்தில் போதகாசிரியராகவும், இவ்வாறு பலவிதத்தானு முதவி உண்மை ஞானம் பயப்பித்தலின் ஞானசிரியராகவும் விளங்குகின்றாரென்பது இப்பாட்டின் கருத்து. அகிலம் - உலகம்.

௰. நாகேசுரர் இனிதமர்தல் - சோழ நாட்டில் காவிரிக்குத் தென் கரையில் உகூ-வது தலமாய்த் திருவிடைமருதூருக்கு மேலே யுள்ளது; இங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவன் சேடன் பூசித்த காரணத்தால் நாகேசுரர் எனப் பெறுவார். இவர் சேக்கிழார் பெருமானது ஆன்மார்த்த மூர்த்தி. இவ்வடையாளமாகத் தமது குன்றத்தூரிலும் திருக்கோயில் மடவளாக முதலிய வமைத்துத் திருநாகேச்சுரமெனப் பெயர் வகுத்து நாகேச்சுரப் பெருமானையும் பிரதிட்டை செய்து நிபந்த முதலியன வமைத்தார் என்பது புராணம். நூலாசிரியர் குன்றத்தூரைப் பலசிவதலங்கட்கும் ஒவ்வொரு காரணம் பற்றி ஒப்புக் கூறுவான் எடுத்துக் கொண்டு நாகேசுரர் எழுந்தருளியிருத்தலின் திருநாகேச்சுரத்திற்கும், நீலரத்தினங்களாலும், மாணிக்கங்களாலும், மரகதங்களாலும் வெண் சுதை தீற்றியும் அமைக்கப்பட்ட மாளிகைகளைக் கொண்டிருத்தலால் முறையே திருவிந்திர நீலப்பருப்பதத்திற்கும், இரத்தினகிரி யென்னும் திருவாட் போக்கிக்கும், மரகதமலையென்னும் திருவீங்கோய் மலைக்கும் திருக்கைலாயத்திற்கும் ஒப்புக் கூறினாரென்க.

முத்தப்பருவம். இது பத்தாம் மாதத்தில் நிகழ்வது. முத்தம்-வாய்முத்தம்.

க. பஞ்சாதி - காண்டம், அநுவாகம், சூக்தம் முதலியன போன்ற வேதத்தின் ஒருறுப்பு. மறை - வேதம்; இலைமறை காய் போல் அரியபெரிய விடயங்களை மறைத்து வைத்துக்கொண்டிருப்பது. மட்டேவர்: மண் - தரை, பூமி; எனவே தரைத்தேவர்,

பூசுரர் என்னும் அந்தணர். இவராதி நால்வர் - நான்கு முதல் வருணத்தவர். மற்றைஏழுவர்-அநுலோம ராதிய கலப்புச்சாதியர். நீரா-எளிதினீங்காத. இருவல்வினைத் தொடர்பு - அறம் பாவம் என்னும் அருங்கயிறு, இருவினைப்பாசம். உருப்பம் - வெம்மை. பிறந்தை - பிறப்பு. மேற்போயுங் கீழிருந்தும் உழறல் - உயர்ந்த யோனிகளிலும் தாழ்ந்த யோனிகளிலும் மாறிமாறிப் பிறத்தல். இன்பு - இன்பம். மெய்யடியார் - உண்மையடியார். தொகையார் தில்லைவாழந்தணர் முதலிய திருக்கூட்டத்தினர் ஒன்பதின்மர். தனியார் - திருநீலகண்டர் முதலிய அறுபத்துமூவர். இவ்வடியார் யாவரும் கட்டு நீங்கி வீடுபெற விருப்பஞ்சார்ந்தவர் என்பது.

௨. நன்னயம் - சொன்னயம், பொருணயம் முதலிய பலநயங்கள். பொலிபு - பொலிந்து, ஒப்புயர்வின்றி விளங்கி. இவர்ந்து - ஏறி. வளத்தரு - வேண்டிய வளங்களையெல்லாம் அளிக்கும் கற்பகம். வெள்ளென்பழத்திற்கு - உயிர்நீங்கிய வெள்ளிய என்பிற்கு. அழம்-பிணம். வெண்மை-தசைக்கழிவினுல் உண்டாவது. உயிருளியது-என்பைப்பெண்ணுக்கியது; இது பூம்பாவையின் செய்தி. வெங்கரா - கொடியமுதலை. மீட்டது - தருவித்தது. இது முதலையுண்ட பாலனை யழைத்தசெய்தி. கண்ணிற்பொலி - கண்ணினும் பாதுகாக்கும்படி பொலியும் என்க. மேலேகூறிய இலக்கணங்கள் ஒருங்குவாய்த்த செந்தமிழ். மணத்தல்-தமது கவிமுழுவதும் திருநெறித் தமிழ்வேத மணங்கமழ்வது.

௩. தோட்டி - அழகு. அறக்களைதல் - முற்றக்களைதல். முரண் - வலிமை. வெல்லும்முரண் - சொல்வளம், பொருள்வளம் பொருந்தி சுருங்கச்சொல்லல் முதலிய அழகுவாய்ந்து அமங்கலச் சொற்பொருந்தாது முற்றும் மங்கலமாயமைந்து ஏனைய நூல்கள் எவையும் தன்னை நிகர்க்குமாறின்றி வென்று மேம்படும்வன்மை. விலக்கு - தவிர்வன. விதி - விதித்துத்தழுவுவன. அருடற்காய-அருள்புரிதற்கு ஏதுவாய. கல்லும் - உம்மை அருமை காட்டுகின்றது.

௪. எண்ணி-நன்காராய்ந்து. இது செய்தால் இது ஆகும் இது ஆகாது என எண்ணிச் செய்யவேண்டுமென்பது; அடைந்தும் பய னுறுவதில்லையேல் அதனைமறத்தல் வேண்டுமென்பது; பகைவரை இப்போது சென்று பொருதால் வெற்றி நமதாகுமென்பது;மாசற்ற புகழெய்தற்காய காரியமிதுவென்பது; இதனைத்தவறாது செய்யின் நிச்சயம் பொருள் வரும் என்பது முதலிய சிறந்த மந்திரங்களைத்தம தரசராகிய சோழற்கு உரைத்தார் என்பது கருத்தாக்கொள்க. இவை யாவும் உத்தம வமைச்சர் செயலாகும்; இந்நியமங்களை யெல்லாம் திருவள்ளுவர் திருக்குறளிற் பொருட்பாலில் அமைச்சியலிற் காண்க.

௫. நிமலஞானம் - புரைதீர்ந்த சிவஞானம். வாரிதி-கடல். நீடுதல் - என்றுங்கெடாது ஒருபடித்தாய் நிகழ்வது. இதனை 'இயல் பென்றுந் திரியாதாகி' என்னும் பெரியார் வாக்கிற்காண்க. பெரு நாவலரேறு - பெருநாவலருட் சிங்கம்போன்றவர். சிந்தாமணி - நினைத்த யாவையும் தரும் ஒருதெய்வ மணி. பத்தி-அன்பு. பூரணம்-நிறைவு. இனிமேலொரு தாயர்கலம் சார் முலைப்பாலருந்தாமை-மீண்டும் பிறவாமை.

௬. நூலாறு தேர்ந்து உஞற்றல் என்பது: ஆறு-ஒழுங்கு, ஒழுக் கம் எனக்கொண்டு நூல்கள் கூறும் கிரமமறிந்து செய்தல் என்றும், ஆறென்பதை ஆறென்னும் எண்ணுகக்கொண்டு வேதாங்கங்கள் ஆறி னையும் தேர்ந்துசெய்தல் என்றும் கொள்ளக்கிடக்கின்றது; உஞற்று தல் - செய்தல். குண்டம் - ஓமக்குழி. புலவர் - தேவர். உதரம்-வயிறு. உதரகுண்டம் - உதரமாகியகுண்டம். சரு - தேவருணவு, யாகத்திற்கொடுப்பது. மேகமெல்லாம்பாய அலையெறி உததி பாய் என்க. உததி - கடல். சம்பராரி - மாரவேள்; சம்பரனை அரித்தவன். சம்பரன் - ஓர் அசுரன். காலாறு - அறுகால், வண்டு. பட்டம் - குளம். கற்பம் - கற்பகம். கருமேதி - பண்டித் தொகை. மேதி - எருமை. பாலாறு - வசிட்டரது காமதேனு

நந்திமலையிற் பொழிந்த பால் நதியாதலின் இப்பெயர்த்தாயிற்று. பாலாறு - வாய்க்கால்வழி. ஆறு - வழி.

௭. ஆரியர் - மேலோர். குழாம் - கூட்டம். பூரியர்-கீழோர். ஓதிமம் - அன்னம். மேதி - எருமை. கால்விசைத்தெழீஇ - வேக மாய் எழுந்து. வெடிவாளை - அச்சமுற்றவாளை. இலாங்கலி-தெங்கு. வாலாமை-அசுத்தம். வானீர் - ஆகாய கங்கை. தொடக்கு-தீட்டு.

௮. வேழம் - யானை. வெடிகொண்டு-துள்ளி. தாய் - தாவி. விண்ணம்: விண் - ஆகாயம்; அம் - சாரியை. காமதேனு-விரும்பி யது நல்கும் தெய்வப்பசு. பொம்மல் - பொருமல்; இது பாலின் சுரப்பினுயது. புழை-துளை. குடிஞை-ஆறு; ஈண்டு பாலாறு. முன்பு தான் செய்தது - நந்திமலையில் முன்புதான் பொழிந்தபால் ஓடிப் பாலாறு எனப்பெயர்பெறச்செய்தது. புதுக்குதல் - புதுப்பித்தல். பக்கு - பகுத்து.

௯. பிணர் - சருச்சரை; இது எண்வகையூறினொன்று, ஒப்புர வின்மை. எண்வகையூறு வெம்மை, தண்மை, மென்மை, வன்மை, திண்மை, நொய்மை, சீர்மை, சருச்சரை. இவையே தொடப்படும் பொருட்குளவாய எண்குணம். வாய்விட - வழிவிட, திறக்க. புகூஉ - புகுந்து, நுழைந்து. வழிதரா - வழிந்து. சாறு - கருப் பஞ்சாறு. படப்பை - சோலை. அரம்பையந்துடவை - அழகிய வாழைத்தோட்டம். ஆழி-கடல், ஆழமுடையது, உலகினை வட்ட மாகச்சூழ்வது என்றுமாம். திடர் - மேடு. உவரும் மாற்றி - உப்புத் தன்மையையும் ஒழித்து; உம்மை இறந்தது தழீஇயது. தமிழ் - இனிமை. தேக்க - பெருக. மென்பால் - மருதம்.

௰. நீளை - நீளா தேவி; இவர் விட்டுணுவின் மனைவியருள் ஒருவர். விடபம் - கொம்பு. தேத்தடை - தேன்அடை. ஏழாழி - எழுவகைக்கடல்; அவை உவர் நீர், நன்னீர், பால், தயிர், நெய், கருப்பஞ்சாறு, தேன் என்பன. நுண்ணறிவினாராயின்-நுண்ணிய அறிவுகொடு ஆராய்ந்தால். கந்தி - கமுகு.

வாரானைப்பருவம். இது பன்னிரண்டா மாதத்திற்கிளைத்து வது. வாரானை - வருகை. ஆனை - தொழிற்பெயர் விகுதி.

க. மண்டலம் மதிக்கும் - நிலவுலகத்தையே விலையாகவுடைய. யாத்த - பதித்த. உச்சிப்பூ - உச்சியின் முடிக்கப்படும் பூப்போன்ற ஓரணி. பட்டம், சுட்டி, வாகுவலயம், மதாணி - இவை முறையே நெற்றி, மேனெற்றி, தோள், மார்பு இவற்றினணியும் அணிகள். குறுமுறுவல் - புன்னகை. சரோருகம் - தாமரை. சதங்கை, தண்டை, ஞெகிழி-இவை காலணிகள்; ஞெகிழி - சிலம்பு; இரட்டுதல்-சத்தித்தல். கொண்டல் அமர் - கைம்மாறு கருதாத மேகமும் விரும்பும். அமர்தல் - விரும்பல். சடாடவி - சடைக்காடு; வடமொழி.

உ. நிலவு விரிமதி - நிலாக்காலும் சந்திரன். ஒண்பனி-ஒட்பமாகிய பனி. உவவா எனினும் - இவைகளை விரும்புதல் இல்லையெனினும். உருகுவார்மதி - உருகுதலைச்செய்வாரது அறிவு. கட்பனி - கண்பெய்யும்பனி, கண்ணீர். உவத்தல் செய்ய - விரும்ப. செம்மை - சிவப்பு, செவ்விதாய நேர்மை. இணங்க - பொருந்த. எவர் கடையின் - எத்தகையரிடத்தும். அவை - அச்செம்மையும் மணமும். அளி-வண்டுகள். மலர் இரண்டு-துணைத்தாள். பெயராமை-நீங்காமை. அறுசமயம் - ஈண்டுப்புறப்புறமும் புறமுமாய சமயங்கள். உட்கு - நாணம், அச்சமுமாம். எங்கட்கு உவகைவா அறுசமயருக்கு உட்குவரப் பெயர்த்து வருக என்று கூட்டிக்கொள்க.

ங. நீடும் இன்பு - பேரின்பம், முத்தி. அரிவையர்-பெண்கள். புணர்ச்சி - கூட்டுறவு, புணர்தல். ஐந்துநிகழ் கந்தம் - ஐந்தாக வருகின்ற கந்தம், பஞ்சகந்தம். கெடுதல்-அவிதல். அவை. க. பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, கடினம், கந்தம், இரதம், வன்னம் என்னும் எட்டினுகும் உருவக்கந்தம். உ. குசலா வேதனையாகிய சுகவறிவு, அகுசலா வேதனையாகிய துக்கவறிவு, குசலாகுசல வேதனையாகிய சுகதுக்கவறிவு என்னும்மூன்ருகும் வேதனைக்கந்தம். ங. சுரோத்

ரம், துவக்கு, சக்ஷு, சிங்ஙுவை, ஆக்கிராணம், மனம் எனும் ஆறு ஞகும் குறிப்புக்கந்தம். ௪. பத்துவகைப் புண்ணியம், பத்துவகைப் பாவம் என்னும் இவ்விருபதாஞகும் பாவனைக்கந்தம். ௫. சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், உத்தி என்னும் ஆறுஞகும் விஞ்ஞானக்கந்தம் என்பனவாம். குணமூன்று - மூன்றுவகையான குணத் தொகுதிகள்; அவை: க. ஞாஞவர்ணியம், தரிசஞவர்ணியம், வேதநீயம், மோகநீயம், ஆயுசு, நாமம், கோத்திரம், அந்தராயம் என்னும் எட்டின்தொகுதி. உ. பசித்தல், தாகம், பயம், செற்றம், உவகை, மோகம், சிந்தனை, பழித்தல், நோய், நசித்தல், வேர்வை, கேதம், மதம், வேண்டல், அதிசயித்தல், ருசி, பிறப்பு, உறக்கம் என்னும் பதினெட்டின்தொகுதி. ௩. அரசிகம், ரதி, அரதி, சோகம், சுகிச்சை, பயம் என்னும் ஆறின்தொகுதி. இருவினை-நல்வினை தீவினை என்னும் இவை. கேடு-கெடுதல். மலம்-ஆணவமலம். விக்கிரநித்தம்-சரீரமழியாமை; சரீரம்-ஈண்டு சுத்தமாயா சரீரம் என்க. உயிர்-ஆன்மா. பகுதி-பிரகிருதி; இது சிதைவுமொழி. சித்தி-சித்தித்தல், பெறுகை. இது பசுகரணங்கெட்டுச் சிவகரணமாவதென்றும், அணிமா, மகிமா, கரிமா, லகிமா, பிராப்தி, பிராகாமியம், ஈசத்வம், வசித்வம் என்னும் எட்டுச்சித்திகள் என்றும் உரைப்பர். வாதம் படர்ந்து - வாதம் பேசி, வாதித்து. வருதிறன் அற - வருந்தன்மை கெடுதலால். வளங்கூடுதல் - உண்மை முத்திகூடுதல். இது ஈண்டு சுத்தாத்வைத சைவசித்தாந்தம் பேசும் சிவசாயுச்சியப் பேறு. கூடு செந்தமிழ்-கூடிய செந்தமிழ்; திருநெறித் தமிழ் வேதத் திருமுறைகள். இச் செய்யுளில் அரிவையர் புணர்ப்பு இன்பம்,என்பார் உலகாயதரும், ஐந்து கந்தங்கெடுதல் இன்பம் என்பார் பொதுவகையான் பௌத்தரும் சிறப்புவகையான் அவருட்சௌத்ராந்திகரும், குணமூன்றும் ஒழிதல் இன்பம் என்பார் சமணருள் நிகண்டவாதியரும், இருவினைக்கேடு இன்பம் என்பார் பிரபாகரரும், மலநாசம் இன்பம் என்பார் பேதவாதிகளும், விக்கிரக நித்தம் இன்பம் என்பார் சிவசமவாதிகளும், ஞானமே இன்பம் என்பார் மாயாவாதி

களும், உயிர்கெடுதல் இன்பம் என்பார் பாற்கரியரும், பகுதிமேற் கெடுதல் இன்பம் என்பார் பாடாண வாதிகளும், சித்தி இன்பம் என்பார் சங்கிராந்த வாதிகளும் ஆவார் என்று அறிக. இவரது கொள்கைகளையும் இவையொழிந்த ஒழிந்தமதவாதிகளின் கொள்கைகளின் மதங்களையும் சிவஞான மாபாடியத்து மாதவச் சிவஞான யோகிகள் அவையடக்க வெண்பாவுரையிற் கூறுமாறு கொண்டு கண்டு கொள்க. ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும். அன்றியும் ஆசிரியர் ஈண்டு தொகுத்துக் கூறியதொகுப்பு உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளருளிய

"அரிவையரின் புறுமுத்தி கந்த மைந்து
மறுமுத்தி திரிகுணமு மடங்கு முத்தி
விரிவுவினை கெடுமுத்தி மலம்போ முத்தி
விக்கிரக நித்தமுத்தி விவேக முத்தி
பாவுமுயிர் கெடுமுத்தி சித்தி முத்தி
பாடாண முத்தியிவை பழிசேர் முத்தி
திரிமலமு மகலவுயி ரருள்சேர் முத்தி
திகழ்முத்தி யிதுமுத்தித் திறத்த தாமே"

என்னும் சிவப்பிரகாசத் திருப்பாட்டிற் கூறியருளிய தென்றுணர்ந்து கொள்க.

௬. செற்ற - நெருங்கிய. கன்னல் - கரும்பு. தாளம் - முத்து. கந்தி-கமுகு. மருப்புக் கடாக்களிறு-மருப்பினையுடைய கடாவாகிய களிறு. களிறு மறையப்போய - களிறும் மறைய ஓங்கி வளர்ந்த. செஞ்சாலி-செந்நெல். கதலி-வாழை. பாலி வீசும் என்று கூட்டுக. சுடர்மணிகள் - எரிசுடர் மாணிக்கங்கள். முத்துண்டாகும் இடங்களை 'பனிமதி கதலிமேகம் பைந்தொடிக் கழுத்தா வின்பல், தனியானை யேனக் கொம்பு தடங்கரா வுடும்பு கொக்கு, வினையராச் சலஞ்ச லந்நந் திப்பிமீன் மூங்கில்பூகம், நினைசெந்நெல் கரும்பு கஞ்ச நிகழிரு பதின்முத்தாகும்' என்னும் செய்யுளிற் காண்க. நடவுவோர் - நாற்று நடுகின்றவர்கள். வாருபு - வாரி. எற்றி - திருவடி

களின் எற்றியென்பது; இச்செய்தி நாயனாருக்கு இச்சிறு பருவத்திற்றானே உற்ற உவர்ப்பினைச் சூசிப்பிக்கின்றதாகும்.

௫. ஏது - காரணம். ஏதுவாம் மலம் - மூலமாகிய ஆணவம்; இது ஸகஜம், உடனுண்டாயது என்பது. தன் சத்தி - ஆணவத்தின் வலி. திருவருள் - சிவசத்தி. பதிய வருதல் - நிபாதமாதல்; சத்திநிபாதமென்பது கருத்து. தாள் ஆயாத என்க. எம்-எமது. மனமும்-உம்மை யிழிவுசிறப்பு. அகலாத - நீங்காத. தாள்-தாளைச் சேர்ந்த. அடியார், அவிர் புதல்வர், தோழர், தாங்கள் இவை நான்கனோடும் மார்க்கதகைக் கூட்டித் தாசமார்க்கம், சத்புத்ரமார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்று இயைத்துக் கொள்க. பொலிய-விளங்க. அராவுரி நிகர்த்த தூசு - மெல்லிய ஆடை. காவீத்தமலர்-காம்பரிந்த பூ. கருங்கொண்டல் போல்வானும் - கரியமேகத்தை நிறத்தால் ஒப்பவராகிய திருமாலும். மிகையெனா-வேண்டுவதில்லையென்று சொல்லும்படி. கூய் - அழைத்து. ஆதரிக்கும் - புரக்கும். தழுவிய - பொருந்திய.

௬. பழையனூர்-இது திருவாலங் காட்டுக்கு அருகிலுள்ளது; திருவாலங்காட்டுத் தேவாரத்திலெல்லாம் சொல்லப்பட்டிருப்பது. இதனை 'கொன்றாடுங் கூற்றை யுதைத்தார் தாமே கோலப்பழனை யுடையார் தாமே, சென்றாடுந் தீர்த்தங்க ளானார் தாமே திருவாலங் காடுறையுஞ் செல்வர் தாமே' என்னும் திருத்தாண்டகத்திற் காண்க. அவை-வேளாளர் சபை. நீ ஒருதி-நீ அறிவை. எழுநா-அக்கினி. எழுநாக்குழி தீக்குழி. வடவாரணியம் - ஆலங்காடு, திருவாலங்காடு. ஆடொருவர் - இரத்தினசபாபதி. எழுபதின்மர்-வேளாளர் எழுபதின்மர். இங்குக் கருதப்பட்ட கதையாவது:—வேற்றுமகளிர் போகந்துய்ப்பான் ஒருவன் அதனைப் பொறாது கண்டித்த தன் மனைவியை யிடையூறெனக் கருதி விழாவிற்கென வழைத்துச் சென்று ஒரு காட்டகத்துக் கொன்றொழித்தான். கொலைப்பட்ட பெண் பேயாகிக் கொன்றவனைக் கொல்வான் காத்திருந்தது.கொன்

றவன் வணிகனுகப் பிறந்து சோதிடரால் வடக்கே செல்லின் அப் பேயால் இறக்க நேருவதை யறிந்து அதனை யச்சுறுத்தும் மந்திர வாள் ஒன்று வைத்துக் கொண்டு சென்று வருவானுயினன். ஒரு நாள் இவன் வாணிபத்தின் பொருட்டுப் பழையனூர் மருங்கு செல் லும்போது அப்பேய் கையின் ஒரு மகவேந்திப் பெண்ணுருவங் கொடு இவனைத் தொடர்ந்து சென்றது. தொடர்ந்த பேய் அவலூர் வேளாளரிடத்துச் சென்று வணிகன் தன் கணவனெனவும், குழந் தை யவன் மகவெனவும், அவன் தம்மை அநீதியாகத் துறந்து செல் கின்றுனென்றும், அவனைத் தன்னோடு அங்குள்ள மண்டபத்தின் அன்றிரவு தங்குமாறு செய்யவும் வேண்டியது. வேளாளர் வணி கனை அவ்வாறு செய்யுமாறு சொற்றதைக் கேட்ட வணிகன் 'ஐயன் மீர், இவள் ஓர் பேய், என்னைக் கொல்வான் கருதியிவ்வாறு செய் கின்றது' என்றுன். பேய் பலவாறு கெஞ்சி யவர் இரங்குமாறு செய்ய அவர் 'வணிகரே, உம்முருயிர்க்கு எங்களெழுபதுயிர் யீடாக' என வற்புறுத்தியதனுல் தன் வாட்டுணையைக் கருதி வணிகன் ஒருப்பட்டான். பேய் மீண்டும் அவரை வேண்டி அவன் கைவாளை யும் ஒழிக்கும்படி செய்தது. அம்மண்டபத்து அன்றிரவு அவ்வணி கன் பேயினுற் கிழிபட்டிறந்தான். அதனை யறிந்த வேளாளர் சொற்றவருது தீக்குழியிற் பாய்ந்திறந்தனர் என்பது. இதனைத் திருத்தொண்டர் புராணத்துத் திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனுர் புராணத்து

> 'நற்றி றம்புரி பழையனூர்ச் சிறுத்தொண்டர் நலைவந்
> துற்ற போதுதம் முயிரையும் வணிகனுக் கொருகாற்
> சொற்ற மெய்ம்மையுந் தூக்கியச் சொல்லையே காக்கப்
> பெற்ற மேன்மையி னிகழ்ந்தது பெருந்தொண்டை நாடு''

எனவரும் திருப்பாட்டானும், 'நீலி தனக்கஞ்சி நின்றவணி கேசர்க் காக், கோலி யபயங் கொடுக்குங்கை' எனவரும் கம்பர் திருக்கை வழக்கத்தானும் அறிக.

எ. அளவும் - அளாவியுயரும். வரை நாடு - மலைநாடாகிய சோழ நாடு. விண்ட கலகத்திறம் - கலகம் ஒழிந்த செய்தி; இது வட நூன் முடிபு. மடக்கொடி - பெண் சரண் - அடைக்கலம். கேண்மை - கேளிராந்தன்மை. அருள் பெய் - அருளைப் பொழிகின்ற. இங்கு குறித்த வரலாறு:—சேரநாடாய மலைநாட்டிற் கலா முண்டானபோது வணிகர் பலரும் நாடகன்று பலபக்கம் போயிருந்தனர். அவரைச் சேர்ந்த ஒரு சிறுமி தவறித் தொண்டை நாட்டில் ஓர் வேளாளனைச் சரண் புகுந்தாள். அவனும் அவளைத் தங்கையெனத் தகவிற் புரந்துவந்தான். கலகமொழிந்து நாடாயினபோது வணிகர் திரும்பிப் போந்து தம்முள் இச்சிறுமி காணுதயர்ந்து தேடியிருப்பிடமறிந்து புக்கனர். அந்நாள் அவளும் வயது நிரம்பி மங்கையாயுற்றமை கண்டு கற்புநிலையை யையுற்று அவன் ற வன்னுரை வேளாளன் உறுதிச் சொல்லினுற் றேற்றி யவளைத் தன் தங்கையாக் கொண்டமை தெரித்து மகிழ்வித்தான். அவனே பிறகு அவளை ஓர் வணிகனுக்கு மணப்பித்து மைத்துனக்கேண்மை கொண்டு வரிசை செய்து மகிழ் சிறந்தான் என்பதாம். இதனையும் திருக் குறிப்புத் தொண்ட நாயனர் புராணத்து

'ஆனை யாமென நீறுகண் டடிச்சேர னென்னுஞ்
சேனு லாவுசீர்ச் சோழுர் திருமலை நாட்டு
வாணி லாவுபூண் வயவர்கண் மைத்துனக் கேண்மை
பேண நீடிய முறையது பெருந்தொண்டை நாடு'

என்னும் திருப்பாட்டானும், தொண்டை மண்டல சதகத்து

கொத்தலர் கோதை வியன்சேர மண்டலக் கொம்பைத்தன்பால்
வைத்திருந் தாங்கவ டன்கேளிர் நேடிவா வவர்க்கே
யுய்த்திரு வோர்க்கும் வரிசையு மாற்றி யுடனுஞ் சென்று
மைத்துனக் கேண்மை படைத்த தன்றேதொண்டை மண்டலமே'

எனவரும் பாட்டானும் அறிக.

அ. வில் - ஒளி, ஞான ஒளி. விபூதி-பெரிய செல்வப் பொரு ட்டு. கோடை - வெப்பம். வாரிதி - கடல். தப - கெட்டொழிய. கறுத்து கருநிறங் கொண்டு, கோபித்தென இரு பொருளுங் கொள்க. கற்றங் கமைதல் - கற்று அதற்குத் தகநிற்றல். ஆரமுழ க்கு - ஹரவொலியினை அடியார் யாண்டும் மிகுதியும் செய்யுமா செய்து என்பது கொள்க. காமர் - அழகு. கொற்றம் - வெற்றி. இப்பாட்டு சேக்கிழார் பெருமானைத் திருத்தொண்டர் புராண மழை பொழிந்த மேகமாகக் கொண்டு அதற் கேற்ப மழைச் செய்திகளை யெல்லாம் உருவகித்துச் சொல்லும் அழகு பாராட்டற் பாலது.

கூ. மலராதனத்தான் - பிரமன். சுதரிசனத்தான் - திருமால்; சுதரிசனம் - சக்கரம். கதை - தண்டு. பலாசக்கோல் - முண் முருக் கங்கோல்; இது முதலாச்சிரமத்தவருக்கு விதித்தது. நான்காம் ஆச்சிரமத்தர் - சந்நியாசிகள். முந்தூழ் - மூங்கில். தேற்றும்-அளந் தறியும். துலாக்கோல் - தராசுக்கோல். மோலி - தலையணி, கிரீ டம். செங்கோல் - செம்மை கோடாமை. வேளாளர் தாற்றுக் கோலைத் தமது கையிற் பற்றுவதனுல் மேலே கூறியாரெல்லாம் தங்கடங்கள் செயல் செய்யும் வன்மையராகின்றூர் என்பது ஈண் டுக் கருதுவதென்க.

ய. ஏறு-சிங்கேறு, கோளரி. கோற்றேன்- கொம்புத்தேன்; கோற்றேன் பாராட்டப்படுதலை 'கோற்றேனெனக் கென்கோ குரை கடல்வாயமு தென்கோ' எனவருந் திருவாசகத்தானுமறிக. அருகந்தர் - சமணர். சிந்தாமணியைப் பொருட்படுத்தாச் சிந்தா மணியென்னு மழகு காண்க. உள்ளுமவர் - நினைப்போர். எய்ப் பிடை வைப்பு - தளர்ந்த காலத்துக் கிடைக்கும் சேமநிதி; எய்ப்பு- இளைப்பு. வைப்பு-ஆகு பெயர். உலாவாது-கெடாது. போகம் என் னும் சொல் சிவபோகமெனவும், நெற்போகமெனவும் ஈரிடத்தும் வழக்காறுண்மை தெளிக. இதுபற்றி யன்றே வாதவூர்ப் பெருந்த கையாரும் 'தொண்டவுழவாரத்தந்த அண்டத் தரும்பெரு மேகன் வாழ்க' என்பதில் தொண்டரை உழவரெனக் கூறியருளினரென்க.

அம்புலிப் பருவம். இது பதினாறாம் மாதத்தினிகழ்வது; 'சந்திரனை யழைப்பது. அம்புலி - சந்திரன். பதினெட்டாம் மாதம் என்னலும் உண்டு.

க. பாடு - பெருமை. மதியோன் - சந்திரன்; பெருமை. இறைவன் திருமுடியில் வீற்றிருத்தல், அமுதமயனாதல் முதலிய. சேவையர் காவலர் தெய்வீகக் கவிபாடும் பேரறிவுடையராதல். மதி - அறிவு. விண்டு - திறந்து. பதினாயிரம் - அநேகம்; அளவின்மைப்பொருள். சுரும்பர் - ஆண்வண்டு; போலிச்சொல். இன்னறவு - இனியதேன். கழுநீர் - ஆம்பல். மாலை - வரிசை, பூமாலை. சந்திரனைக்கண்டு கழுநீர் மலர்கின்றன. சேக்கிழார் பெருமானது மரபுக்குரிய மாலை கழுநீர்; நீடுசுடர்படுசம்பு: நீடு - அளவிலாத; சுடர் - ஞானவொளி; சம்பு - இன்புருவினன்; அலகில் சோதியனாய இன்புருவ இறைவன். சடைக்கண்ணிருத்தல் சந்திரனுக்கும், அடைந்து கூடியது அருண்மொழித் தேவருக்கும் கொள்க. கலை - சந்திரன் பதினாறு கலையுடையோன்; தொண்டர்புராண முடையார் நிரம்பிய நூற்கலைகளை யுடையோர். நெடியவம்பரவை - சந்திரன் பெரிய அழகிய கடலிற்றோன்றுதல். தொண்டர்சீர் பரவுவார் பெரிய வீணர்களுடைய அவை அலறச்செய்தல்; அம்பரவை எனவும் வம்பர் அவை எனவும் பிரித்துப்பொருள்கொள்க. சாந்தம் - குளிர்ச்சி; சந்திரனுக்கும் உபசாந்தம், உத்தமசோழபல்லவருக்கும் கொள்க. சேக்கிழானாதல் - பாட்டுடையார் சேக்கிழார் கோத்திரத்துக்குரியராதலும் மதி இடபராசிக் குரிமையுடையனாதலுங் கொள்ளப்படும். சந்திரன் இடபராசியில் உச்சமுடையோன் என்பது சோதிடநூலிற் கண்டது. உரோகணியினிடத்து அதி காமமுடையோனா யிருந்தானென்பதும் இதுவே. ஏர்வளம் - மதிக்கு அமுதவளமும், குன்றைக்குலாதிபருக்கு ஏர் (உழவு ஏர்) வளப்பமும் கொண்டுபொருத்துக. மானுதல் - ஒத்தல். மேற்போய் ஆடும் கொடி என்க. அருளுருத்தேசு - அருட்டிருமேனி யுடையராய் ஞானஒளியுடைமை.

உ. அம்போருகம்-தாமரை; சந்திரனைக்கண்டு தாமரைகள்குவி கின்றன; சேக்கிழார் பெருந்தகையைக்கண்டு எத்தகையோர்களும் தங்கள் மலர்போன்ற கரங்குவிக்கின்றனர். கரம்-கதிர், கை என்று கொள்க. விராம் - பொருந்தும். மனை - மனைவியர், வீடு. சாலி- அருந்ததி, நெல். சந்திரன் தனது மனைவியராகிய அச்சுவினி முதலியவையோடு பொருந்தியிராமல் எப்போதும் அருந்ததியுடு வோடு பொலிந்திருக்கின்றான் என்பதும் குன்றையாளி வீட்டில் அடங்காப் பெரிய நெற்குவைகளைப் பொருந்தியிருக்கின்றார் என் பதும் கருதப்பட்டன. அறவர் - சந்திரனுக்கு அத்திரி முனிவராய பிதா. சேக்கிழார் பெருந்தகை சிவபெருமான் கண்மணியாற் பொலிதலும் கண்போற் பொலிதலும் உடையார். சந்திரன் இறை வன் சடையிற் கங்கையின் சம்பந்தம் உடையன். 'சந்திரனை மா கங்கை திரையான் மோத' என்பது தமிழ்மறை. சேக்கிழார் கங்கை குலாதிபர். வரநதி - சிறந்தநதி, கங்கை. பந்தம்-சம்பந்தம். நந்தமர்கரப் பண்ணவன் - சங்கேந்திய திருமால். நந்து - சங்கு. மிகையென்ன - வேண்டாமென்ன. சந்திரன் தனது கிரணங்க ளாற் பல்லுயிரையும் வளர்க்கின்றான். ஒப்புயர்வில்லாத அமைச் சராய் உலகம்புரந்தமை சேக்கிழார்பாற் கொள்ளப்படும். விட்டுணு காப்புக் கடவுளாதலின் இங்ஙனங் கூறியது. நிகராதிராய் - நிகர்ப் பாய். இவை யிரண்டுபாட்டானும் சாமோபாயம் கொண்டு கூறும் முறையினைக் காண்க.

௩. இரவோன் - யாசிப்போன்; இரவு - யாசகம். இராத்திரிக் குடையோன் என்பது இயற்கைப்பொருள். மகாப்பிரபு - பெரிய பிரபு; உலகங்காக்கும் ஒப்புயர்வற்ற மன்னர் பெருமான் கவரி வீசலும், யானையெருத்தம் பொலிதலும், 'உலகுக்கெல்லாந் திரு வுடையந்தணர்' மூவாயிரவர் வேதமோதிப் பின்போதலும், இறை வன் கொடுத்த முதலுடையராதலும், மடபதிகள், பாவலர், நாவல ராதியோர் கைகூப்பி யேவல்கேட்டலும் பிறவும் பெரிய பிரபுவா தற்குரிய பொருத்தங்களென்க. சந்திரன் கள்வனை யுகத்தல் -

கடகராசியை உரிய வீடாகப்பொருந்தல்; களவன் -சாதியொருமை, நிகழ்ச்சியென்றும் இகழ்ச்சியென்றும் பிரித்துக்கொள்க. உரவோன் - ஞானவான்; அறிவுவன்மை யென்பதாற்போந்தது. நீ அல்லோன் (இராத்திரிக்குடையவன்) ஞானியல்லே. வானவன் - தேவன்; மேலோன். உனக்குத்தானவப்பேர் - உனக்கு ராக்ஷதப் பேர். (தானவன் - சந்திரன்). பரவோன் - மேலோன்; பரவப் பெறுவோன். பாதிகொண்டான் - பிறையாக அணிந்தான். முழுமையுங்கொள்ளுதல் - பேரருள்புரிந்து ஆண்டமை. மணிப்பணி - இரத்தினுபரணம். அரவோன் - சர்ப்பத்தை உடையவன்.

௪. சாறு - திருவிழா. சால் - சான்ற, மிக்க. தாண்டவம் - திருக்கூத்து. பரமசற்குரவன் - பரமனுகிய ஞானசாரியன்; பரம - மேலான என்றுங்கொள்க; இறைவனே எவ்வெச் சந்தானத்திற்கும் ஒப்புயர்வற்ற ஆதிகுரவனுயமைதற் பெற்றியெல்லாம் சிவதத்துவ விவேக நூலுடையார் கூறுவதுகொண்டு காண்க. அநுக்கிரகம் - அருளிப்பாடு. வானோர் பேணுகுரவன் - தேவகுருவாகிய பிருகற்பதி. நிக்கிரகம் - முனிந்து தள்ளப்படுதல். பேதை-அறிவிலி. வீறு - உயர்வெய்திய. பொன்னேடிரும்பொப்பது, ஒன்று செம்பொன் செந்தாது என்றும் மற்றொன்று கரும்பொன் கருந்தாது என்றும் சொல்லப்படுதலால். பெயரளவாகச் சிறிது ஒப்புமை உண்டெனினும் பொருளளவாகச் சிறிதும் ஒவ்வாமை ஈண்டுக் கருதப்பெறுவது. சந்திரனே எவ்வாற்றானும் எது நிகரொன்றில்லா நின்னையழைத்தது கருணையே யென்பதாம். அழைத்தலிது - அழைத்த அது; அழைத்தது.

௫. செம்மை மதியோன் - செம்பொருள் காணும் அறிவுடையேன்; செம்மை சிவப்பென்றுகொண்டு உவமைகாண்க. வெண்மை மதியோன் -வெள்ளியசந்திரன்; வெள்ளறிவுடையோன். தண்மையுடையரோடு உறவுகோடல் - பிறவிக்கோடை நீங்கி இறைவன் திருவடி நீழலடைந்த மெய்யன்பரையடைதல்; செம்மலர் ்நோன்றாள் சேரலொட்டா வம்மலங்கழீஇய அன்பரோடு மரு

வுதல். வெம்மையுடையவர்களோடு மதிதொறும் மதிதொறும் விரா யுறவுகொள்ளல் - மாதந்தோறும் பன்னிரண்டு ராசிகளையும் சுற்றிப் பொருந்துதலால் பற்பலவிராசிகளினிற்கும் தீயோரும் பாபிகளு மாகிய வெய்யோன், செவ்வாய், சனி, ராகு, கேதுக்களோடு சென்று கூடுதல். ஒருதன்மை - ஒருநீர்மை, நிலையுடைமை. சந்தி ரன் ஒருபக்கத்தில் வளர்தலும் ஒருபக்கத்தில் தேய்தலும் இவையு மின்றி யொருநாள் அடியோடு கெட்டொழிதலும் உடையனுதலை மூன்றுலகும் அறியுமென்பது. ஒருநாள் - அமை. இவை - இச் செயல். இவ்வளவு அற்பனுகிய உன்னையழைத்தது முழுக்கருணை யென்றபடி. அம்மை - அ மை யென்றுகொள்ள அந்த மேகம் எனப் பொருள் போதலால் மேகம்போன்ற கொடையாளர் என்க. அ - பண்டறிசுட்டு. அம்மேகம் என்று கொண்டு நீருடைய மேகம் என்னலும் பொருந்தும். அம்மை - உலகமாதாவாகிய உமையம்மையார்போன்ற கற்பு முதலிய அரும்பெருங் குணம் வாயந்தவா நிறைந்தவென்றும், அம்மை - தாயொத்த அன்புடையார் நிறைந்தவென்றும் பொருந்துமாறெல்லாம் கொள்க.

௬. குறை - உடற்குறை; ராகுகேதுக்கள் மாறுவேடம் பூண்டு தேவர்களோடு அமுதுண்ட ஞான்று விட்டுணுமூர்த்தியால் சட்டு வத்தால் வெட்டுண்ட குறைஉடலையுடையர் என்பது கருதத்தக்கது. பாம்பு-ராகு. உண்டுமிழ்ந்திடல் - கிருகணம்பற்றிவிடுதல். ஆட்சி - ஆளுதல். குரு - நிறம். துத்தி - படப்பொறி. பணுடவி - பணம் அடவி என்று பிரிக்க; வடமொழி. பணம் - பாம்பின் படம். தலைதோறுந் தனித்தனிப் படமுடையனுய் ஆயிரந் தலையுடையன் சேடனுதலின் பணுடவி என்றதென்க. பாம்பு- ஈண்டு ஆதிசேடன்; இவனைக் கலையொருங்கு வல்ல பேரறிவனுக் கருதுப. இத்துணைப் பெரும்பாம்பு (பேரறிவன்) எங்களையனைச் சபையிற் சந்திக்க நாணுவன்; உன்னை உடற்குறையுடைய ஒரு சிறுபாம்பு வாயிலிட்டு விழுங்கும் என்பது கருதியது. நேர்-எதிர், முன். நினை ஈன்றது ஒருபாலை - பாற்கடலிற் சந்திரன் தோன்

றினன் என்பது புராணம். இலகுவே -இலேசாக. ஏகாரம் - தேற்றப்பொருட்டு. நென்னுனை - நெல்லின் நுனி. தனை - அளவு. முறையின் - கிரமமாக. தூக்கு-பாட்டு. சிறு தூக்கு -இலேசாகத் தூக்குதல் எனப்பொருடந்து எமது பெருமான் எழுபரவையும் (எழுகடலையும்) சிறிதளவும் முயற்சியின்று எடுத்து நிறுத்தான் எனவரும் நயம் காண்க. இப்பொருளில் தூக்கினைத் தராசு என்க. மேலேகூறியதிருப்பாட்டு நடுத்தாட்கோண்ட புராணத்துள்ளது. அது "பேர்பரவை பெண்மையினிற் பெரும்பரவை விரும்பல்குலார்பரவை யணிதிகழு மணிமுறுவ லரும்பரவை, சீர்பரவை யாயினா டிருவுருவின் மென்சாய, லேர்பரவை யிடைப்பட்ட வென்னுசை யெழுபரவை' எனவருவது. தம்பிரான் - தலைவன். வானயாறு - ஆகாயகங்கை. திடர் - மேடு.

எ. தமிழ்ச்சங்கம் -மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம். முதன்மையோன்- இறையனார் என்று வழங்கும் தனிமுதல் வானவனாகிய இறைவன். அன்பினைந்திணையென நவின்றது, 'அன்பி னைந்திணைக் களவெனப் படுவ, தந்தண ரருமறை மன்ற லெட்டினுட், கந்தருவ வழக்க மென்மனார் புலவர்' என்னும் சூத்திரம். இதை நவின்றநூல் - இறையனாரகப்பொருள். விதிப்படி நல்லார் வணங்குதோறும் என்க.கருமை செம்மை வெண்மையெனவரும் அழகுகாண்க. எருவிடுதல் - சிறு பெண்கள் தங்கட்கு விரைவில் மணங்கூடுமாறு நிலாச்சோறு சமைத்துச் சந்திரனுக்குப் படைக்கும்தோறும் எருப்பிட்டு இட்டு வணங்கும் வழக்கம் கருதியது: மொய்ம்பு-பலம், வன்மை. உழவு தொழிலில் எருவிடுதல் சேக்கிழார் பெருமானுக்குக் கொள்க. தொழின் முயல் - தொழின் முயற்சி. சந்திரன் தன்னிடத்து முயல் காட்டுதல்போல் இவரும் முயல் காட்டுவார் எனவரும் நயம் ஓர்க. மறிவு - மீளல்; திரும்பல். மறிவரிய விந் நன்றி-பிரதி செய்யலாற்றாத இவ்வித நன்றி. சந்திரன் மதியோன் எனப் பெயரிருந்தும் அஃதின்றித் தேய்கின்றான். எமது நாயகர் அப்பெயர் குறியாமலே சிறக்கின்றார் என்க. கவி - ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தா

ரம் என்னும் நான்குவகையது. கமகம் - அரும்பொருளைச் செம்பொருளுடையாக் காட்டிப்பாடுதல். வாதி - காரணமும் மேற்கோளுமெடுத்து அளவை வாயிலாற் பிறன்கோள் மறுத்துத் தன் மதம் நிறுத்திப் பாடுவோன். வாக்கு - அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற்பொருட் பயன்களைக்கேட்ப வேட்கைவிரித்துப் பாடும் வன்மையுடையது. இவற்றினையெல்லாம் ஒருங்குடையார் சேவையர் காவலரென்பதுபற்றி அறிவர் கழகம் பரவுவ தாயிற்று.

அ. நாவலோ எனும் முழக்கம் - உரப்பன் முழக்கம்; இது களத்து நெற்போரடிப்போர் பகட்டினை யுரப்பு மொலியென்ப. மென்பால் - மருதநிலம். உபகரித்தல் - தன் கிரணங்களால் பைங் கூழ் வளர்த்தல். பேணுதல் - பாராட்டுதல். திருநாவலூரர்-நம்பியாரூரராகிய சுந்தரமூர்த்தி, இவர் கூன றத் திருவாய்மலர்ந்தது -இறைவன் பரவைப்பிராட்டியாரது ஊடல் தீர்த்த ஞான்று அவர் திருமாளிகையில் சின்னாள் தமக்குத் திருமாலையும் இனிய அடைக்காயும் கொடுத்துவந்த கூனர் ஒருவர் குருடர் ஒருவர் என இருவரையும் நம்பியாரூரர் கூனுங் குருடும் தீர்த்து ஏவல்கொண்டார் என்பது வரலாறு. இதனை 'தேனுங் குழலும் பிழைத்ததிரு மொழியாள் புலவி தீர்க்கமதி, தானும் பணியும் பகைதீர்க்கும் சடையார் தூது தருந் திருநாட், கூனுங் குருடுந் தீர்த்தேவல் கொள்வார் குலவு மலர்ப் பாதம், யானும் பரவித் தீர்க்கின்றேன் ஏழுபிறப்பின் முடங்குகூன்' எனவருந் திருத்தொண்டர் புராணத் திருவிருத்தத்தானும், 'கூற்றுக் கெவனோ பகதிரு வாரூரன் பொன்முடிமே, லேற்றுத் தொடையலு மின்னடைக் காயு மிடுதருமக்,கோற்றொழுத்து கூனனுங் கூன்போய்க் குருடனுங் கண்பெற்றமை, சாற்றித் திரியும் பழமொழி யாமித் தரணியிலே' எனவருந் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதித் திருப்பாட்டானுங் காண்க. சீகாழியார் - ஆளுடைய பிள்ளையாராகிய ஞானசம்பந்தர். இவர் கூன றத்திருவாய்மலர்ந்தது மதுரையில் சமணரோடு வாதமேற்றஞான்று புனல்வாதத்தில் வைகையில் விடு இடும்படி பாடிய திருப்பாசுரத்து'வாழ்கவந்தணர்' என்னுந் திரு

மறையில் 'வேந்தனு மோங்குக' என எழுந்த நிறைமொழியாற் பாண்டியர் பெருமான் கூனொழிந்தனர் என்பது. இதனை 'எம்பிரான் சிவனே யெல்லாப்பொருளுமென் றெழுது மேட்டிற், றம்பிரானருளால் வேந்தன் றன்னைமுன் னோங்கப் பாட, வம்புய மலரான் மார்ப னனபாய னென்னுஞ் சீர்த்திச், செம்பியன் செங்கோ லென்னத் தென்னன் கூனிமிர்ந்த தன்றே' எனவரும் திருத்தொண்டர் புராணத் திருவாக்கானும், 'மும்மைத் தமிழ்ச் செழியன் வெப்பொடு கொடுங்கூனு மோசித்த வித்தலத்தின்' எனவரும் குமரகுருபர சுவாமிகள் திருவாக்கானுங் கண்டு கொள்க. ஒப்ப - சமமாக. செயிர் - குற்றம். நின்கூன் - நினதுவளைவு. செய்யுளினும் கூன் வைத்திலன் என்க. கூன் - ஈண்டு வெண்பா முதலிய செய்யுட்களின் முதலடியின் ஒரோவிடத்துப் பொருள்படத் தனித்து நிற்கும் கூன். கூன்போன்று நிற்றலிற் கூன் எனப்பட்டதென்க; தனிச்சொல் என்பாருமுளர். இதனை 'பொருளோடு அடிமுதல் நிற்பது கூன்' எனவரும் யாப்பருங்கலக் காரிகையிற் காண்க. உதாரணம்:—உதுக்காண், சுரந்தானு வண்மைச் சுவணமாப் பூதன், பரந்தானுப் பல்புகழ் பாடி-யிரந்தார்மாட், டின்மை யகல்வது போல விருணீங்க, மின்னு மளிதேர் மழை' எனவரும் வெண்பாவில் 'உதுக்காண்' என்பது பொருள்தழுவி அடியின் முதலிலே தனி நிற்றலாற் கூனாயிற்று. இக்கூன் சேக்கிழார் பெருமான் திருப்புராணத்தியாண்டுங்காணப்படுவதில்லையாதல் சிறப்பென்க. நாவலொடு பெயர்பெறும் பொலம்-சாம்பூநதம் என்னும் பொன்; சம்பு-நாவல்; பொலன்-பொன். பொன்னுவின் மரங்கள் உளவாதலினுனே நந்தீவு சம்புத்தீவு எனப்பெயர் வழங்குவதாயிற்று என்ப. மதி-விளி வேற்றுமை. உறுதி-கழிபெரு நன்மை. மதிய,உன்னை எங்களையன்பேணுதிலன், வரின் உன் கூனொழித்துப் பேரருள்செய்வான், ஆதலின் வருக எனத் தாமோபாயத்திற் கூறியதாகும் இச்செய்யு ளென்க.

கூ. தழைத்திரள் - மயிற்பீலிக்கற்றை. உழலும் - உழலுதற் பிரயோகத்தை 'வேத வேள்வியை நிந்தனை செய்துழல்' என

ஆளுடைய பிள்ளையார் வாக்கினும் வருதல்காண்க. சமுக்கர்-சமணர், பொய்யர் அல்லது குற்றமுடையோர். இது-களங்கம் நீக்கிப் புனித மாக்குதல். கலை - நூற்கலை, சாத்திரம். கருணையே - கருணையன்றி வேறொன்றுமில்லை; முழுக்கருணை யென்றபடி.

ம. கறுக்கச்சிவத்தல் - கோபித்தல், சினத்தல். நாண் - வெட்கம். திறத்தின் - தன்மையால் நாணத்திற்குக் காரணம் களங்கம் என்றபடி. புராதனனும் - உம்மை உயர்வு சிறப்பு. வீதல் - கெட்டொழிதல், சாதல். மேயினேன் மேயினென் - அடுக்கு, விரைவுப் பொருட்டு; இறந்தகாலமும் அதுபற்றியே யாமென்க. 'மலர்மிசை ஏகினான்' என்பதுபோல. மிக்காதல்உற - மிக்கு ஆதல் உற, மேன்மையடைதல்பற்றி. விழைதரல் - விரும்பல். விழைதரும் நகராளி என்று கூட்டியுரைக்க. இச்செய்யுள் தண்டோபாயம் பற்றிக்கூறிய தென்றோர்க.

சிற்றிற்பருவம்.—இது மூன்றும் ஆண்டிற்குரியது. சிற்றில்-சிறுவீடு.

க. வாரும் - நீண்ட; இதனை முற்றாக்கி 'வருவீர்' எனக்கோடலுமாம். திறத்தே - செயலில். ஆரும் - யாரும். யாருமிருக்கை எழாதிருந்தோம். இதுபெண்கள் கூற்று. தருக்கியிருந்திலம் - இறுமாந்திருந்தோமில்லை. அண்ணல் - விளிவேற்றுமை. அழகோ-ஓகாரம் எதிர்மறைப்பொருட்டு. சேரும் - உம்பர் நாடடையும். தண்டகநாடு - தண்டகன்நாடு; தண்டகன் இக்ஷ்வாகு புத்ரன். இவன் தனது மாறுபட்ட ஒழுக்கம்பற்றிப் பிதாவாற் றுரத்தப்பட்டு விந்தமலையின் தெற்கே வந்து நாடுகண்டு ஆளுகையில் சுக்கிரனாற் சபிக்கப்பட்டொழிந்தான். நகரழிந்து காடாகி தண்டகவனமாயிற்றென்பர். இது பிறகு தொண்டைநாடாயிற்று. இதன் வரலாறு நாகலோகமடைந்து நாககன்னிகையை மணந்த சோழன் ஒருவன் அவள் வயிற்றிற் பிறந்து தொண்டைக்கொடியைச் சுற்றிவந்த தன் புதல்வ

னுக்குத் தொண்டைமான் என நாமஞ்சூட்டி இந்நாட்டைக் கட்டியா ளச் செய்தான் என்பது. முதலில் இது சோழநாட்டின் உபநாடா யிருந்து பின்னர்த் தனிநாடாயது.

உ. அருகந்தன் - சமணர் இறைவன். பாழி - வாழ்விடம், கோயில். அவ்வுறுவர் - அவ்வமண சமயத்து முனிவர்கள். பள்ளி - சமண்பள்ளி. பழிக்கும்படி- பழிப்புறுமாறு. பாங்கு-அழகு. சிதைத் தலான் வரும் பயன் புண்ணியமோ புகழோ; இரண்டுமில்லையென் பது. செலவு-செல்கை. மதங்கொண்ட பெரிய ஆண்யானை தூக்கிய துதிக்கை மறையுமளவு செந்நெல் உயர்ந்துவளரும் வளமருவிய தொண்டை நாடென்க.

ந. வெய்ய - கொடிய. திருவில்லா - திரு எண்டு நிரதிசய ஐச்வரியம். 'திருவெண்ணீறணியாத திருவிலூரும்' என்பதிலும் இப்பொருளைக்காண்க. வினையை - தீவினையை. சிதைத்தி - அழிப் பீர். மாயை - மாயச்செயல்கள். நைய - சத்திகெடுமாறு. எங்கள் செயல் - எங்களால் செய்த சிற்றில். எங்கள் சிற்றில் சிதைப்பதை மேற்கொண்டால் மிதவீரது பெருந்தகைமைக்கு தகாத காரிய மாய் நகைப்பையுண்டாக்கு மென்றதென்க. இலாங்கலி-தென்னை. மகவான் அவை-இந்திரசபை; இது சுதன்மை என்னும் பெயர்த்து. கரும்பு வாழை கமுகு முதலியன வானுற உயர்ந்து விளங்கு கின்றன வென்பது கருதியது.

ச. பைங்கூழ் விளையப் பொருந்தும் நிலத்தை ஏருழுதலே விதியாதலன்றி புகழையும் தரும்; எங்கள் சிற்றிலமைந்த பொருந் தாத நிலத்தைக் காலால் உழுதல் (சிதைத்தல்) விதியுமன்று புகழு மன்று. இஃதன்றி திருவடியும் புழுதியளைந்து மாசுறும். மலர் தோய்தல் - அன்பர் அருச்சிக்கும் மலரில் முழுகிக்கிடத்தல். இது - புழுதி. முருந்து - மயிலிறகினடி. பண்கேட்டு முகந்து கொடுத்தல் - இசைகேட்டுப் பரிசு கொடுத்தல். கர்சின் - இன்உவம உருபு. செருந்து - செருந்தி; இதன் பூக்கள் பொன்னிறமென்க.

'செருந்தி செம்பொன்செயுந் திருநெல்வேலியுறை செல்வர்தாமே' எனவரும் தமிழ்வேதம் காணத்தக்கது.

ரு. ஒல்லாத - தகுதியற்ற. அருமருந்து - அமுதம். செவியோ ரினும் - கேட்பினும். பேசா அருமை என்பதை அருமைபேசா வெனமாற்றி அருமைபேசி என்று உரைக்க. பேசவொண்ணு அருமை என்றுமாம். நூல்கண்டார் - நூல் இயற்றியோர். உரை கரைந் தார்- உரை இயற்றியோர். தொண்டை நன்னாடு தொட்டிக்கலைச் சுப்பிரமணிய முனிவர், கந்தப்பையா, விசாகப்பெருமாளையர், சரவணப் பெருமாளையர், ஆறுமுகநாவலர், வீராசாமிச் செட்டியார் முதலிய கற்றோரையும்; திருவள்ளுவர், கச்சியப்பசிவாசாரியர், குக னேரியப்பர், அருணகிரிநாதர், சேக்கிழார் முதலிய நூலாசிரியர் களையும்; பரிமேலழகர் முதலிய உரையாசிரியர்களையும்; பூசலார், வாயிலார், சிவநேசர், பூம்பாவையார் முதலிய பல சிவனடியிற் கலந் தவர்களையும் ; அப்பையதீக்கிதர் முதலிய பரசமயஞ் செற்றவர் களையும் தன்னிடத்துக் கொண்டிருந்ததெனின் இப்பாட்டிற் கூறியது மிகையன்றென்பது கண்டுகொள்க.

சு. வளவன் அநபாயன் - அநபாயனுய வளவன் என மாற்றுக. வளவன் - சோழன். சோழன் கண்மணி - கண்ணிற் கருமணி போன்று இன்றியமையாதவர். 'கண்ணிற் கருமணியே மணியாடு பாவாய்' எனவரும் தமிழ்வேதமும் காண்க. சூளாமணி- சூடாமணி, முடிக்கணி. உத்தமச்சோழப்பல்லவன்-சேக்கிழார் பெருமானுக்கு அநபாயர் வழங்கிய பட்டாபிதானம். படிகொள்-நிலத்தினமைந்த. விண்மணி - விண்ணின் ஒளிரும் ஞாயிறு. சிந்தாமணி - நினைத்தது தரும் தெய்வமணி. இத்தகைய பலமணிகள் போன்றொளிரும்பெரி யோராய தேவரீர் சிற்றில் சிதைத்தல் பெருமையோவென்றது. வாங்கும் - வளைந்த. வண்டல் - வண்டலாட்டயரும் சிற்றில். மாரன் - மாரவேள். குடை - சந்திரன் மன்மதன் குடையென்க.

எ. ஏதம் - குற்றம். வளவன் - கரிகாற்சோழன். முனமேற்றி யது - கரிகாற்சோழன் தன்னாட்டினின்றும் ஏனைய நாடுகளினின்

றும் பசுங்குடி பன்னீராயிரத்தையும், நற்குடி நாற்பத்தெண்ணுயிரத்தையும் தொண்டைமண்டலத்துக் குடியேற்றிஞனென்பது வரலாறு. பசுங்குடியினும் நற்குடி மேம்பட்டது. இந்நற்குடி நாற்பத்தெண்ணுயிரத்துள் சேக்கிழார்குடி ஒன்றென்பதை 'நாடெங்குஞ் சோழன்முனந் தெரிந்தேற்று நற்குடிநாற் பத்தெண்ணு யிரத்து வந்த, கூடல்கிழான் புரிசைகிழான் குலவுசீர்வெண் குளப்பாக் கிழான்வரிசை குளத்துழான்முற், றேடுபுக ழாரிவருஞ் சிறந்து வாழச் சேக்கிழார் குடியிலிந்தத் தேசமுய்யப், பாடல்புரி யருண் மொழித்தேவ ருமபினந்தம் பாலரு வாயரும்வந் துதித்துவாழ்ந்தார்' எனச் சேக்கிழார் புராணத்து உமாபதிசிவம் கூறுமாற்ருல் அறிக. அமாத்தியர் - அமைச்சர்; அருகிலிருப்பவர் என்பது பொருள். 'அமைச்சராய்ச்செய்ப்ப' என்னும் திருவாக்கு ஈண்டுக் கருதத்தக்கது. போதம் - ஞானம். மூவர் - அயன் அரி அரன்; குணதத்துவத்தில் நின்று காரியம் செய்யும் மும்மூர்த்திகள். நாதமகன்ற - நாததத்துவங்கடந்த. பரமன் - துரியசிவம். நாதம் - நாததத்துவம். நவிலின் அடைவது - சொல்லின்வரும் சிவநிந்தை; இதுபற்றிவரும் கோர நரகம் கொள்க. 'மூவரென்றே யெம்பிரானொடு மெண்ணி விண்ணுண்டு மண்மேற், றேவரென்றே யிறுமாந் தென்ன பாவந்திரிதவரே' எனவருந் திருவாசகமும், 'மூவா முதலா முதல்வனையு மூவுலகிற், சாவார் பிறப்பார்க டங்களையுந் - தேவாக, ஒக்க நினைவாருக் கல்லவோ வோரேழு, மிக்க நரகம் விதித்ததுகாண்' என வரும் இரட்டையர் வாக்கும் ஈண்டுக் கருதத்தக்கன. நன்று - தெளிவுற. எங்கள் செயல் - எங்களது காரியமாகிய சிற்றில்; செயல் - ஆகுபெயர். நயவாதிருத்தல் - விரும்பாதிருத்தல். இயம்பேம் - புகலேம், நவிலேம் என்றது. அவ்வவ்வகையாருட் சேர்த்து எண்ணப்படும் பெற்றியரல்லராய் ஒப்புயர்வற்று விளங்குவோரெனவறிந்து பாராட்டுவோம் என்றவாறென்க.

அ. புலம்படி - புலம்பும் அடி; புலம்பல் - ஒலித்தல். விழைவு அடையின் - விருப்பம் இருக்க ஞாயமில்லை, இருப்பின் என்றபடி.

பற்பல - மிகப்பல. உபநிடதம் - வேதசிரம். பல உபநிடதமாவன: காலாக்கினியுருத்திரம், தைத்திரியம், யோகதத்துவம், சாபாலி, வாசுதேவம், பசுமசாபாலம், பிருகச்சாபாலம், நாரதபரிவிராசம், இராமரகசியம், சாண்டில்லியம், திரிபுரதாபினி, அதர்வசிரம், ஈசாவாசியம், பிருகதாரண்யம், என்பனவும் பிறவுமாம். கேட்டும் - கேட்டறிந்தும். நீறு-விபூதி. மன்னம் - எண்ணம். மண் -வயிணவ சமயிகள் அணியும் திருமண். முருங்க - அழிய. துணைதல்கூடின் - துணையப்பெறின். மோகம் - மயக்கஅறிவு. நீத்து - ஒழித்து. உய்வார் - பிழைப்பார். ஏகாரம்-தேற்றம். 'உண்மாசு கழுவுவது நீறென்றே யுபநிடத முறைப்பக் கேட்டும்; மண்மாசு படப்பூசும் வடிவுடையா ரகன்றதற்பின் மனையில்லைகும், பெண்மாசு கழியவொரு சிவனடியார் தமைக்காணப் பெறாம லின்றென், கண்மாசு படுவதெனக் கனிந்தொழுகு தலையன்பாற் கவலைகூர்வாள்' எனவரும் பரஞ்சோதியார் வாக்கு ஈண்டுகருதத்தக்கது. கன்னங்கரிய - மிகக் கரிய; சின்னஞ்சிறிய என்பதுபோன்றவழக்கு. ஒட்டெடுக்க, மோத, உதிரும் என்று கூட்டி வினை முடிக்க. பலவுதிரும் தென்னம் பழம் - தென்னம்பழம் பலவுதிரும் எனமாற்றுக.

க. மாறுபடும் - பகைமையாய. மறையோர் - வேதமோதுவோர், பிராமணர். முற்கூறுபடும்-முதன்மை வாய்ந்தவராகக் கூறப்படும். குறிப்பு - திருவுள்ளக்குறிப்பு. நிமிர் - ஓங்கியுயர்ந்த. யாம் வகுத்த - அடியேங்கள் கட்டிய. வீடு - சிற்றில். வரல்என் வருவது என்னை? நாட்டமில்லையே என்றபடி. கரம்பு - பாழ்நிலம். உம்மை இழிவுசிறப்பு. குழைசேறு - குழைந்தசேறு; வினைத் தொகை.

ய. தொழில் ஓரைந்த - படைத்தலாதி ஐந்தொழில்கள், அவற்றுள் நடுவண் அமைந்ததொழில் -அழித்தல் நடுவண் அமைந்த தொழிலென்று மேற்கொண்டீர்போலும். எனினும் நடுவணமைந்த தொழிலாகாது என்று அறிவீராகவென்றபடி. நடு-ஈண்டு நீதியாய வென்பது. அநுக்கிரக சடையாயுள்ள தொழிலென்று கைவிட்

